PRIMA PARTE
CEVA DE RAS
I
POVESTIRE DE GROAZĂ de
SAN-ANTONIO

I

PARTIDA DE BAG-O-SCOATE-O FIINDCĂ NU TREBUIE SĂ-I SPUNEM PE NUME...

Nu ştiu dacă ai observat, îmi spune Ines – al cărei fund şi

împrejurimile ar merita să fie declarate monument isteric – cu frumoasa ei voce plângăreaţă şi gingaşă de căprioară din desenele animate, da, nu ştiu dacă ai observat, dragul meu, dar de peste o oră, mă jur, nu mai eşti în erecţie. Sunt foarte dezolată, iar, în ceea ce te priveşte, foarte îngrijorată.

M-am întristat.

Nu e insultă mai mare pentru un mascul adult cum sunt eu (şi cum mai sunt şi alţii, crede-mă) decât aceea de a fi prins în flagrant delict de retragere dezordonată de către o domnişorică lacomă pe la regiunea ei din sud.

— Te-am satisfăcut cel puţin de patru ori de aseară până acum, dulcea mea prietenă, am obiectat eu, lăsând ca tonul meu nemulţumit să anunţe premisele unei bosuraflări justificate.

Ines mi-a prins capul instrumentului între degetul mare şi arătător ca pe o prăjitură pe care un regim de slăbire cu calorii puţine i-ar interzice să o guste, s-a jucat cu el puţin, cu nişte mişcări mai mult dezamăgite decât visătoare şi i-a dat drumul, zicând:

— De trei ori!

— De trei ori ce, inimioaro?

— De trei ori, iubitule. M-ai avut o dată, cu oarecare pasiune, sunt de acord, imediat ce am intrat, în picioare, cu spatele sprijinit de cuierul din vestibul. M-ai mai luat o dată, pe la spate, în salon, pe când încercam să aprind focul în cămin. După aceea m-ai mai avut încă o dată în patul ăsta, după o serie interesantă de acţiuni pregătitoare, însă apoi te-ai potolit. Recapitulez: o dată, de două ori, de trei ori. Şi nu de patru ori. Eşti la fel de nepriceput în contabilitate ca şi în dragoste?

M-a cuprins o furie plină de acea tulburare violentă pe care o au unele vânturi din sud, care seamănă conjunctivita în ochii africanilor.

— Ei drăcie, frumoaso, ce înfometată eşti! De trei ori în trei ore e o performanţă destul de onorabilă, dacă aş da crezare opiniei publice.

Ines a ridicat din umerii ei goi, pe care îi avea foarte frumoşi, şi-a fixat privirea de azur în sculpturile tavanului, apoi a suspinat:

— Marea slăbiciune a bărbaţilor rămâne autosatisfacţia. Puţini dintre ei încearcă să se depăşească. Pentru ei efortul pentru obţinerea succesului e o excepţie

Apoi, în sfârşit, cu oarecare bunăvoinţă în ton, a întrebat îngrijorată:

— Eşti, poate, bolnav?

Am răspuns că deocamdată mă simţeam sănătos tun, o comparaţie nefericită, căci ea şi-a îndreptat imediat privirea – acea privire de bretonă bătrână care vede cum se îndepărtează fiul ei spre Terra Nova şi se pierde în ceţurile nordice – spre locul din persoana mea a cărui moliciune o deplângea.

— Atunci fii sincer, iubitule, nu te mai excit?

În vocea ei era tot atâta scepticism ca în privirea unui agent de circulaţie căruia îi promiţi să nu rămâi staţionat pe culoarul doi, decât un minut.

— Deci, frumoasa mea Ines, deja de trei ori! Punând totul la bătaie, am riscat;

— Şi cu asta nu s-a terminat!

Această promisiune subînţeleasă a avut darul să-i readucă seninătatea pe obraz şi pe pubis. Fermecătoarea destrăbălată mi-a adresat un surâs, pe care l-ar fi putut închiria, cu cel puţin zece lire pe oră, lui Leonardo da Vinci când a executat comanda primită de la magazinele muzeului Louvre.

— Nu mă îndoiam de asta, a aplaudat ea. Şi s-a pregătit să-mi primească triumful. Eu am încercat să-l obţin.

N-a fost uşor. În împerechere, nu trandafirul e important[1] nici măcar bobocul lui, ci imaginaţia. Dacă bărbatului nu-i e mintea la ce face, poate prost şi poate puţin.

Ca să poţi mult e treabă de imaginaţie. Odată epuizat capitolul de animalitate, individul trebuie să apeleze la resursele sale intelectuale pentru a-şi continua acţiunea şi aşa se explică de ce domnul Albert Einstein încăleca o femeie mult mai bine, dar într-adevăr cu mult mai bine, decât generalul Massu 2.

Ori, în acele clipe pe care le amintesc aici cu o sinceritate de toată frumuseţea, creierul meu nu lucra în prezent ci în viitor, un decalaj supărător. Să te gândeşti la probleme profesionale atunci când eşti solicitat să faci dragoste nebuneşte, e un sabotaj sexual. îmi risipeam facultăţile intelectuale în nişte ipoteze sterile despre care am să-ţi vorbesc nu peste mult timp. Şi ai să înţelegi atunci, slab ce eşti la ştii tu ce, că aveam motive puternice să mă opresc la acel rezultat

---

[1] Aluzie la refrenul unui cântec francez foarte cunoscut. (N.T.).

onorabil de trei.

Totuşi, intrând în joc. orgoliul, înes fiind mai mult decât superbă şi o destrăbălată în stare să-l facă să divorţeze pe un preot proaspăt căsătorit, iarvirilitatea mea permiţându-mi să fac promisiuni şi să le ţin, m-am apucat de treaba carnală cu ardoare, ca un participant la o expediţie de vânătoare în Africa neagră care îşi repară plasa contra ţânţarilor, în plină noapte, pe malurile lacului Victoria.

Partida de sandviş cald cu brânză a constituit întotdeauna un ritual favorizant a cărui eficacitate ar fi ruşinos să o negi. Mi-am făcut, deci, din fabuloasele coapse ale lui Ines un colier de o dulceaţă concavă mult mai încântător decât cele ale vahineelor l. Graţie sistemului ei pilos, mi-am confecţionat o drăguţă barbă blondă à la Van Gogh. Am făcut din clitorisul ei o delicată spatulă pentru limbă. Am introdus, cu multă delicateţe şi bune maniere, mai întâi două, apoi trei şi în sfârşit patru degete în cel mai delicios dintre receptacule, cum ar fi scris un autor libertin din secolul al optsprezecelea sau din ai ondismentul al şaisprezecelea 2; şi, consolidat în acest dispozitiv, am început să-i ofer cu dărnicie exigentei Ines nişte dovezi de interes capabile să-mi atragă stima ei, ba chiar să-i forţeze admiraţia.

Dar în timp ce colaboram cu această persoană nesătulă, gândirea mea afurisită a luat-o razna.

Mă aducea înapoi, în ajun.

Şi iată ce se întâmplase…

FLASH BACK (extrem de atrăgător)

E ora patru după-amiază.

Patru şi câteva minute mizerabile, ca să fiu mai precis, şi de ce n-aş fi, dacă nu mă costă mai scump?

Citesc un buletin important de poliţie ştiinţifică în care e vorba despre urme de picioare date în fund de către o cizmă de zuav găsite pe chiloţi de maseur şi modalităţile de a le interpreta. Până aici, totul bine. Pasionant. Nu te instruieşti niciodată îndeajuns.

În clipa asta, uşa se deschide fără să fie ciocănită; o deschide Bsrurier. bineînţeles că ştii, asemenea maniere sunt semnate. Şi Grasul mă anunţă fără cel mai mic preambul:

— I-acolo un melon[2] uzat care ar vrea să-ţi vorbească.

– Introdu-l, răspund.

— Treabă uşoară, asigură Béru dându-se la o parte.

Melonul uzat anunţat, care aştepta în spatele paravanului de grăsime, se prezintă. Deteriorat, melonul. Găl-binare. Melancolie. Poate că-i în plină pană de vezică? îşi poartă rozeta[3] ca un mire garoafa. Mănuşi de piele gri. Ochelari cu rame groase care îţi dau impresia că îi vezi mutra printr-o bicicletă.

Mă ridic să-l primesc.

El îşi recuperează cartea de vizită din mâinile lui Béru, o şterge cu dosul mânecii, căci prezenta deja urme de cârnat şi reliefuri de strănut de guturăit (Béru are o bronşită de care îşi vor aminti pereţii de la Paris-Detective Agency) şi mi-o întinde.

Citesc:

Alexis Lophone v

(P.G.D.[4] al Asigurărilor Totfărrisc. 1087, Bul. Operei Paris I

— Foarte onorat, îi spun acestui personaj, de altfel balzacian.

El se înclină, îşi scoate mănuşile şi îmi prezintă patru degete care par să fi fost conservate treizeci şi cinci de ani în formol şi care, când le stângi, au o consistenţă rece şi plastică.

— Luaţi loc, vă rog… El ia.

Béru face la fel, fără să fi fost invitat şi se aşază pe colţul drept din faţă al birouaşului meu. Melonul ridică surprins din sprâncene, văzându-l astfel cocoţat. Uimirea lui creşte când Grasul îşi împinge fesele înapoi, turtind pachetul meu de ţigări. Ea virează într-un început de panică atunci când Majestatea Sa începe să tuşească, fără să-şi pună mâna în dreptul gurii, aşa cum s-ar cădea. Ai zice că-i Vezuviul în erupţie împroşcând în toate părţile peste Herculanum şi Pompei. Bătrânelul se fereşte de lava fierbinte punându-şi cotul în faţa obrazului.

— Is dezolat că-s jenat, chelălăe Enormul într-un acces de tuse

---

[2] Gambetă, pălărie bărbătească din fetru tare, cu calota ovală şi borurile uşor răsfrânte. Aici, purtătorul ei. (N.T.). Insignă a unor ordine civile sau militare care se poartă la butonieră. (N.T.).

[3]

[4] Preşedinte Director General (N.T.).

violentă, dar am luat nu ştiu ce sifiliticărie care mi-a căzut peste coaie, când îi făceam o treabă bună servitoarei de la Barul pifanilor. Mama îmi zicea că răceala te ia de la picioare, în ceea ce mă priveşte, cred că mai degrabă de la ouăşoare. Mi-am făcut cadou puştanca asta în curtea din spate, a cu lăzile de gunoi şi trăgea acolo un curent al dracului de viclean. Ştiţi ce înseamnă să i-o faci femeii de-a-n picioarelea? Asta cere efort muscular. Totul participă la asta şi la sfârşitul şedinţei te trezeşti mai plin de sudoare decât o bucată de caşcaval care a făcut o baie de soare.

— Lasă-ne! latru eu.

Mă priveşte cu un ochi nevinovat de câine credincios, pe care îl dai afară din salon pentru că are labele ude şi se retrage, nu fără să dea drumul acelui pârţ scurt dar sonor care îi ţine loc de indicativ.

Domnul Alexis Lophone îmi aruncă o privire interogativă.

— Un om grosolan, comentez eu, dar deosebit de eficace.

În ciuda acestui certificat satisfăcător, melonul murmură:

— Sunteţi într-adevăr domnul San-Antonio?

— Fără cea mai mică umbră de eroare, confirm eu; pot să vă propun să luaţi un deget de whisky, domnule Lophone?

— Nu beau decât apă, mă asigură melonul… "Ca orice melon", gândesc eu. Vizaviul meu insistă:

— Aţi făcut într-adevăr parte, până nu de mult, din poliţia oficială, unde v-aţi făcut remarcat prin nenumărate isprăvi răsunătoare?

— Vă sunt recunoscător că vă amintiţi de ele, domnule Lophone.

Îşi încrucişează picioarele pe care le ghiceşti întoarse drăguţ în X (de altfel, odinioară, s-a pregătit pentru Sc. Normală Sup.), îşi pune mănuşile în echilibru pe genunchiul de deasupra şi întreabă neglijent:

— Aş fi indiscret dacă v-aş cere să-mi spuneţi motivele care au dus la demisia dumneavoastră, domnule San-Antonio?

Toţi! Toţi sunt la fel; gata să-şi închipuie ce e mai rău, să se teamă de lucruri scandaloase ascunse; de laşităţi murdare; de motive necinstite plutind la suprafaţa scandalului.

De când conduc această agenţie de poliţie privată, imediat ce apare un client, începe să mă întrebe dacă sunt într-adevăr eu şi, după aceea, de ce i-am abandonat pe caralii…

— Dragă domnule, pentru un om de acţiune, până la urmă e demoralizant să acţioneze sub tutela unor superiori cu metode

învechite.

Micul cadran aşezat pe biroul meu şi care face legătura cu biroul Bătrânului se luminează deodată şi pe ecran apar următoarele cuvinte: „Mulţumesc din partea lor!”

Tataia nu pierde un cuvânt. Îl bănuiesc că n-are altă treabă decât să stea la pândă, la postul lui de comandă, să vadă ce fac.

Explicaţia mea, cu toate că laconică, i-a fost suficientă melonului deteriorat.

— Vin să vă relatez un caz tulburător, zice el.

— După cazurile disperate, astea sunt cazurile cele mai frumoase.

Surâde.

— Este o poveste foarte uşor de rezumat.

— Asta ar însemna că e de bună calitate.

— Suntem în aprilie, nu-i aşa?

— Da, domnule Lophone, ca în fiecare an la vremea asta.

— Imaginaţi-vă că unul din clienţii noştri a venit să-şi facă o asigurare pe viaţă pentru o sumă fabuloasă.

Ezită un moment şi apoi murmură ca şi cum cifra enunţată îl teroriza:

— Un miliard de franci vechi.

— Domnul respectiv pare să aibă o oarecare stimă pentru persoana lui şi totodată mijloace financiare importante, căci presupun că prima plătită Societăţii dumneavoastră a fost calculată în consecinţă.

— Aşteptaţi un moment. Nu aş fi venit să vă caut dacă această poliţă nu ar cuprinde o clauză extrem de bizară: nu este valabilă decât pentru ziua de 2 iunie următor, de la ora zero la ora zero.

A urmat o lungă tăcere…

SFÂRŞIT (provizoriu) al FLASH BACK-ULUI

Damicela Ines începe să-şi frământe serios poligonul de suge-tentaţie. Oiţa asta e genul de dirijor de zbenguieli. Se joacă cu dragostea ca tine cu biliardul electric, pisălogule. Să vezi felul cum îmi frământă clăpăugile! Mi le ţine câte una în fiecare mână şi mă orientează ca pe o rachetă spre ţintă; din când în când mă deplasează cu un milimetru sau doi, ca să-i aplic bine, şi cu o excepţională pricepere de a se mlădia după împrejurări, răzuitoarea mea de chestii din astea. îi place să continui fără întrerupere. E o problemă de

respiraţie. Şi, în acelaşi timp, de poziţie. Să ai un sprijin solid în mâini şi să nu-ţi obosească ceafa; deci să găseşti o poziţie anti-torticolis. Şi, apoi, vezi să nu ţi se blocheze înghiţitoarea la nivelul amigdalelor. Pentru a ajunge la acest grad de măiestrie, nu trebuie să stâlceşti gamele. Trebuie să repeţi de o sută de ori. Şi Ines, expertă, care cunoaşte totul despre problemă, care ştie subtilităţile limbii cu garnitură de lux, pentru că a folosit-o de nenumărate ori de când a ieşit din pension, mă dirijează cu delicateţe.

O plesnitură uşoară peste urechea stângă mă face să-mi îndrept efortul în direcţia dorită. Îi ling buzele de jur-împrejur, fac un viraj în trunchi de con cu papilele gustative. În acelaşi timp, dreapta mea de harpist i se zbengue pe la fund ducând la culme delirul ei centripet. Glandele îi secretă din abundenţă, drăguţa de ea. O surioară manierată totuşi, cu un limbaj civilizat pentru un cartier civilizat. Când am întâlnit-o ţopăia pe o gloabă pe o stradă drăgălaşă din Neuilly, spre pădurea de la marginea oraşului. Eu eram la volanul hodoroagei mele sport. Nu ştiu dacă a fost din cauza huruitului prea puternic al motorului, dar, în clipa în care am depăşit-o, calul ei nerod a tras pe şest o lovitură de copită în capota Jag-ului meu.

O lovitură de copită, într-o capotă gri metalizat, asta face parte din întâmplările triste ale vieţii. E mai trist chiar decât lectura unui act de notariat… Să vezi cum am sărit din caleaşca s-o ocărăsc pe amazoană, să-i spun ce gândeam despre modul ei arhaic de locomoţie într-o epocă în care supersonicul se standardizează şi în care mergi să-ţi faci cumpărăturile la Nui-York cu o viteză de peste. 2 mach, ce dracu'! Să-ţi chituieşti hemoroizii cu o mâr-ţoarră. pp lePea mea! Să îndrăzneşti să te plimbi pe o stradă adevărată, jucându-te de-a doamna ducesa la vânătoare cu gonaci, e ceva demenţial. Nu? în timp ce eu stricam în gura mare, mârţoaga ei tropăia din picioarele dinainte şi dădea nişte vânturi mai viguroase decât cele care ieşeau din ţeava de eşapament.

Ines se învârtea pe loc, trăgând de căpăstru cu strigăte de „Tarzan! Brr hop! Stai cuminte!" Era biutiful sub cascheta ei de cavalerist cu pantaloni albi, centaur ireproşabil. Roşie de ruşine, agasată peste măsură, cu atât mai mult cu cât nişte indivizi se adunau în grabă, foarte; zeflemisitori şi parizieni, plini de sarcasm: factori poştali, gunoieri, comisionari ale căror glume o scoteau din sărite. Până la urmă, mi-a aruncat:

— Manejul e în strada de-alături, veniţi să facem constatarea.

Bun, am mers în urma ei privind cum îi tresaltă poponeţul bine rotunjit, putând apuca ce trebuie şi mă vedeam în locul mârţoagei, eu mandea. Rasolind-o languros pe domnişoara. (îmi imaginam mişcarea de du-te-vino a fundului ei în beneficiul meu exclusiv. Şi ce picioare, Doamne! O sălbatică revărsare. îşi revenea la poziţia ei socială călărind la trap, ţinându-se dreaptă în scări, hop, hop… O pasăre zburătoare. Uitam zgârietura de pe capotă. Sana intra în erecţie pe uscat! Sub volan îi creştea o adevărată ţepuşă de vânătoare! Să mă întreb cum voi reuşi să mă smulg din tărăboanţa mea cu o asemenea halebardă. Ar fi trebuit să mă extrag de-a-ndărătelea şi, în ultimul moment, printr-o manevră subtilă, să blochez băieţelul în izmene ca să nu am aerul că sunt un tirbuşon.

Bun: ne-am regăsit într-o curte mare, pavată care putea a piele tăbăcită şi a bălegar de cal. Nişte grăjdari împleteau cozile altor cai, aşa cum mămica Ofeliei îşi coafa fetiţa. Ea a descălecat. S-a apropiat de vehiculul meu. Ochii ei presăraţi cu paiete de aur erau plini de o insolenţă glacială.

— Eu, în locul dumitale, nici nu m-aş atinge, a declarat ea. O amprentă atât de perfectă a ceva original. Şi apoi, o potcoavă se consideră că poartă noroc. În fond, s-ar putea lansa o modă.

Odată coborâtă de pe dromaderul ei, îşi recăpătase mijloacele, târfa. îşi vântura cu aroganţă cravaşa, lovindu-şi coapsele cu ea.

O admiram în tăcere.

A continuat:

— Bun, ai cu ce scrie? Căci presupun că ai nişte hârtii pe care să le completez.

I-am făcut semn să vină lângă mine în maşină. M-a ascultat, gândindu-se că acolo ne va fi mai comod să schimbăm între noi adresele. După ce s-a aşezat alături de mine, a murmurat derutată de tăcerea mea:

— Ei, bine?

— Scuză-mă, i-am zis, dar îmi este imposibil să ies din maşină în momentul ăsta.

— Eşti paralizat?

— Într-un-anumit sens, da. Pentru că te-am văzut călărind înaintea mea. Sunt o fire…

– Nu înţeleg.

– Ai putea: e uşor de înţeles.

— Şi-a plecat privirea şi-a descoperit locul în care închei eu alianţele. A făcut, îţi jur, o mutră tare caraghioasă. O uşoară înclinare a capului, o ridicare din sprâncene…

Probabil aveam vocea puţin răguşită din cauza bastonuluirmeu monumental.

— Ştiu un mic local discret, la doi paşi de aici, am croncănit eu; şampania care se serveşte acolo e de multe ori stătută, dar sunt oglinzi pe tavan.

Şi ştii ce s-a întâmplat?

Ea a murmurat doar:

— Aş vrea să văd şi eu asta.

Şi a văzut.

Asta şi restul. Mai ales restul. Un chilipir frumos, din punct de vedere pat, Ines. Trebuie spus că bunicuţa asta nu se gândeşte decât să facă dragoste. Are şi mijloacele necesare. Este fiica unui tată bogat şi independent. Nu are alte griji decât ca să-şi dezvolte frumos corpul şi să-şi satisfacă simţurile.

În timp ce o lucrez ştiinţific mintea îmi fuge din nou… Ar trebui să-mi concentrez atenţia asupra activităţii din clipa asta, notează că ar fi cea mai măruntă obligaţie de politeţe. Dar nu se poate! în timp ce îi răscolesc simţurile, mă gândesc la melonul de ieri, care a venit la Paris-Detective Agency.

Re – FLASH BACK (să nu-l pierdeţi sub niciun pretext)

Sunt pe lume indivizi a căror misiune de bază este să fie preocupaţi. Sunt făcuţi să-şi asume responsabilităţi dezgustătoare, să ia decizii dezagreabile şi să le aplice în mod murdar. Alexis Lophone aparţine acestei plictisitoare rase a celora. care. supără tocmai fiindcă hotărăsc pentru mulţi iar hotărârile lor nu corespund intereselor indivizilor respectivi.

Te uiţi la mănuşile lui de piele cenuşie puse pe genunchiul în chip de capră şi înţelegi că ele se potrivesc pe nişte mâini autoritare şi neîngăduitoare, ticsite de degete arătătoare acuzatoare sau dojenitoare, de degete mijlocii agasate şi de degete mici piţigăiate.

Îi măsor din ochii o bună bucată de vreme, nu ca să mă cufund într-o delectare să zicem morocănoasă, ci fiindcă acest domn este interesant ca plasator de enigme, după cum alţii sunt ca plasatori de

bombe.

— Clientul dumneavoastră s-a asigurat pentru un miliard numai pentru ziua de 2 iunie curent, domnulij Lophone? consider util să rezum…

— Exact. Ciudat, nu-i aşa?

— Destul de ciudat. Presupun că l-aţi întrebat în legătură cu motivele acestei decizii.

P.D.G.-ul fornăie din mucoasele nazale, premisă a unui straşnic guturai pe cale de formare.

— Ljel drept vorbind, atunci când operaţia asta a avut loc, eram în deplasare în Canada.

În ochii lui poţi ghici formulare de destituire. Sunt de părere că, la întoarcerea lui, s-au scăpat pe ei cei de acolo, cum se spune de obicei la Palatul Ku-ştiu-care. Au fost frunţi oţelite care s-au plecat sub furtună.

A continuat:

— Asiguratul pretinde că îl bântuie un vis care îl urmăreşte de mult şi devine obsedant. Vede şi revede în vis prima pagină dintr-un ziar cu data de 2 iunie anul acesta şi care anunţă decesul lui cu litere mari. La capătul răbdării, s-a hotărât să subscrie o asigurare pe viaţă.

— În beneficiul cui?

— Al soţiei, căci nu are copii.

— Şi compania dumneavoastră a acceptat această poliţă de asigurare?

Din nou, ochii melonului s-au umplut de mânie, au devenit două stridii uscate, crescute în acele bazine sărăcăcioase pentru revelioanele de mahala, pe care le vezi aruncate după întâi ianuarie în nişte pubele melancolice.

— Vă repet că eram plecat. Subdirectorul meu a considerat că poate să accepte…

Sărmanul subdirector!

— Care sunt clauzele exacte ale poliţei de asigurare?

— Din fericire, s-a exclus sinuciderea… Şi s-a stipulat că pe 2 iunie curent clientul nostru nu va face nicio deplasare într-o ţară aflată în război sau într-o zsnă a globului considerată ca fiind primejdioasă şi că nu se va deda la niciun exerciţiu periculos.

— Presupun, domnule Lophone, că aţi venit să-mi cereţi ca, în

ziua de 2 iunie, să-l protejez pe bizarul dumneavoastră asigurat?

— Într-adevăr.

— Aş vrea atunci să-mi vorbiţi despre el. E un client obişnuit al companiei dumneavoastră?

— De peste zece ani. Are la noi polițe de asigurare obişnuite: pentru case, maşini, furturi şi incendii, pagube produse de inundaţii.

— Nicio asigurare pe viaţă?

— Nu. nimic, deşi agenţii noştri l-au contactat se mai multe ori în legătură cu asta.

— E bogat?

— Fără nicio îndoială, dacă am în vedere valoarea bunurilor sale imobiliare, numărul automobilelor pe care le are şi calitatea bijuteriilor pe care le poartă soţia sa.

Trag spre mine un bloc-notes neînceput unde figurează în colţul din stânga sus, într-o engleză frumoasă, numele firmei mele.

— Spuneţi-mi, vă rog, numele lui, prenumele, adresa şi funcţia.

Alexis Lophone suspină. îşi ridică perechea de mănuşi aşa cum şi-ar ridica, perechea de castane la croitor, când îi ia măsura între picioare, îşi descurcişează fluierele ca să le încrucişeze în sens contrar, apoi îşi pune din nou mănuşile pe genunchiul celălalt.

— Credeţi-mă că nu am obiceiul să solicit acest gen de cooperare, domnule San-Antonio. Pentru noi, clientul e sfânt, totuşi, ţinând seama de aceste circumstanţe ciudate…

Îl opresc:

— Nu vă scuzaţi, domnule Lophone. Personal, nu găsesc demersul dumneavoastră dezonorant. Este procedeul unui om prudent. Şi cred că chiar cel asigurat ar trebui să se arate satisfăcut.

El ridică din sprâncene:

— Credeţi?

— Vedeţi, domnule Lophone, din două, una: ori clientul dumneavoastră e sincer; ori nu e. Dacă nu e, este o pramatie şi dumneavoastră nu trebuie să menajaţi o pramatie. Dacă e sincer, atunci se teme într-adevăr de presimţirea asta referitoare la ziua de 2 iunie şi cu cât veţi lua mai multe măsuri să-l protejaţi, cu atât vă va fi mai recunoscător.

— Deci sunteţi de părere că ar trebui să-l prevenim?

— Fără nicio îndoială. Şi mă voi ocupa eu de asta, ceea ce îmi va oferi un bun pretext să facem cunoştinţă. Fie că îi face plăcere fie că nu,

nu poate decât să aprecieze intervenţia mea. Şi asta. În cazul unei lovituri puse la cale cu rea credinţă, îl va descuraja.

Siguranţa care transpare din aceste cuvinte îl liniştește pe vizaviul meu.

Mutra lui devastată se destinde. Pentru o clipă, domnul Lophone încetează să se mai deterioreze. În descompunerea lui intervine o amânare.

— Veţi acţiona cum veţi crede de cuviinţă; vă las toată libertatea.

O adevărată mângâiere. Ma temeam că vrea să mă manevrez. Nimic mai dezastral decât acei oameni care impun medicului un diagnostic ca să-i explice felul bolii pentru care l-au chemat.

— Perfect. Acum vreţi să-mi daţi coordonatele lui? Ca om econom, îşi dozează cu chibzuială efectele.

— Christian Bordeaux, lasă să-i scape până la urmă. Tresar:

— Actorul?

— Chiar el.

Rămân ca două porţii de tafta cu cremă. Christian Bordeaux, unul din prinţii scenei şi ai ecranului, una din valorne cele mai solide după Delott şi Belmoncto. Dintr-odată sentimentele mele de neîncredere se evaporează. Actorii sunt oameni superstiţioşi. Au gustul extravagantului, al teatralului. Să te asiguri pentru un miliard pentru

2 i iată ceva care se potriveşte suficient unei vedete capricioase, care ţine să-şi cultive legenda. Să epatezi înseamnă să ieşi în faţă!

Notez adresa: Villa Montmorency. Telefonul privat (a treia linie secretă a actorului, care este cunoscută până acum numai de vreo mie de persoane).

— Cred că am citit undeva că Bordeaux turnează în prezent un film. Presupun că, pentru 2 iunie, nu este prevăzută nicio scenă periculoasă?

— Absolut niciuna, ne-am interesat: e vorba de un subiect intim, mai degrabă îndrăzneţ, şi care nu pune în pericol decât moralitatea.

Râde.

Dinţii lui seamănă cu o claviatură de acordeon, numai că la clapele unui acordeon nu vezi carii.

ÎNTOARCERE LA PARTIDA DE BAG-O-SCOATE-O

Ines mă anunţă că va juisa ceea ce îmi cade bine, căci începuse

să mă doară puţin gâtul. Ea se frământă ca aluatul în copaie. O mişcare frumoasă, solidă, generoasă, amplă. Care vine în viteză din negura vremurilor. Gestu! maiestuos al semănătorului, alături, este magic şi copăr-taş. Întreg bazinul îi este răscolit, pubisul răvăşit. Suflul ca de locomotivă. Strigă cuvintele cu o voce concisă, clara şi autoritară. îmi face ultimele recomandări înainte de a-şi da drumul, cum că, mai ales, nu trebuie să slăbesc: ritmul. Şi s-o scormonesc cu bărbia, având în vedere că barba mi-a crescut puţin în acest sfârşit de noapte formând un fel de răzuitoare naturală care, folosită cu dibăcie, poate să provoace nişte senzaţii suplimentare. Când faci dragoste, trebuie să ştii să utilizezi toate accesoriile; ingeniozitatea, aici, e ca poezia în literatură: poţi să te lipseşti de ea, dar e păcat.

Ines îşi accelerează toate reactoarele până la limită. O cuprinde o vibraţie intensă. Simt că va decola imediat, va lua altitudine în picaj, se va năpusti drept spre norii apoteotici. Şi, deodată, rahat, telefonul începe să-şi sune tălăngile cât toate păşunile montane elveţiene în toiul verii 1 – 231

Şi nr. genul de clopoţel discret, stil sforăitor. Nu! Ci marele clopot de alarmă, neînduplecat. îl auzi chiar dacă ai clăpăugile defecte, fie numai prin vibraţiile lui seismice. Dama înregistrează o cădere de frunză veştejită. Intră în funcţie din nou carburatorul. San-A. scotoceşte din nou cu ciripitoarea. Târfuliţa balansează un suspin la fel de intens ca un derapaj controlat de cascador. Se ridică într-un cot.

— Fir-ar al dracului să fie! lasă ea să-i scape şi, totuşi înjurăturile nu sunt genul lui Inés. Ea ar avea mai degrabă tendinţa să ruleze subjonctivele şi să acorde participiile. Limbaj cizelat, după cum vezi. Cu vocabular de prima calitate, pe care nu a mers să-l culeagă din trenurile de periferie.

Îşi strânge picioarele unul lângă altul şi descrie cu ele un superb arc de cerc ca să meargă să ridice receptorul de pe măsuţă.

— Ascult?

După cât se pare, ar fi vorba de un oarecare Roland care este beat turtă într-un bar din Montparnasse şi care cere să se lase jos podul mobil al castelului că are să vină să-şi sfârşească nopticica la Inşs. Explică precum că e plictisit de moarte şi are o sculă de un kil juma. Ea îi răspunde că n-are decât să ia alkaseltzer pentru plictiseală şi să-şi pună instrumentul în erecţie deoparte, pentru altă dată, având în vedere că ea se află în plină clocot-ală cu un domn de calitate.

Celălalt îi zice că e curvă. Inés se strică de râs şi agaţă receptorul.

— Poate n-ar fi trebuit să dai cu piciorul în propunerea asta, zic eu.

— Pentru ce?

— Pentru că ţi-am pus la dispoziţie tot ce am avut mai bun din prestaţiile mele şi nu îţi văd viitorul imediat sub auspicii prea fericite.

Ea mă priveşte acolo unde trebuie, atunci când vrei să masori sinceritatea unui domn şi, în faţa tristei elocvente a spectacolului, se pierde într-o adâncă mâhnire.

— Din ce cauză nu mai eşti în formă, dragule?

— Preocupări profesionale.

24*

d (

— Ce dracu', nu puteai să le laşi la vestiar şi să le iei de acolo mâine dimineaţă?

— Bărbaţii sunt incapabili să-şi abandoneze gândurile când ele îi subjugă, dulce Ines. Dacă ai şti câte coituri au fost întrerupte din cauza unei poliţe neplătite…

Acestea fiind zise, bigotonul începe iar să ciripească. E tot Roland care vrea să vină să sune din goarnă pe ştergătorul de picioare al frumoasei mele dezamăgite. Cu orice preţ. E în călduri, băftosul. Ciocăneşte cu scula în aparat ca să-şi întărească spusele, să probeze că nu se laudă şi că are în indispensabili o mulţime de replici. Poate plăti cash, golanul. Poate să-i facă lui Ines sfârlează bretonă, elicopterul în patrulare, prăjina cu maimuţă şi alte combinaţii uluitoare care ţin (dacă pot spune aşa) de geniul civil-Boncăluieşte atât de tare în telefon. Încât îl aud de parcă vocea i-ar ieşi din tranzistorul lui Ines. Are elocvenţa unei dorinţe înnebunite, Roland. Cu toate că e beat turtă, ştie să fie convingător. Anunţă un program extrem de picant, frăţiorul. Fac figură frumoasă cu îngheţata mea pe băţ. eu, mandea.

Pot s-o tăvălesc de şapte ori prin gură înainte de a-l concura. Jucător cinstit. îi fac semn păpuşei să accepte. Ar fi criminal s-o las să scape o ocazie de asemenea amploare. Admiţând chiar că amicul ei exagerează, dacă realizează a zecea pari; din ce promite, ar avea drept la crucea de vitejie şi la un abonament gratuit la concertele Colonne.

Ines, pe care o reţinea o foarte uşoară pudoare, ceează insistenţelor mele tăcute.» – Crezi că e un lucru rezonabil? obiectează ea. Să ştii că Roro crede că da. Simte că victoria e la îndemâna

instrumentului din chiloţi, înfierbântatul. Asigura că va depune toate eforturile. O va şlefui până în zori, promite, jură. Să nu se teamă de vreo pană, – când e puţin făcut, ca acum, ajunge la final abia după câteva ore de lucru la bancul de montaj. îşi păstrează seif-controlul intact. Băieţelul îi rămâne imperturbabil (e un tip fericit). Zice, apoi, că eu pot să rămân, dacă pe Ines n-o lasă inima să mă evacueze în plină noapte. El nu cere capul altora. E un împăciuitor, Roland. Aşa cum e pornit, e în stare să facă dragoste de faţă cu un prieten, căci vom deveni amici, amici el şi cu mine, fatalmente, având în vedere similitudinile de gusturi. Dacă îmi dă inima ghes aş putea să-i mângâi bijuteriile de familie în timp ce pompează, dacă, din întâmplare, obiceiurile mele în materie derapează şi trec peste bordură. Nu e egoist. Vrea ca toţi şi fiecare în parte să fie absolut mulţumiţi. Este pentru orgasmul universal. Prezenţa altora nu-l intimidează. Poate să dea din fund în faţa oamenilor celor mai intimidanţi: Papa, Golda Meir, generalul Bijeard, Canuet, Druon, d-na Soleil, pastorul Radot, Gerald Ford, Brigitte Bar-dot chiar, ca să-ţi spun tot… Bun, atunci banco, ca la jocul de cărţi, numai cât ai sări într-un brad şi el şi soseşte. Ines poate să-şi dichisească păsărică, din punctul lui de vedere treaba a şi început. îşi va scoate chiloţii în ascensor ca să câştige timp. Ea trebuie să lase poarta deschisă, să-şi pună fundul în poziţie de înfulecare imediat după intrarea lui, ca să şi-o direcţioneze precis spre el. Va avea halebarda în mână, pregătită pentru atacul brutal. O va face să traverseze apartamentul în vârtej, trasă în frigare, drăguţa de ea. În timpul ăsta îi va cânta marşul Sambre şi Meuse. Deci, nu are altceva de făcut decât să-l aştepte.

Închide, în sfârşit, telefonul ca să-şi lanseze suliţa în direcţia poponeţului lui Ines.

Cât despre mine. eu mă reîmbrac rapidos, tare vesel că am fost salvat prin acel gong al lui Roland. Nu mai puteam să o mai încalec pe tinerica Ines. Satisfacerea pornirilor ei violente devenea o corvoadă obositoare-Am nevoie să mă consacru sarcinii care mă aştepta.

Da, căci uitasem să-ţi spun: de câteva ore suntem po 1 iunie şi din seara asta, la miezul nopţii, va trebui să veghez zilele preţioase ale lui Christian Bordeaux.

II

ZBORUL PORUMBIŢEI

Răcoarea nopţii îmi aduce o bună dispoziţie evidentă, împreună

cu sentimentul libertăţii. Cu detalii de acest calibru măsor eu cât de puţin sunt destinat statutului de bărbat însurat. Să trebuiască să mă culc mereu şi cu devotament numai cu sosoaţa mi se pare ceva imposibil şi în orice caz ceva imoral.

Simt nevoia să mă joc de-a motanul care pleacă singur, de care vorbeşte Kipling. Să o pornesc după toanele mele, fără să-mi pese cât e ceasul. Aşadar, vezi că acum când mă aflu la poalele imobilului lui Ines nu mai am chef s-o întind în altă parte. Stau cu ochii larg deschişi pe priveliştea tăcută, scăldată într-o lumină ca pentru un pictor suprarealist. Pubelele pline până la refuz ale societăţii mele de consum, care nu reuşeşte să consume totul… Maşinele staţionate una după alta… Ferestrele, dintre care unele rămân luminate…

Mă hotărăsc să-l aştept pe mister Roland, aşa, din pură curiozitate, să văd ce moacă are.

Un capriciu. Oare sunt puţin gelos? M-aş mira. Pe Ines ţi-o fac cadou. E ca o iepuşoară fremătătoare care îţi ţopăie pe gland cu brio. îţi place să o scoţi în localurile selecte, fiindcă are ce arăta şi provoacă şocuri domnilor moşnegei. În rest, nu-mi pasă ce face pipiţa.

Iau loc în dricul meu. pe scaunul pasagerului şi încep să pândesc sosirea coţăitorului nocturn.

Numai că, după foarte puţin, morişca mea năzdrăvană de vânturat idei o ia razna.

În locul acestei străzi liniştite, văd casa luxoasă a lui Christian Bordeaux.

Ca şi cum aş fi acolo.

Dovada: sunt acolo.

FLASCH BACK (în stare foarte bună şi care e un adevărat plocon)

Vine să-mi deschidă o subretă încântătoare. Blondă, s-o mănânci nu altceva, puţin cârnuţă, rochie neagră, şorţ alb, o mică bonetă de dantelă. Suntem deja la cinema. Miroase a apă de colonie şi a păsărică bine spălată. Surâde ca în filmele stăpânului ei şi are spre coada ochiului o mică sclipire ştrengară care îţi trezeşte pofta s-o pui să-şi culeagă bacşişurile din buzunarul pantalonului, după ce i-ai făcut o gaură.

O anunţ că am fixată o întâlnire cu stăpânul, ceea ce e foarte adevărat. Melonul mi-a aranjat o întrevedere, căci Christian Bordeaux e un om greu de abordat, îţi dai seama, indivizii cu cât sunt mai

cunoscuţi, cu atât se lasă mai puţin văzuţi; se înfofolesc în cavernele lor aurite, după un meterez de tinerei lingăi şi leneşi, care îi ung în permanenţă cu laude frumoase bune de deschis toate uşile unsuroase ca nişte cacao de preot catolic.

Puicuţa mă roagă să o urmez şi pornesc pe urma cu-ruleţului ei neastâmpărat, care e purtat de nişte picioare ară cusur, aşa încât n-am timp să mă plictisesc când traversez holul.

Împinge o uşă fără să-şi mai dea osteneala să bată în ea şi anunţă:

— E domnul de la Asigurări!

Se trage deoparte, iar eu intru deodată în viaţa privată a lui Christian Bordeaux.

Un salon de dimensiuni agreabile plin de mob Pă veche, care ar face cinste muzeului Cluny, de tablouri extraordinare, de covoare suprapuse şi multe fotolii în care, dacă te-ai aşezat, nu te mai poţi smulge decât ajutat de o macara sau de trei cărători de piane.

Actorul se află acolo.

În plin spectacol. Poartă un haldt nemaipomenit din satin albastru ca cerul cu un guler încrucişat albastru închis. E nervos. Părul ciufulit îi curge pe ceafă. Fumează o bucată de trabuc groasă cât o sticlă de apă minerală, tolănit într-un fotoliu cu picioarele îndoite sub fese.

Mă priveşte intrând cu o mutră scârbită de parcă aş fi o băltoacă de vărsătură în mijlocul camerei. îl găsesc pe Crieri mult mai puţin arătos decât pe ecran. Şi mai bătrân. Arată cei treizeci şi şase de ani ai săi, fără să uite o singură zi. Are ochii învineţiţi şi buhăiţi din cauza biberonului şi a nopţilor nedormite. Presupun că petrecerile îl uzează pe tip. Degeaba îl repară cu înverşunare în studiouri, îl ung cu fond de ten, îi pictează obrajii în mov ca să nu pară durduliu. Tot nu e gigea, Christian Bordeaux. Cam fleşcăit deja. Fezandat. Simţi că, odată cu carcasa lui, apar bârfeli periculoase. Că zilele astea va face infarct ca un om mare, junele prim! Gata cu dansul, băutura şi havanele! Spital american, şofer, şi mai domol!

Mi se pare tot atât de simpatic ca un vas nespălat, vedetul! 1 Vrea să pară arogant, ostil. Cât despre gloria lui, o înconjoară cu sârma ghimpată a antipatiei, cu cai de friză, ca nimeni să nu se apropie prea mult.

Nu e singur în încăpere. îi ţin tovărăşie doi prostănaci: mai întâi un omuleţ scund şi bondoc, cu o gâlmă enormă pe fruntea cheală.

Echivalentul bufonului unui prinţ. E într-o bluză cu mâneci scurte şi pantalon negru murdărit cu tot felul de pete. Celălalt paznic e un tânăr efeb care pare pederast, atât de mult seamănă cu modelul respectiv. Privit din spate, ai crede că-i femeie. Din faţă, ai zice că e un travestit demachiat. Blonduţ, cămaşă romantică, mâneci bufante, manşete tot bufante, pantalon de catifea galben canar. Imitând servil atitudinea patronului lor, cei doi suciţi se abţin să mă salute sau să manifeste cea mai mică reacţie.

Se mulţumesc să arunce asupra persoanei mele, totuşi demnă de interes, o privire îndepărtată de motan care s-a îndopat prea mult sau care a fost castrat chiar în dimineaţa aceea.

— Bună ziua, domnilor! lansez eu vesel ca să nu mă las contaminat de ostilitate, mai ales că ea porneşte de la nişte moace atât de bune de spânzurătoare.

Christian Bordeaux are o imperceptibilă înclinare a capului care, venind de la el, echivalează cât o reverenţă de la curtea regală.

— Pot să vă vorbesc în particular, domnule Bordeaux?

— Suntem în particular, îmi răspunde ilustrul personaj cu o voce ca de tăieţei clocotiţi, pe care îi verşi într-o strecurătoare.

Omul cu gâlma îmi virgulează un surâs catalogat drept „sardonic” în fişierul eticii lui personale. Cât despre motă-nel, el se mulţumeşte să mimeze înghiţitul unei fierturi pe bază de ipecacuanăl.

— După cum ştiţi, vin să vă vorbesc despre ziuă de 2 iunie, domnule Bordeaux.

El suge din ţigară şi aruncă în direcţia mea o gură de fum mânioasă care nu mă nimereşte.

— Nu văd ce am avea de discutat în legătură cu asta, mormăie celebrissimul asigurat.

— Am putea, pentru început, să vorbim despre ce vă face să vă temeţi de ea, zic eu.

Arăt spre un fotoliu.

— Dacă locul ăsta nu-i rezervat pentru invalizii de război, cred că vă voi cere permisiunea să mă aşez acolo, domnule Bordeaux.

Ridică uşor din sprâncene, surprins. Nu se aştepta la o asemenea obrăznicie din partea mea. De obicei, toată lumea se bâlbâie de emoţie în faţa lui şi se scapă în pantaloni de prea multă admiraţie. Şi, uite că eu mă comport cu el ca şi cum ar fi un oarecine.

Cum el nu zice nimic, mă trântesc în fotoliu.

1 Plantă originară din America de Sud. ale cărei rădăcini se întrebuinţează în medicină ca expectorant şi vomitiv. (N.T.). J

I Mulţumesc, suspin eu. Deci aveţi nişte coşmaruri, domnule Bordeaux?

— De fapt, cine eşti dumneata? o ia pe ocolite actorul famous.

Vorbele „de fapt", îmi arată că îl derutez. Înţelege foarte bine că nu mă port ca un funcţionar de la asigurări.

„De fapt, sunt fostul comisar San-Antonio, domnule Bordeaux, care am trecut în poliţia privatizată. Conduc o agenţie à la Nick ăla, nu ştiu care, în stil americănesc, ticsită cu chestii electronice. Are chiar şi telex.

Dacă permiteţi, din moment ce fumul de ţigară nu vă deranjează... O mică ţigară Davidoff numărul 3 ajută la ordonarea ideh or.

Şi aprind o ţigară.

— În ce calitate aţi venit la mine acasă? întreabă Crieri, în sfârşit interesat.

— În calitate de colaborator al Agenţiei dumneavoastră de Asigurări.

— Colaborator?

— Le pun la dispoziţie serviciile mele remarcabile. Când un client de talia dumneavoastră îşi face o asigurare de un mih ard de franci pentru o zi de 2 iunie, mi se cere să-i garantez o zi de 2 iunie fără încurcături. Cred că lucrul ăsta trebuie să vi se pară normai, nu?

— Mă veţi supraveghea?

— Nu mă vom supraveghea, dar vom veghea asupra dumneavoastră dacă îmi permiteţi să reconstruiesc fraza. Şi, pentru ca intervenţia mea să aibă toate şansele să fie eficace, aş vrea să-mi explicaţi motivele hotărârii dumneavoastră de a contracta o poliţă atât de neobişnuită.

— Rân legătură cu asta, am dat toate explicaţiile Companiei de Asigurări.

— O serie de visuri?

— Asta vi se pare absurd?

— Absolut deloc. Eu cred în premoniţii. Totuşi, în cazul dumneavoastră, sper să nu fie vorba de asta. Deci, în visele dumneavoastră, vedeţi prima pagină dintr-un ziar datat 2 iunie?

El clipeşte des.

— Despre ce ziar e vorba? irşi asta e o întrebare 1

— Valabilă, domnule Bordeaux. Dacă puteţi citi data, trebuie cu atât mai mult să puteţi citi şi titlul ziarului, care este tipărit cu litere mult mai mari.

— France-Soir.

Spune asta pe un ton morocănos. îl agasez pe tip şi ei vrea ca să se ştie.

Mititelul cu gâlma pe chelie începe să ciripească. Are o voce piţigăiată de pitic.

— Mă întreb ce importanţă are titlul ziarului, dacă e vorba doar de un vis…

Îl măsor din ochi.

— Acest vis este la originea unui contract important care, el, este foarte real, îi răspund purtătorului de glandă sebacee.

El n-o ia ca opt, nici ca nouă, o ia ca zesă.

— De câte ori aţi avut acest vis? îl întreb pe actor.

— De peste zece ori.

— Şi se repetă fără variante?

— Ca o secvenţă de film pe rolă.

— Aşa încât visul v-a obsedat? ICu siguranţă.

Vă temeţi realmente de acest 2 iunie?

— Mor de frică.

— Ce proiecte aveţi pentru ziua respectivă?

— Voi rămâne aici cât mai mult timp şi voi sta la studio cât mai puţin posibil. Voi merge cu maşina, cea mare, Rolls-ul Phantom… Prietenii mei mă vor însoţi.

— De ce aţi subscris o asemenea asigurare?

El lasă să-i cadă un cilindru de cenuşă parfumată pe reverul halatului.

— Mi-am zis că dacă s-ar realiza această presimţire, cel puţin să servească la ceva.

— Un miliard e o sumă mare!

— Şi credeţi că nu valorez atât?

— Ar moşteni-o d-na Bordeaux?

— E soţia mea legitimă.

Are pielea cenuşie, cu un fel de dâre galbene pe porţiunile cele mai buhăite. Ai zice nişte grăsime râncedă.

— Aveţi des asemenea vise?

— Absolut deloc şi tocmai de aceea visul ăsta mă obsedează.

Credeţi că există vreun inconvenient ca să rămân aces + e 24 de ore în compania dumneavoastră cu unul sau doi dintre oamenii mei? Vom fi discreţi.

— Dimpotrivă.

Încerc să-mi dau seama dacă e sincer. Ai zice că da. Când a pronunţat ultima lui replică, s-a însufleţit deodată. Ştiţi că aveţi duşmani?

— Cred că toţi colegii mei care n-au reuşit în carieră mă duşmănesc.

Încep, deodată, să-l privesc cu alţi ochi. Sub stratul de grăsime şi dincolo de mahmureala lui vanitoasă, ghicesc o fire calculată şi prudentă, lucidă care ştie să-şi rezolve problemele. Joacă jocul de prinţ al ecranului răsfăţat, asediat de o suită bizară, dar rămâne ferm pe poziţiile lui secrete, Christian. îşi conduce cariera ca pe o partidă de şah, numai că, pentru el, e o. partidă câştigătoare. Visele lui morbide? Ce trebuie să cred despre ele? Le conferă o realitate şi chiar una exagerată, subscriind această asigurare.

Ii-este într-adevăr frică?

REÎNTOARCERE LA NORMAL

Nu-ţi place să vezi cum se plimbă câinii, noaptea? E un lucru rar, deoarece căţeii oraşului au stăpâni grijulii, vigilenţi care nu-i lasă să vagabondeze. Totuşi unele din javrele celor săraci au drum liber. Şi atunci, cum duc lipsă de calorii, răscolesc prin lăzile de gunoi, în timp ce toată lumea trage la aghioase. Le vezi adulmecând trotuarele, ridicând o labă ioi-colo, săltându-se pe labele dinapoi în faţa unei lăzi de gunoi, scotocind înăuntru cu vârful botului, găsind câte ceva comestibil şi ronţăind liniştit. Iată una care tocmai îşi face rondul de noapte. Mersul ei mărunt produce pe asfalt un zgomot subţirel, mătăsos, continuu ca atunci când scuturi grăunţe într-o sită. Trece pe lângă tărăboanţa mea fără să-mi descopere prezenţa, se opreşte să examineze o coajă de banană, apoi trece mai departe. Apare un taxi, cu motorul bătând ca în tingire. Când e la punctul mort, te-ai putea crede în timpul celor 24 de

S – Onora le plate cheală r 33

ore de la Mans 1 în 1908. Tipul Roaand coboară clătinându-se. Beat cât treizeci de vaci, banditul. Mă întreb dacă nu s-a lăudat puţin promiţându-i lui în es colţul secolului. Se scotoceşte după biştarii

pentru bărcuţă, lasă să-i cadă pe-jos un pumn de mărunţiş pe care renunţă să-l'mai adune, potriveşte pentru şofer o sumă pe care o presimt princiară, învârtindu-se mereu în jurul centrului de greutate ca un drapel în jurul catargului.

Lădoiul pleacă. Roro caută pridvorul lui Ines. Descrie nişte viraje bruşte, lovindu-se de maşinile staţionate „printre care şi a mea. Ajuns în faţa uşii lui Ines, se sprijină pe canat cu palma desfăcută, în timp. ce cu cealaltă mână îşi despachetează furtunul. Şi iată că începe să urineze vesel, fredonând. „De ce nu te-am cunoscut pe vremea tinereţii mele". E plin de haz Roland al nostru. Chefliul tip. Bine înţolit şi totuşi neglijent, cu pălăria pe o ureche; are un tors bombat de guguştiuc, gât aproape deloc şi o 1 unsoare cum nu se mai poartă după ultimul război mondial.

După ce şi-a golit vezica, se apucă să sune dar uşa nu se deschide, căci, probabil, apasă pe un buton greşit.

— Ştii că Sana are inimă bună. Mă. hotărăsc să-i vin în ajutor.

— Ai probleme, camarade?

El termină de stors păsăroiul şi murmură, continuând a apese pe butonul parlofonului, fără să mă privească, mulţumindu-se să mă aibă la îndemână doar prin voce:

— Nu răspunde curva asta! Mă duc să regulez la o „una. Mi-a zis că mă aşteaptă şi nu-m răspunde curva. Şi are un cur, amice, aş vrea să ţi-l arăt, aşa de curiozitate.

În timp ce el face elogiul lui Ines, eu examinez şirul de plăcuţe şi butoane şi trebuie să recunosc că apasă chiar pe butonul drăgălaşei noastre prietene. Fără îndoială că îşi pregăteşte centrul de primire pentru deliciile promise şi nu aude sunând clopotul dorinţei.

— Aşteaptă, camarade, am să-ţi deschid eu.

Sesamul, vreau să zic şperaclul, meu e la datorie şi de data asta! Mica gâdilătură obişnuită şi uşa se deschide.

1 Oraş în Franţa, situat la 217 km vest de Paris, unde se organizează în fiecare an un concurs automobilistic (Circuitul celor 24 de ore de la Mans). (N.T.).

I Ai să urci cu min la c'n-a asta! propune Roland. Da, da, insist! O să servim câte o stacană. Stacana ei, na» E ceva. pe cinste. Vrei să i-o facem împreună? îţi ofer" cincizeci la sută din acţiuni, amice! De ce merg cu el?

Ca să savurez surpriza lui Ines? Sau mai degrabă să verific dacă

ăst Casanova de noapte e chiar apt să-ţi ţină promisiunile?

Oricum, iată-ne în ascensor. Roland începe să vomite fără să strige „păzea!”. N-a avut timp. împroaşcă jerbe în toate direcţiile, probabil din cauza vitezei aparatului care urcă. Din fericire, mă aflam în spatele lui!

La sosire, fac un pas înainte şi. îi ţin uşa deschisă.

— Scuză, amice, gâfâie beţivanul, amestecurile sunt de vină: Numai amestecurile… E o prostie să vrei să amesteci vodca; berea şi vinul. de Beaujolais. N-ar fi trebuit s-o fac.

Uşa lui Ines e deschisă, după indicaţiile date de Roro. Intrăm. Noul meu tovarăş duhneşte a nenorocire. Pune un deget în faţa buzelor lui respingătoare

— Ssst! îmi zice ei. Înainte de a merge în careul ei al curvei ăştia, o şterg la toaletă să mă repar puţin, mă aştepţi?

Cunoaşte locurile. Cu mersul lui nesigur, porneşte împleticit pe micul culoar perpendicular cu intrarea. Eu intru în cameră s-o previn pe Ines că pofta ei de a-şi trăi viaţa trebuie amânată pentru o dată ulterioară

Nu ţi-am povestit de camera lui Ines. Nu mi s-a părut că merită osteneala, cum zice Béru. Trebuie, totuşi, să-ţi precizez că ale preferinţe pentru arta contemporană, drăgălaşa noastră dragă. Astfel, pe o consolă se află un soclu de marmură neagră, iar pe el o porumbiţă de oţel cu aripile întinse. Am admirat mult. adineauri, statuia asta mângâind cu dragoste aripile păsăsărelei, ca să apreciez mai bine aripile mult întoarse spre înapoi. Ei bine, pasărea păcii a zburat de pe soclu. Acum s-a aşezat pe capul lui. Ines. Mai precis s-a înfipt ea o secure într-o buturugă. O jumătate. din aripa stângă a porumbiţei a intrat în căpăţâna tovarăşei mele de joacă, prin ochi. E oribil cum se scurge sângele. Şi vorbeşti de o operă suprarealistă!

UŞOR FLASH BACK (numai ca să ne aflăm în treabă)

— Omul cu gâlma stătea în sala mea de aşteptare, frumos ca un penis de sifilitic, în costumul lui în carouri pentru clovn gătit de duminică. Gâlma lui strălucea în lumina vie a proiectoarelor cocoţate pe o şină şi puse să lumineze câteva tablouri bune. Ai fi zis că, în căpăţâna lui, se hotăra să joace o filipină l.

Când am intrat, îi ţinea tovărăşie Béru. Grasul se juca de-a croitoresele pelecindu-şi fundul explodat al pantalonului, pe care niciuna dintre secretarele noastre nu acceptase să i-l cârpească. Era

aşezat în poziţia croitorului, aşa cum se cuvenea. Fuduliile lui planturoase, dând pe dinafară din slipul prea lărgit, se împrăştiau pe mochetă ca măruntaiele de vită într-o mâţărie neîngrijită. Cu pălăria pe ochi, Maje: „tatea Sa trăgea acul din cusătură şi, în acelaşi timp, scotea limba şi n-o băga înapoi în bot decât ca să profereze nişte înjurături, când se înţepa cu acul.

Odată îmbrăcat, un pantalon al lui Bérurier capătă o înfăţişare ruinată şi supărătoare prin reMefuri umane. Ai zice că rezultă din năpârlirea hamului care trece pe sub coada calului. Şi, lucru paradoxal, pare şi mai larg când e golit de Cerurier.

Am ridicat din sprâncene, descopedindu-l în Agenţia noastră pe Mititelu cu gâlma. În ajun, la Christian Bordeaux acasă, mă privise cu ostilitate, dar în dimineaţa asta părea prietenos ca un negustor de covoare.

Mi-a prezentat ca pe ceva firesc o mână scurtă, grăsulie şi umedă de băieţandru, pe care am strâns-o, totuşi, printr-un gest reflex şi m-a anunţat, cu un aer stingherit şi misterios; că dorea să-mi vorbească despre nişte lucruri importante.

I-am dat drumul la mânuţă ca să-şi restaureze pantalonul şi l-am invitat pe Mititel în bhoul meu. În picioare.

1 Joc în care două persoane îşi împart cele două jumătăţi ale unei mjgdale şi se înţeleg ca, atunci când se vor revedea cea care un cadoul" (S. Celeilalte fmPină" Să fib Mrv3

3 a area şi mai pitic decât atunci când era aşezat, o impresie produsă, probabil, de picioarele lui scurte şi strâmbe.

p, ¿1 bine, vă ascult, domnule… hm…

— Bébert Patache K

Îmi oferă un râs de o amabilitate excesivă, pe care o refuz, păstrând o înfăţişare marmoreană.

— E în legătură cu Crieri 2 anunţă el.

Tăcerea mea impenetrabilă îl face să-şi înghită saliva, încearcă de mai multe ori, saliva fiind probabil scămoşată, şi continuă:

— Aş vrea să vă vorbesc despre un lucru pe care el nu vi i-a spus… Sunt oameni care îi poartă pică. Dumneavoastră puteţi să vă gândiţi că visul lui e o aiureală de artist. Eu înţeleg că el îşi are originea în spaima pe care i-o inspiră unii.

— Cine?

— Nişte oameni, vă zic. Pe care nu-i cunoaştem, dar care îl fac să

se sca… să fie îngrijorat în permanenţă.

— În ce fel?

— În toate felurile.

— De exemplu?

Droşcă ridică din umerii în carouri, scoate pe la colţurile gurii un zgomot ca de canar în timpul rutului şi suspină:

— Pentru început: chemările telefonice fantomă.

— Adică?

— I se telefonează la orice oră din zi sau din noapte. Mai ales la studio; între două. filmări este chemat la telefon. O voce anunţă telefonistului că e chemat de producătorul său, de soţie sau de impresar sau, uneori, din partea unui ziar. Bun, merge şi răspunde. Atunci, în loc să i se vorbească, se produce în aparat un zgomot bizar.

— Ce fel de zgomot?

— De toatebrile: în ultima vreme e un hohot de râs cavernos, sau claxonul unei maşini, sau nechezatul unui cal… Vedeţi care e planul. Şi după aceea închide. Să înnebuneşti nu alta. Crieri „încearcă să selecteze convor birile, dar cum să o facă? Pentru că soţia sa, impresarul» producătorii îi telefonează mereu…

1 Droşcă (N.T.). 3 Greierele (N.T.).

— Mai sunt şi alte manifestări, domnule Droşcă?

— Fotomontaje. Le găseşti aproape peste tot în lucrurile lui, le primeşte prin poşta pneumatică; odată a găsit prins în ace în cabina lui un poster uriaş care îl înfăţişa în timp ce un ţânc i-o lua în gură.

— S-a încercat să i se stoarcă bani?

— Nu, niciodată. Cel puţin, nu încă, dar asta riscă să se întâmple de la o zi la alta, nu credeţi?

Bérurier se anunţă fără să se anunţe, cu pantalonul pe braţ, aşa cum ai ţine un impermeabil atunci când vremea se îmblânzeşte.

— N-ai nişte ace de siguranţă? Mi s-a stricat fermoarul.

— Lasă-mă în pace!

Grasul a avut un râs indulgent.

Îi zice stârpiturii, arătându-mă cu degetul peste umărul ei:

— E serviabil, nu?

Apoi intră, în faţa noastră în pantaloni şi, cum şliţul nu se mai închidea, are pudoarea cuminte să-l acopere cu poala din faţă a cămăşii.

— Cine eşti dumneata, domnule Droşcă? atac eu fără milă cum

fac reporterii când pun mâna pe o personalitate de disecat şi îi iau un interviu.

Gâlmosul îşi înăbuşă un sughiţ.

— Cum adică?..."

— Mă refer la antecedentele dumita-Ss

— Sunt artist de music-hall... f-e în ce ramură?

— Făceam un număr de iluzionism cu un coleg. Numai că el s-a îndrăgostit de o pipiţă care a pretins să-mi ia locul şi am rămas pe jantă... Apoi, mi-am. făcut, de lucru în cinema ca recuzitor. Acolo l-am întâlnit pe Crieri. L-am făcut să se strice de râs şi ne-am simpatizat. Şi cum avea nevoie de un secretar.

— Păci dumneata eşti secretarul lui, nu 1

— Da, sigur.

— În ce constă, la el, munca de secretariat?... Să joci: belotă şi să deschizi televizorul?"

Droşcă se înroşi tot, în afară de gâlmă care rămase de un galben rânced urât. Am apăsat atunci pe butonaşul pe care îl folosesc când îl chem pe Mathias... De trei ori, ceea ce are o semnificaţie într-un cod. Roşcovanul apare imediat, aducând o fişă. Cea a numitului Droşcă. Dacă n-ai citit romanul poliţist precedent e bine să te pun în temă. Pe uşa noastră e un anunţ... „Intraţi fără să sunaţi". Indivizii se supun. Dacă sunt clienţi, Mathias îi instalează în salon, le ia amprentele şi îşi consultă fişierul electronic.

Citesc pe cartonul lucios adus de ruginit:

„Albert Droşcă, născut la Pantin. Copil aflat în grija Asistenţei Publice. Furt de maşini la 16 ani, agresiune într-un magazin. Trimis la Casa de corecţie. La 25 de ani, compromis într-un hold up (servea bandei ca şofer). Trei ani de închisoare severă. La 28 de ani, condamnat din nou pentru că a emis cecuri dintr-un carnet de cecuri furat. Condamnat la optsprezece luni ele închisoare. În timpul, ultimei detenţii a tăcut cunoştinţă cu un deţinut numit Martinet Joseph, de meserie prestidigitator. împreună, au pus la punct un număr ca să-şi distreze tovarăşii de detenţie. S-au regăsit după ce şi-au ispăşit pedepsele. Şi-au perfecţionat numărul şi de atunci nu s-a mai auzit vorbindu-se despre ei".

Îi mulţumesc lui Mathias printr-o înclinare a capului.

A făcut o treabă bună. Adevăratul prestidigitator e colegul meu re? cov «nu-i. El iese discret, iar eu îi întind fişa gâlmosului.

— S-a uit-rt oare ceva? îl întreb.

?. El citeşte atent textul care îl privea, întrerupându-se din când în cu: „d ca să-mi virguâeze, pe furiş, câte o privire incredulă.

Apoi, după; ce a terminat de citit:

— Cum d; T.cu, aţi aflat flacmile astea?

— Chestie de meserie, băiete". Aşadar? El clătină din cap

Vechea poveste, când n-ai părinţi, nu? –, Da, cunosc cântecul ăsta trist, liniau. fişa din măuă, o. rup în bucăţi şi o arunc în coşul de hârtii coca ce pare „să-l liriştească pe Bébert", ca şi cum tocmai îi restituisem un fel de virginitate. Nimic nu e mai încântător decât iertarea sub toate formele.

— Şi frământările lui Crieri, eşti sigur că nu sunt din cauza ta?

El sare:

— Nu spune asta, patroane!

E caraghios că îmi spune deodată patroane, numai pentru că eram la curent cu trecutul lui de rahat.

— Lui Crieri îi datorez totul. E un tip aşa:

Sus degetul mare! Cel al lui Cesar (nu iuliu, italianul, ci Baldaccini, francezul).

— Deci est Hngrijorat pentru el?

— Foarte.

Se agită puţin pe scaun şi adaugă:

— Propriu-zis nu în mod deosebit pentru 2, iunie. 2 iunie e un vis. Şi un vis e un vis, nu?

CRUDA REALITATE

Roland ieae din baie clătinându-se.

A luat hotărârea să se zbenguiască în pielea goală. Şi lucru de mirare, ţinând seama de starea în care se află, e în erecţie ca un măgar îndopat cu afrodiziace. Dar, într-adevăr, pe bune, ştii? O sculă onorabilă. Nu piesa clastă de Comisia monumentelor naturii, ci un frumos instrument de lichea, uşor arcuit şi vibrant, dolofan: i; npa, prietenos. Nu te-ai scula noaptea să mişti din el, totuşi în asemenea situaţie are şi el un cuvânt de spus. Marile şi micile lui intrări cam peste tot. Un cosor fără surprize dar apt să-şi îndeplinească funcţia. Un prieten c'edincios, totdeauna prezent, eficace, discret. Membrul viril grăbit, neobosit. Solul, cu musculatură zveltă. Sprin-i meala lui e incomparabilă. O adevărată armă de vânător de munte. Pentru vânătoriţă de munte). Suportă intemperiile. Nu are nevoie de multă

odihnă. Curajoasă când o pui la treabă. Oferindu-se voluntar pentru toate misiunile periculoase. Se mânuieşte uşor. Noaptea, ziua, pe vânt, pe ploaie şi pe ceaţă mereu prezentă, totdeauna gata de acţiune. O mică Mamă Curaj, ce? Atentă la ce face. Nicio iniţiativă necugetată, se menţine într-o rezervă de bun gust şi pune totul la bătaie pentru aplicarea urnii program bine alcătuit. Pe scurt: coada lui Roro e franţuzească.

Deocamdată se balăngăne într-o parte şi în alta, ca şi cum ar fi montată pe un resort. Cu arc în spirală, bineînţeles.

— Of, merge mai bine, anunţă Roland, vezi nu-i din cauză că am băut, dar că le-am amestecat. Să beau, asta suport. Amestecurile, mai puţin. Dacă ar fi fost numai vodca şi vinul… Dar cu berea care s-a intercalat, plesnesc, în sfârşit, o şedinţă de f… o să-mi restabilească echilibrul.

Nu-l mai ascult, căci în stradă explodează ceva: sirena caracteristică a unei maşini de poliţie. Sunetul sirenei descreşte şi moare în faţa imobilului.

Doamne Dumnezeule, trebuie s-o întind înainte de a se întâmpla nenorocirea. Acum pricep totul: asasinul lui Ines a prevenit caraliii imediat după ce a ucis-o.

Şi, rămânând în continuare pe recepţie, înţeleg totodată de ce a acţionat în felul ăsta., v – Unde-i ea, curva asta, ca să-i fac şedinţa?

— În cameră.

— Tu nu rămâi? fe. ce el când mă vede repezindu-mă spre uşă; o să-i facem „Tunelul sub Mont Blanc".

— Nu: am întâlnire cu altă don'şoară care se cheamă Libertate Dragă. Succes în dragoste, colega!

Din fericire, ascensorul este oprit încă pe etaj. îl iau până la subsol, unde sunt garajele locatarilor. Este evident că pe aici a şters-o şi ucigaşul.

III

PE PICIOR DE RĂZBOI ŞI PE PICIOR DE AŞTEPTARE

… Sosesc la Agenţie, frumos ca un pisoar revopsit, într-un costum uşor cafeniu închis, garnisit cu bej. Cămaşa, coajă de ou, crăvăţuţă de catifea maro, încălţări italieneşti asortate". Cele două secretare ale mele, Maryse şi Clauaette, gata, gata să leşine în faţa acestui superman superelegant. Văd cum li se dilată ţâţele, ca patru

sufleuri cuvibrânză, sub bluzele roşii imprimate, cu iniţialele Agenţiei noastre P.D.A.

Le lansez două surâsuri (nu fiţi geloase) atât de strălucitoare, încât Claudette îşi încalţă maşinal ochelarii de soare.

I…

— Grasul e aici? întreb eu respirând puternic mirosurile usturoiate împrăştiate în încăperi.

— Se simte că e aici, nu? mârâie Maryse, a venit cu un reşou de camping şi îşi face tocană.

Într-adevăr, o găsesc pe Majestatea Sa în biroul ei, supraveghind cum se coc nişte pulpe de broască. Biroul lui (laoe bun un birou, dacă el nu scrie niciodată?) seamănă cu o maşină de gătit. Pe el sunt o mulţime de ustensile: cratiţe, polonice, sosiere etc. Pe mochetă e împrăştiată făină, iar un boţ de unt normand se topeşte încet pe o mapă de birou din piele, cu desene imprimate în relief şi care acum îţi imprimă dezgustul.

Mă pregătesc să zbier la el, dar tranzistorul lui povesteşte nişte chestii care îmi iau piuitul.

E umplutura de lux a emisiunilor. Informaţii. Zice cum că preşedintele Republicii a mers să-i facă menajul unei bătrâne doamne paralizate din arondismentul al 18-lea, ca să dea exemplu că trebuie să-ţi ajuţi aproapele, care are totdeauna nevoie de unul mai mare ca el şi că e mai bine să fii preşedintele Republicii şi sănătos decât sărac şi infirm. Dar nu, asta îmi mobilizează atenţia. Ci urmarea. Un asasinat. O femeie asasinată cu o lovitură de statuetă în craniu de către un tânăr f industriaş, pe nume Roland Ollifant, care a fost regăsit la locul crimei gol şi băut, cu mâinile pline de sânge şi a fost arestat pe loc.

Bietul Roro…

Ce să fac? Conştiinţa mi se tulbură. Nu am dreptul să las să fie acuzat un om pe care îl ştiu nevinovat de crima de care este acuzat. Numai că, dacă l-aş dezvinovăţi imediat, ar însemna să mă înclei în sosul cercetărilor, ceea ce m-ar împiedica să-mi îndeplinesc misiunea de protecţie care va începe peste câteva ore. Să-mi amân intervenţia pentru poimâine? Şi dacă mi se întâmplă ceva? Roland Ollifant, n-ar putea cu niciun chip să iasă din rahat şi va fi trimis în judecată pentru crimă…”

Mi-l imaginez pe amabilul tăuraş dezonorat pentru. totdeauna. Întemniţat pentru cea mai frumoasă parte a existenţei lui terestre.

— Ai o mutră tare idioată! remarcă Berur ei, care are nişte diagnostice imparabile. Nu vrei să ciuguleşti nişte pulpe de broască? Sunt broaşte franţuzeşti, pescuite ieri în Dombes *, nu broaşte cehoslovace şi congelate pe deasupra.

Fac semn din cap că nu. Vocea lui ajunge la mine prin nişte straturi groase, călăfătuite, descrupule la înaltă tensiune.

Simt cum se adună nori nefaşti care, dacă se sparg, vor vărsa valuri de rahat peste costumul meu nou.

ti Mică regiune din Bourgogne, cu numeroase lacuri (N.T.).

De ce ai mutra asta aşa de idioată? insistă Milosul, ai vreo treabă urâtă?

Cum e un ignorant, dar dă sfaturi preţioase, mă pregătesc să-mi dau drumul la gură, când Claudette intră val-vârtej.

f – Sunt aici doi domni de la poliţie, mă anunţă ea, ţâre vor să vă vadă de urgenţă.

„Asta-i, îmi zic, norul care începe sa eu pe!”

*

Unul din ei este ofiţerul de poliţie Baluchet, un chelbos îmbătrânit în meserie, care nu iartă celorlalţi bărbaţi faptul că este un încornorat. De când a intrat în poliţie aşteaptă pensionarea şi acum, când ea este inevitabilă, l-a prins frica. Tovarăşul lui e un tinerel blond cu mustaţă de birocrat care te face să te gândeşti la un rozător venit din nord şi adoptă acel aer grav şi osiil, pe care îl au majoritatea oamenilor. investiţi de curând cu o putere discreţionară.

Sar spre fostul meu coleg Baluchet cu un entuziasm atât de exuberant, încât ar trebui să fii cretin, orb şi surd ca să-i dai crezare o secundă. Hfc-Ce vânt bun te aduce, Bătrâne?”

— Nu cred că vântul să fie chiar atât de bun.

Un bla-bla-bla care nu-mi place de loc! Rău preambul.

Îi introduc în biroul meu. Baluchet priveşte în jurul lui, impresionat de luxul de aici, deci îngelozit brusc din cap până în picioare.

— Stai bine, scârţâie el. Asta a trebuit să te coste ceva?

Mie scandalul îmi reuşeşte.

— O avere, supralicitez eu.

— Şi ai avut mijloacele necesare? I – Le-am găsit.

— Probabil ţi-ai făcut relaţii? I r După cum vezi…

— Un moment de tăcere ca să-l las să-şi fumeze duşmănia, iar

mie să mi se domolească furia.

Se aşază. Dau la o parte tabloul care ascunde un bar unde strălucesc cristalele cizelate şi flacoanele cu băuturi scumpe…

— Parcă îmi amintesc, Georges, că nu-ţi place whis-ky-ul?

— Am un ulcer.

— Atunci nişte porto?

Şi fiindcă a făcut studii literare destul de avansate, murmură:

— Un deget.

Îl servesc, apoi mă întorc spre şoarecele zăpezilor.

— Şi pentru tine, fiule?

„Fiul priveşte aiurea şi răspunde sec: – Nimic. – „, W

Norul crapă din ce în ce mai mult…

— Deci, cănii fapt datorez plăcerea, Georges?…

— Un denunţ anonim.

— Ia te uită! Şi care mă priveşte pe mine?

— Da.

— Şi de ce sunt acuzat? De fraudă fiscală, de atentat la pudoare?

— De omucidere.

Mă abţin să nu râd. Nu, vorbind deschis, joc perfect. Neutru, doar puţin agasat…

— Aţi luat un taxi ca să veniţi aici? îi întreb. Baluchet holbează spre mine vasistasurile lui începto

— Într-adevăr, de ce întrebi?”

— Şi cât ai plătit cursa?

— Păi…

— Hai, spune-mi?

— Paisprezece franci, de ce?

— Plus paisprezece ca să vă întoarceţi la Casa” căraliilor, face douăzeci şi opt. Deci ai cheltuit douăzeci şi opt de bişţari din banii contribuabililor ca să vii să mă aminti ci un glumeţ de prost gust mă acuzăde asasinat? De asasinat, pe mine, un fost comisar, care în cariera lui…

El ridică paharul cu porto şi mă întrerupse:

— În sănătatea ta, San-Antonio I.

O comportare urâtă, să ştii. Deloc prietenească. Om al poliţiei cu trup şi suflet. Feroce. Lichea. Maimuţă perfidă. AUTORITATEA, ce mai vrei? Această hidră cu mai multe capete (pleonasm, dar merită osteneala). Ceva de neconceput, de când nu mai aparţin în mod oficial

curcă-nimii, simt că am devenit din nou civil. Faptul de „a nu mai fi" ce eram mă retrogradează în rândul borfaşilor palavragii. îmi vine să o iau la sănătoasa din faţa maşinii autorităţii, mă îngrozeşte.

Mă hotărăsc să mă pun la adăpost într-o atitudine posomorâtă, şi să văd ce urmează.

— E vorba de asasinarea unei târf uliţe, care a avut ioc în noaptea asta. Una numită Ines Padon, frâna unui bancher. O cunoşti? v în situaţii de felul ăsta, trebuie să te hotărăşti în fracţiuni de secundă. Nu-i timp pentru ezitări, laşi totul pe seama instinctului.

— Da, puştoaica asta a avut unele amabilităţi faţă de mine.

— Complimente, era frumoasă. N-am văzut decât ce rămăsese din ea, dar arăta bine. Un telefon anonim ne-a prevenit că, împotriva aparenţelor, tu eşti cel care a ucis-o şi nu tipul îndopat cu băutură care a fost găsit la locul ciimei.

Rămân neclintit. Baluchet aşteaptă, apoi, cum eu nu iau nicio iniţiativă, murmură:

— Nu spui nimic?

— Ce vrei să-ţi spun? Nu te aştepţi, totuşi, ca să mă acuz singur de un asasinat?"

— Anonimul ne-a sfătuit să-ţi căutăm amprentele în apartamentul victimei. Realmente, ele sunt acolo.

— Şi ale lui?

— Mă rog?

— În legătură cu „anonimul" tău, care dirijează ancheta, nu te întrebi cine este şi cu ce rimează denunţul lui? Crezi că e vorba de glasul. sfântului arhanghel Mi-hail? E adevărat că, pentru a şti totul despre un asasinat, trebuie să fii ori asasinul ori bunul Dumnezeu.

— Sau martorul, avansează încetişor, ticălosul de Baluchet... f

— Adică l –!

— Băiatul declară că se afla în apartament şi se pregătea să încalece pipiţa când ai sosit şi ai devenit nebun furios că ţi-ai găsit iubita pe cale să facă o treabă bună. Ai pus mâna pe statuie şi ai aruncat-o în direcţia lor. Cea care a încasat-o, în cap, a fost Ines.

— Se găsesc pe ea amprentele mele?

— Ce crezi, au fost şterse; păi, tu cunoşti chestiile astea, hi

— Şi tipul ce a făcut?

— A profitat de zăpăceala ta ca s-o şteargă.

— În pielea goală?

— De ce în pielea goală?

— Îmi ziceai că o regula pe Ines, când am ajuns?

— S-o fi înţolit din nou.

— În timpul cât eram… zăpăcit? Zi, pentru un tip, considerat drept om de acţiune, am zăpăcecda cam lunguleaţă, nu crezi?

Şi cum se numeşte martorul tău?

— N-a spus.

— Nu te întrebi de ce?

— Contez pe tine să-mi dai semnalmentele lui şi să pun oamenii să-l caute.

Mă prefac că mă gândesc.

— Pe când e prevăzută ieşirea ta la pensie, Georges?

— Peste două luni.

— În locul tău aş anticipa, sunt de părere că au început să-ţi cam slăbească celulele nervoase, colega, ţi-o spun fără să vreau să te jignesc. Tu ştii, arta de a sfârşi cu bine e să ştii să te retragi la vreme. Începi să mă faci să mă gândesc la acei foşti campioni mondiali la box care se roconvertesc în luptători de câtch.

El se face alb, apoi galben, apoi albastru şi. Îndată după aceea, de un frumos verde-vegetal, reconstituind, astfel, drapelul brazilian.

— Mă insulţi, scrâşneşte el!

— Nu te insult, Georges, îţi dau un sfat!

Micul cadran clipeşte pe biroul meu. Se înscrie un mesaj: – «o – „—:.: \: – 4*».

— „Trimite-l dracului pe dobitocul ăsta. Mă ocup eu de rest”.

Cumsecade Bătrânul. Are în el şi ceva bun, totuşi. De data asta, apucăturile lui de mamoş servesc la ceva.

Mă ridic. Am felinitatea tigrului înfometat care trece prin faţa unei măcelării.

— Ascultă, Georges, nu mi-am consacrat tot ce am avut mai bun ca putere de muncă Poliţiei, ca să fiu suspectat de asasinat de către un fost confrate, mai ales în casa mea.

Se scoală şi el.

— Mă duc dracului la Sediu, ca să-ţi trimit o convocare oficială.

— Nu va servi la nimic: avem la closete hârtie igienică de prima calitate, dublu satinată, cu flori.

Cei doi sticleţi bagă în viteza întâia şi se cară îmbuîzindu-se în îmbrăţişarea 1 uşii (cum zice Bérurier).

Abia au trecut ei pragul, că bigotonul de pe biroul meu începe să dârdâie. Vocea suavă a Bătrânului îmi sporo-văieşte în urechi.

— În definitiv, San-Antonio, ce reprezintă toate astea?

— Vor să mă împiedice să merg să-i apăr pielea lui Christian Bordeaux, domnule. Trebuie să încep la miezul nopţii. Nişte indivizi au hotărât să mă îndepărteze cu orice preţ de actor.

BUN, SA CONTINUI, NU?

La ora unsprezece, două umbre care formează cifra 10, se proiectează prietenos – fiindcă eu ador adverbele – pe peronul marmoros al casei lui Crieri, Eu îl fac pe 1, Béru pe O, ceea ce nu ne va împiedica să facem împreună 6 – 6. Un caraghioslâc de autor.

Subreta de care am vorbit mai înainte, blondă, cu fese tari, mişcătoare, emoţionante, captivante, absorbante, aspirante, ne deschide, îmi surâde, aruncă o privire surprinsă spre grămada de gunoi care mă escortează şi ne ghidează în living.

De data asta, descopăr acolo patru personaje în loc de trei. Aceiaşi, plus o şoricuţă despre care ar trebui mai întâi să vă arăt fotografiile ei ca bebeluş, apoi cu ea copil şi adolescentă şi numai după aceea să v-o legăn prin faţa ochilor, totul ca să vă pregătesc pentru marele şoc.

Ştii cum suntem noi ăştia, autorii talentaţi? O fată grozav de frumoasă, somptuoasă, cu o privire de femeie stricată, o compari cu o panteră. Şi totuşi, zic, pantera a devenit peste măsură de scumpă în comparaţie cu boul. Dar talentul nu ţine seama de aceste josnice consideraţii materiale. El nu se tocmeşte cum să se exprime. Tu începi să faci economele la comparaţii şi ajungi repede la un stil care se descompune; să te fereşti tare de asta, tu care intri în meserie cu stiloul de student şi cu hârtie liniată. Să nu te zgârceşti niciodată. Dacă trebuie panteră, gata, le serveşti panteră! Ai nevoie de un albastru ca al mărilor din sud? Nu-l înlocui printr-un albastru ca cerul, prea comod, la îndemâna oricui. Clientul îşi dă repede seama de înşelătorie. Lui îi place calitatea. Micile păcăleli se răspândesc. Pe şoptite, de la om la om. Se spune: să nu aveţi încredere în Cutare, nu-i ce pare să fie. Umblă cu şiretlicuri. Am găsit în ultima lui carte „frumoasă ca ziua”, în loc de „frumoasă ca o auroră deasupra golfului din Rio” şi, „ea avea o piele ca de piersică”, în loc de „ea avea o piele catifelată. Consider că e oarecum normal, nu? Plătesc şi vor să fie serviţi”.

Toată înşiruirea asta de prostii plictisitoare a avut rostul să-ţi

spună că chiar un zgârie-brânză al condeiului, chiar un autor cu preţ redus n-ar putea să nu furnizeze panteră vorbind despre creatura în cauză. Şi încă panteră, de Somalia! Dată dracului, frumoasă persoană! Astfel încât nu-ţi poţi imagina că a fost fătată de o pereche de oameni. Te-ar duce gândul mai degrabă la o manufactură ilustră, gen Sèvres sau Gobelins. Atât sunt de perfecte aceste forme, aceste trăsături, aceste culori. Nu ştii de unde să începi ca să priveşti bine totul. Picioarele? Formidabile! sări la obraz: fabulos. Coborî la ţâţe: ceva de necrezut! Şi îmi cântăresc bine cuvintele, ca să nu dai bişţarii pe o supratxă, tipule. Fata asta e de-a dreptulire ală, tocmai fiindcă e prea reuşită. Nimic care să nu fie în regulă. Nişte ochi de un albastru spre verde… O piele uşor satinată… Nişte mâini, un nas, o gură, nişte şolduri, un pântece, nişte coapse, nişte încheieturi, nişte coate, un cur, nişte sâni, o ciripitoare, nişte urechiuşe, o coamă, un năsuc, un bideu, o cutie pentru sculă, nişte ţurloaie, nişte tălpiţe, nişte degete la picioare, nişte buze, nişte dinţi, nişte urechi, nişte sfârcuri la ţâţe, un fund, nişte gambe, un balcon cu sutien, nişte ochi, nişte ochişori, un sforăitor, o păsărică, nişte fese, o limbă, un poponeţ, un modul lunar, nişte catalige, nişte mandibule, nişte clipitori, nişte plete, nişte braţe, nişte coate, nişte încheieturi, nişte coapse, o burtă, nişte şolduri, o gură, un nas, nişte mâini…

Şi asta-i tot. Cred că n-am uitat nimic, ce ziceţi? O ba da: surâsul ei radios, privirea sălbatică, strălucirea pielii, timbrul suav al vocii ei, curul ei, şoldurile, ale ei, a sa, ale sale, totul şi încă şi restul, mulţumesc, bravo, le vreau, pentru mine, le cer, îmi trebuie! Care-i gunoiul care îşi aplică un asemenea sublimisim plasture în jurul instrumentului? Trăsni-l-ar Zeus, că îi fărâm mutra cu ciocanul 1

Ea e şaten-blond, spre roşcat. Gura ei, roşie spre mov, nasul drept, coafura ei… Şi, ce dracu', n-ai decât să ne virezi o sută de bişţari şi ţi se va trimite fotografia ei, ca să-ţi faci o vagă idee, înainte de a părăsi lumea asta ticăloasă, de ce poate fi frumuseţea atunci când ea este belisimală; graţia când atinge fericirea; un cur când este un cur adevărat, când stă în picioare, când e aşezat, când te culci cu el, când îl guşti, când se mişcă, când intri în el fără să baţi la uşă şi fără violenţă şi când ieşi cu capul sus şi congestionat, un cur pe care să-i mângâi, să-l desparţi în două, să-l contempli. Un cur care te înghite, te leagănă, ţi se dăruieşte, te duce cu el, te excită, te înfierbântă. Ah, cât e de frumoasă, formidaprodigfantastextraordinară!

Oh, dar chestia e că eu, eu am poftă numaidecât de pipiţa asta, fără scandal, nici şovăială, nici nimic. Repede, schnell, fissa, e urgent, e turgescent! Priviţi, ti pilor, această sculă ridicată pe Muntele Nopţii. Nu-i un dovlecel.

1 Ceea ce dovedeşte că nu „anticon. e; titut? onnel! ement" (în mod anticonstituţional) este cuvântul cel mai lung din limba franceză, deoarece el nu are decât 25 de litere (N.A.).

pe cuvântul meu! De ce e atât de fantastică zeiţa asta? Cine îi permite să existe şi să nu fie a mea? Cu ce drept pune stăpânire pe ea altul? Cine şi-a permis să o descopere înaintea mea, cu riscul de a o face să răcească? În virtutea (dacă pot îndrăzni să folosesc cuvântul) cărui drept un individ îşi atribuie uzufructul ei?

Înaintăm ca nişte gladiatori care se împiedică din cauza emoţiei. Mergeam precum Peguy1 în catedrala din Chartres, precum Cristofor Columb când a coborât din avion (voiaja cu un avion Caravelle), punând pentru prima dată piciorul pe solul centro-american. Înaintăm ca primii creştini în incinta Coliseului, ca primii cretini în cea a şcolii primare, atât de fără mofturi laică şi Obligatorie că îmi curg lacrimile ploaie, uite, priveşte-mi cravata care a intrat la apă! Ne apropiem de ea simţindu-i intensitatea căldurii, înregistrându-i undele de şoc, bombând torsul, cu lancea ridicată în sus, ca soldaţii lui Da-rius I, gloriosul promotor al acestei arte achemenide 2, care a fost tocat mărunt de Alexandru cel Mare (vezi cum le ştiu eu pe toate, în ciuda stupidităţilor pe care le debitez?...)

Da, mă îndrept spre ea ca un sultan spre Meca. Ajungi la ea pe jos, regretând că nu e pusă la o tombolă să o câştigi.

Bolborosesc, cu vocea ca încleiată în balele unui melc, care traversează pe burtă Lacul Sărat.

— Doamna Bordeaux, presupun? E rândul lui Christian să zică:

— Presupui greşit, e o prietenă.

O prietenă! Asta-i! Dar eu aş face din ea o regină, o împărătească, o soţie chiar, dacă nu se poate altfel. Prietenă, această puternică emanaţie a speciei umane? Această onoare vie a rasei? Această mărturie a evoluţiei animale de la infuzor încoace? O prietenă, acest succes al naturii? Această perfecţiune extremă a eleganţei? O prietenă? îţi baţi joc de noi, Costică? O prietenă, soi de

1 Peguy (Charles), scriitor francez (1873 – 1914V Catolic convins a făcut mai multe pelerinaje la catedrala Notredame din

Chartres. A murit în primul război mondial în bătălia de pe Marna (N.T.).

2 Dinastie persană întemeiată de Cyrus prin anii 550 m de Chr. (N.T.).

gândac scârbos? Ucigaş de cuvinte? Ucigaş de sublim! O prietenă, La Chartreuse de Parme? 1 O prietenă, fluturaş? Oh, mă omori, actorule! îmi omori entuziasmul. Mă zdruncini din creştet până în tălpi.

Aşteaptă, tipule, termin repede, ştiu că nu-ţi plac divagaţiile; dacă nu mă opresc, am să fac nişte hărţi ale Franţei printre paginile mele. Şi asta nu-i pe gustul meu.

O prietenă, femeia asta atât de nobilă, atât de graţioasă, atât de armonios construită, atât de îmbelşugat femeie, încât, în afară de ea, o să am de-acum înainte impresia că fac dragoste cu nişte vaci?

O prietenă!

Dar am să te urăsc, comedianule. Bădăran de subsol. Vedetă de mahala tristă, care miroase a fum de locomotivă şi a gazometru care dă pe dinafară.

— O cheamă Eleonora, adăugă el.

Mă înclin.

Aş vrea să fiu Aquitaine 2 al ei.

* * →

Şi, uite, fiindcă veni vorba de Aquitania, trebuie să-ţi spun că Eleonora are un bazin care te hipnotizează. Fru¡ moş din toate punctele de vedere. Modelat într-o rochie, de casă de mătase, culoare somon (afumat) cu motive greceşti în albastru închis.

Ea îmi întinde mâna să i-o sărut.

Totdeauna la fel.

Depun tiparul meu de fabricat înjurături pe dosul palmei ei drepte şi fac să pătrundă în ea un maximum de „ce-frumoasă-eşti-târâturo-ţi-ar-place-să-te-întinzi-pe-aceeaşi-saltea-cu-mine?”

O, minune: un uşor freamăt al degetelor ei în palma mea mă informează că mesajul meu a ajuns unde trebuie.

Bébert Droşcă mă salută slugarnic. Toată fizionomia lui exprimă rugămintea să nu fac aluzie la vizita lui la Agenţie. Îl liniştesc cu un surâs sincer. Pederastul blond e înţolit în soţie de matelot, costum de interior: pantalon cu o poală în faţă care îi acoperă şliţul (eşti obligat

să ridici puntea asta ca să-i despachetezi păsăroiul) şi maiou alb pe care stă scris „Mermoz”. Continuă să păstreze distanţele viespea zburdalnică, lucru pe care sunt departe de a-l regreta.

Este uluitor însă că omul pe care am venit să-l protejăm, nu ne bagă în seamă. Nu poţi să ştii dacă e satisfăcut sau nu de prezenţa noastră, dacă ea îl liniştește sau îl plictisește. Christian Bordeaux îşi dă în cărţi pe o măsuţă Louis XIII. Cărţile negre îi domină jocul. Béru, care se pricepe la cărţulii se aplecă asupra lor.

— N-ai – de ce să-ţi ridici coada ca o trompetă, nu-i aşa? declară Malacul. În ce ai despachetat, nu-i sărbătoare-n sat, dom’le Bordeaux. Te văd la închisoare cu o femeie ridicolă şi pretenţioasă, în timp ce doi bădărani urâţi încearcă al dracului să-ţi pună beţe-n roate.

Celălalt ridică o privire nehotărâtă spre eminentul meu colaborator şi îşi stăpânește o strâmbătură. Având darul vorbirii, Bérurier reia discuţia:

— V-am văz’t cea’altă seară într-un film la tele: „Zborul păsării negre”, ăla în care joci rolul unui ofiţer din al doilea etaj sau emperiu5. Ai fost formidabil, totul, mai ales felul în care strigai în gura mare la sfârşit, când strângeai spre dumneata pliurile drapelului, ca unu care intră în cârpe şi se pregăteşte să se culce. Berta mea plângea ca biserica Madeleine într-o zi cu înmormântare.

Bordeaux suspină, ca să ne arate ce consideraţie are pentru noi:

— Bun, eu mă duc să mă culc.

— De pe acum, Crieri! exclamă pederastul blond. Majestatea Sa îi trage, pe neaşteptate, o palmă amicală pederastului care cade de pe fotoliu.

— Dacă se culcă cu don’şoara care-i aici, nu înţeleg de ce nu-i deja în pătuc, amicul. O păsăruică de calitatea asta, ai pen’ ce să nu ieşi din cameră vreme de cin’şpe ani, nu? Sau poa’ că ai nişte obiceiuri especiale, băiete?

Eleonora izbucneşte în râs.

— E amuzant, ne asigură ea, ceea ce nu convinge pe nimeni.

În aer pluteşte o vagă incoerenţă. O neliniște suspectă. Nimeni nu prea ştie în ce fel să se comporte. Fiecare se simte într-un echilibru

---

[5] Totul, sau cel puţin multe, ne fac să credem că Béru vrea să se refere la cel de-al doilea imperiu Nota (de plată a) spălătoresei. (N.A.)

instabil în raport cu situaţia. Tipul ăsta răsfăţat, cocoloşit la el acasă ca un motan de rasă în coşul lui cu panglicuţe şi care pretinde că se teme că va muri a doua zi… Suita lui de neisprăviţi… Pantera lui superbă… Noi, Béru şi cu mine, angajaţi să-l protejăm împotriva unui vis şi care nu ştim ce să spunem nici ce să facem…

— Vi se va servi ceva de băut, declară Bordeaux răvăşindu-şi cărţile cu un gest nervos.

Cum ai spune poştaşului… „Du-te la bucătărie şi cere să-ţi dea un pahar de vin, amice…”

— Vii, fetiţa mea?

Fetiţa lui se desfăşoară din fotoliu ca să meargă să se înfăşoare în cearşafuri.

— Pot să vă cer permisiunea să vizitez camera dumneavoastră, domnule Bordeaux?

— Ce idee!

— Vă rog ca, în următoarele douăzeci şi patru de ore, să nu-mi comentaţi ideile.

— Bine, veniţi…

Urmez cuplul la primul etaj. El ocupă camera din fundul culoarului. Un fel de apartament intim: cameră cu o loggie-birou, un dressing, o imensă sală de baie, în care o familie de şase persoane ar putea trăi comod şi pe care au vrut-o supramodernă. Cada rotundă are un mic aer rafinat de şedinţă colectivă de dezmăţ sexual. Nu poţi să-ţi dai seama dacă e o cadă mare sau o piscină mică. Pereţii sunt în email ocru cu încrustaţii verzi care înfăţişează nişte arbuşti cu ţepi. Să vezi toate astea… Aparatura pare aurită cu aur fin, iar pe pereţi sunt tablouri autentice şi de valoare. Cu preţul unui singur prosop de baie brodat ai putea să-ţi plăteşti un chiolhan la Lasserre. E ceva de genul nemaiauzit. O asemenea sală de baie pare mai degrabă concepută ca să primeşti acolo televiziunea, decât să-ţi curaţi în ea hornul fundului.

Camera, lucru curios, este mult mai sobră. Un pat în stil spaniol cu colonete… Mobilă Haute Époque. Pereţii în tencuială albă nedrişcuită, zgrunţuroasă, cu un aspect fals monahal. Statuete gotice şi romane aşezate pe console de piatră împodobesc pereţii. Sublimă colecţie. Două ferestre. Mă duc să mă asigur că jaluzelele de fier sunt ermetic închise şi cârligele de siguranţă puse. Totul e la mare fix. Şi în baie e o fereastră, dar prevăzută cu gratii lucrate cu migală.

— Mulţumit? îmi aruncă Crieri cu o voce posacă.

— Uşa camerei o închideţi cu zăvorul, nu?

— Ca în fiecare noapte. Am o tendinţă spre izolare.

— Telefonul?

— Cel din camera mea a fost debranşat.

— O să luaţi un somnifer?

— Doză dublă, fiindcă mă culc devreme.

— Unde dorm micii dumneavoastră prieteni?

— Ludo în camera vecină. Bébert la etajul de deasupra, la un loc cu personalul.

— Cine ocupă camera din faţa celei a lui… Ludo?

— E camera soţiei mele, dar că nu este aici momentan; dacă vreţi să dormiţi acolo, nu vă jenaţi.

— Mulţumesc, în ce mă priveşte, voi dormi pe culoar în faţa uşii dumneavoastră.

— Ca un câine? ironizează actorul.

— Exact, îi răspund eu, calm. El avizează.

— Bun, voi fi, deci, bine păzit în noaptea asta; acum hai la culcare, salut!

Şi mă împinge de fapt, afară din cameră, după care închide uşa izbind-o cu cotul.

Scot din buzunar un mic rulou de scotch, rup de pe el o limbuţă de patru centimetri, pe care o fixez în partea de sus a uşii, jumătate pe canat, jumătate pe pervaz. După care cobor.

Jos se organizează petrecerea. Bébert o face pe gazda. S-a dus să scoată din frigider două sticloanţe de şampanie. Cele două domnişoare se bălăcesc într-o găleată specială cu două locuri. În timp ce ele îşi răcesc bucile, Droşcă pune cupele la gheaţă cu un gest suplu de jongler chinez, care învârte nişte farfurii în vârful nuielelor lui.

Ludo s-a apucat să-i arate o pasienţă lui Bérurier, care e foarte bine dispus.

— Ziceţi, băieţi, atac eu, nu vreau să fiu indiscret, dar unde-i adevărata doamnă Bordeaux?

Întrebarea mea se pare că i-a luat pe nepregătite. Se uită unul la altul. Se invită unul pe altul să-mi răspundă şi nu se hotărăsc.

Mă întorc spre Droşcă:

— Ziceai ceva, Bébert?

El mormăie:

— E la clubul ei”.

— Ce fel de club?

— O chestie cu femei.

— Precizează…

— O asociaţie, ce vreţi să fie. Poate aţi citit în ziare? Nişte tipese se adună numai ele singure pe o insulă din Pacific, cred. Sunt. O duzină, fără tipi, fără nimic, ca s-o facă pe robinsonelele. Au acolo conserve, corturi… Pescuiesc, trăiesc numai între ele.

— Coapse cu usturoi? 1

— N-aş putea să vă spun. Totuşi nu-i ăsta genul lui Valerie…

— Şi rămân mult timp pe insula lor amazoanele tale?

— O lună sau două. După aceea se întorc… Cât stau acosu. it complet izolate de lume: n-au radio, n-au posibilitatea să corespondeze. Numai nişte rachete roşii, ca să dea alarma către insulele învecinate, în caz că e vreuna bolnavă.

— Când a precât ea?

— Săptămâna trecută.

— Şi frumoasa Eleonora a venit să asigure interimatul? f.

El clipeşte, clatină din capul lui de pitic mare şi face:

— Bvofff…

— Bvoffff, ce Bébert?

— Fie că Valerie e acolo, fie că nu, asta nu schimbă cu nimic datele problemei…

— Vrei să zici că, oricum, Eleonora împarte patul cu stăpânul?

— Bineînţeles, de ce nu?

— Are vederi lărgi doamna Christian Bordeaux, nu-i aşa?

— N-are încotro.

— Căci ori acceptă situaţia, ori i se arată uşa?

De data asta „secretarul" începe să se teamă pentru situaţia lui."!

— Aveţi haz, eu nu pot să vă povestesc viaţa lui, a lui Crieri. Întrebaţi-l pe el. Şi apoi ce legătură are asta cu problema care ne preocupă?

— Un orologiu venerabil sună miezul nopţii… Douăsprezece bătăi bine timbrate, provocatoare. Ne privim.

— Bun, ia te uită, suntem pe 2 iunie, zice Bem.

IV

PASIONATĂ ISTORIE A UNUI 2 IUNIE

ORA ZERO

— Bun, gata, marinăreaso, mi-ai ciordit destul de suiciente

parale pentru de data asta, grohăie Béru la adresa ui Ludo care i-a ras vreo douăzeci de bişţari la pocher, ceasul două, mergem la culcare.

S-a hotărât ca Grasul să doarmă în salon, pe canapeaua ea mare. Ceilalţi doi mă ajută să car la primul etaj un magnific fotoliu cu perne şi cremalieră. Bébert îşi continua ascensiunea. Înainte de a trece pragul careului lui, Ludo îmi livrează, cu taxe vamale, o ocheadă lungă şi nesigură.

— Pe bune, vreţi să dormiţi acolo?;

— N-am avut întotdeauna parte de un asemenea confort".

Are o scurtă ezitare, apoi îmi face semn amabil din bărbie şi intră în vizuina lui.

Eii îndrept periscopul spre bucata de scotch. Nu s-a mişcat de la locul ei. Atunci, îmi scot pantalonii şi vestonul, şi le aşez cu cea mai mare grijă pe spătarul foto –, liului, – după ce l-am aranjat în poziţie înclinată; apoi merg să sting lumina pe culoar.

Mă întind în fotoliu, mă învelesc cu o cuvertură împrumutată din camera nelocuită a doamnei Bordeaux, Să dorm…

Imposibil. Sunt fascinat de razele de lumină care se filtrează pe sub cele două uşi: cea a lui Crieri şi cea a lui Ludo. Aud muzică provenind de la pederast. O chestie dulceagă, foarte plăcută, pe care el o face să se audă cât mai încet posibil.

Idioţia situaţiei îmi apare în forţă.

Obsesia unui actor puţin cam nevrozat… îngrijorarea unei companii de asigurări… Şi eu care veghez asupra unui coşmar. De necrezut. Totuşi, a intervenit moartea lui Ines. Are ea vreo legătură cu toată povestea asta? S-a folosit, într-adevăr, cineva de un mijloc atât de înspăimântător ca să mă împiedice să-mi îndeplinesc misiunea?

Stranie viaţă, cea a lui Christian Bordeaux. Cariera lui, studiourile, interviurile, partidele de cărţi cu jalnicii lui tovarăşi, fete nemaipomenit de frumoase… Şi, de asemenea, buna lui nevastă plecată la dracu-n praznic, în compania unor trăsnite. Buna lui nevastă, pe care o dispreţuieşte, pe care o pune într-o situaţie ridicolă, aducând alte femei chiar la el în cameră, dar în favoarea căreia contractează o asigurare de un miliard…

Toate astea sunt într-adevăr ca în filme. O lume nebună, nebună, nebună…

Muzica încetează în camera marinarului de apă dulce (ad; că îndulcită cu zahăr).

Raza de lumină se stinge.

Mai trece o bucată de vremea.

Dispare şi a doua rază.

Rămân singur, în întunericul total, străbătut de unele mirosuri. Cele care pântesc într-o casă necunoscută te tulbură fiindcă nu eşti obişnuit cu ele. Mirosuri de lemn, de covoare, de oameni mai mult sau mai puţin parfumaţi şi care au lăsat o dâră…

Până la urmă, disoar încet, încet în neant, ca o lumânare care se stinge singură 1.

— 1 De multă vreme ne gândeam că San-Antonio este un mare scriitor. După lectura unei asemenea fraze, nu mai avem nicio îndoială. (Nota instalatorului). (N.A.).

«O

O trosnitură uşoară. Visez că visez că visez.

Şi mă trezesc ca şi cum m-aş naşte de mai multe ori. Anr sentimentul confuz al unei prezenţe. Hei, ce-n-seamnă asta? Mă fă chestii de-astea, Costică! Cât sunt aici, de-a curmezişul uşii, eu, San-Antonio, nimeni şi niciodată nu-i va putea trece pragul; la dracu'! (sau, la dalbastru, dacă nu vă place roşu ea racu). Voi apăra viaţa preţioasă a lui Christian Bordeaux cu preţul vieţii mele, dacă trebuie. Şi pardon, dacă-mi dai voie, pentru mine, a mea e ceva de mare valoare, nu? Cât trăiesc, nu se va atinge nimeni de nimic din ce-i al lui, nici de un fii? de păr din capul lui, nici de un rând din biografia lui. Sunt aici, I am! Şi puţin acoloi la dracu', tu-le mama lor! Numai să scoată capul bătăioşii haioşii, dăunătorii, piramidalii „viciului şi serviciului. îi aştept cu ochiul strălucind în penumbră, cu degetul pe trăgaciul Bougnazalului meu termogen. Sunt gata. Unul. pentru toţi, toţi pentru unul şi zece la sută pentru dobândă, cum zicea dl. Starck. Ah, dacă toţi băieţii lumii ar putea fi ceva mai puţini la număr! adaugă Louis Scutenaire. Cât despre mine, vreau să spun… Aşteaptă, nu te ţin mult, continui imediat after cu acţiunea dinainte vrednică de ţinut minte. Vrând-nevrând, mi s-a dovedit că singurii mei compatrioţi sunt oamenii care gândesc ca mine. Şi tare mă tem că formăm o naţiune foarte mică. După cum vezi, am fost scurt. Aşadar, să continui să vă servesc.

Ce-ţi povesteam, înainte să-ţi preambulez preumblându-mă cu mâinile în buzunare?

O uşoară trosnitură, sentimentul unei prezenţe… Bun, asta e.

Ţine-te după mine! Nu ţi-e prea cald? Am putea, poate, deschide fereastra, ce zici?;

Pricep pe loc că chestia asta, despre care îţi vorbesc, provine din camera lui Crieri, a cărei uşă tocmai s-a răscă-cărat timid, ca picioarele unei fecioare virtuoase pentru primul ei coit de fată mare.

Atunci, în baza… dar nu intra în panică! N-ai de ce să te caţeri în spatele fotografiei în picioare a generalului de Gaulle, nu? Nu poate fi, deci, decât actorul sau consiliera lui secretă şi ascultată.

La lumina slabă mă. de in the bed-room of the actor 1 constat că e vorba de Eleonora.

Ea se prelinge între pervazul uşii şi fotoliul meu. O las să treacă să văd încotro se duce. Dar ea nu se duce nicăieri. Fără să ezite, antrenanta persoană se aşază pe braţul fotoliului meu.

Parfumul ei mă învăluie, apoi mă asediază pe căile obişnuite.

— Dormeai? şopteşte uluitoarea apariţie

— Niciodată în prezenţa dumitale, frumoasă Eleonora.

Noaptea toate pisicile sunt gri. îmi trimit laba în direcţia mameloanelor miss-ei. Ea nu face mofturi. Urmta. imediat exaltarea; delirul subit al simţurilor.

— Pe mine ai venit să mă vezi, sufle ielule?

— Da, da, daaa.

Şi urmează inevitabilul sărut pe gură. cioplit în bloc compact. Pompa aspiratoare şi respingătoare. Membra-a mucoasă muşchiuloasă. Sprinteneala labială. O apoteoză a boticului, într-un elan atât de spontan, încât, dacă I – ai văzut niciodată Podul de peste râul Kwa i 2, uite, priveşte şi zi-mi dacă nu-i grozav!

Ne desiipim, fiindcă orice mamifer care nu e cufundat într-un lichid are nevoie-ds o anumită doză de oxigen, pe care să o reînnoiască periodic (e specificat pe reţetă) dacă vrea să ajungă să-şi valorifice drepturile la pensie.

— Şi el? o întreb, cum face orice amant atunci e „I soţul sforăie numai la câţiva paşi.

— Sforăie, fii liniştit.

A urmat o inflexiune a vocii aproape dispreţuitoare conversând despre asta.

— Îmi placi de mă faci să mor, mai adaugă Eleonora.

— Dacă e vorba să mori de plăcere, vreau să fiu eu ucigaşul dumitale, nu pierde ocazia să gângurească acest armăsar afurisit de

Santanlonio.

N-am potrivit-o rău, nu? Şi nu văd de ce m-aş abţine, acum când se găseşte din nou hârtie, fără nicio problemă, preţul ei a crescut, de acord, dar esenţialul este să avem cu ce să batem câmpii în legătură cu artistul, nu crezi? Gelozia, hidoasa, inevitabila gelozie răsărind deja în sufletul meu ca Nepoleon sub Bonaparte, adaug:

— Deci Christian nu te-a satisfăcut?

— Cum ar putea să mă satisfacă; e impotent!

— El!

— Iată un pronume personal nemeritat, cotcodăceşte (sau pufneşte în râs, dacă nu-ţi plac curcanii) fetiţa cea ironică.

Re-sărut. Ea se hazardează să-mi. controleze eficacitatea şi amploarea descoperirii pe care o face este atât de vastă, încât nu-şi poate reţine o exclamaţie măgulitoare.

— Deci, dumneata?…

— Chiar eu.

I – în halul ăsta V

— Dimpotrivă, nu-i decât un început. ¥) – Vino repede 1

— Unde?

— N-are importanţă; în camera lui Vaâerie.

— Nu.

— De ce?

— D-aia.

— D-aia ce?

— Nu pot să-mi părăsesc postul.

— Glumeşti!

— Nu glumesc niciodată când sunt într-o asemenea [. erecţie.

— Dar el nu se teme de nimic.

— Eu sunt plătit ca să mă tem.

— Ştii foarte bine că astea sunt nişte maimuţăreli.

— N-are importanţă, nu trebuie să ţin seama de ele.

! O sentinelă poate să gândească orice vrea despre război, dar nu şi despre colonelul ei. Colonelul meu mi-a ordonat; să „veghez asupra lui Christian şi voi veghea.

— Te doresc…

— Îţi ţin la dispoziţie aceeaşi dorinţă.”; – Atunci?

— Atunci, am o cuvertură, iar pardoseala nu-i mai jos decât picioarele noastre, n-am putea merge să ne întâlnim picioarele, idolul

meu drag?

— Mare nebun!

De câte ori, până acum, nu l-am programat pe „Marele nebun" acestor dadame, în carnetul meu de comenzi!

Ea se ridică. îmi smulge învelitoarea şi o întinde chiar ea pe sol. Atunci eu, mă cunoşti? Incorigibil: Tonio-iute-demână! A căzut o fată frumoasă? Cioc, porneşte. Reflexe condiţionate, ne asigură cei din psihiatrie.

O. deziluzie cumplită! O, măcel al elanurilor mele! O, prăbuşire, o, ruină a unei maiestuoase orgii!

Mâna mea care se strecurase între picioarele Elconorei încasează o descărcare electrică. Cinci degete oneste care participau la un delir al simţurilor se găsesc prinse în capcana celor mai rele şi umilitoare eşecuri. Vreau să-ţi spun, dar aşteaptă să-mi recapăt suflul şi raţiunea. Eleonora. Ştii, Eleonora, fata clocotitoare pe care ţi-am descris-o, cu câteva pagini mai înainte, ei bine, Eleonora nu e femeie.

Auzi, etruscule? Nu-i femeie de loc.

— Dar… dar tu eşti bărbat?… mă bâlbâi cu şi ea îmi răspunde:

— Da, şi ce-i cu asta?

Ce-i cu asta?

Ei, pentru ce suntem posedaţi, toţi, în unele momente, de instincte sălbatice? Pentru ce sunt unele împrejurări în care nu reuşeşti să te controlezi? Pentru ce te apucă nervii şi te duc unde vor ei?

Degeaba, fac eu tot felul de presupuneri. Chestia e prea complicată pentru căpăţâna mea.

Dar să vezi acea lovitură de picior în fund, tanti Luiza! Un rugbyst care reuşeşte să bage un dropgol de la cincizeci de metri nu poate să izbească mai tare. Cred că i-am sfărâmat bucile Eleonorei. În orice caz, i-a plesnit osul, cel gros de jos, ştii care? Da; cocceasul.

Puiculiţa catapultează uşa care se izbeşte – vrzuum! – de perete, desprinzând un suport atârnat acolo. îşi urmează, apoi, traiectoria, se rostogoleşte în cameră răstoarnă o statuie ecvestră a Sfântului Martin care îl înfăţişează spintecându-şi mantaua, prea mare pentru el, ca să vândă jumătate unui negustor din incinta Templului. Statuia zboară şi ştii în ce? Da; în ţăndări, bravo! Christian Bordeaux face întreaga

lumină asupra acestei afaceri. Priveşte pe Leon-Nord plin de vânătăi, plângăreţ. Mă vede pe mine rămas în poziţie de şut. Înţelege.

— Pariez că a vrut să te violeze? – într-adevăr.

— Şi ai descoperit V

— Că-i un infect travestit, da! Actorul se apropie, are o privire rea.

— Ascultă, fostule sticlete, îţi interzic să o insulţi pe Eleonora sub acoperişul meu.

— Atunci, Bătrâne, zi-i să nu se lege de părţile mele cele mai onorabile.

Se deschide uşa celeilalte gazele. Blondinetul apare în cămaşă de noapte cu dantele.

— Ce se întâmplă, dar ce se întâmplă aici? întreabă el, repezindu-se spre mine?

În culmea furiei mele vulcanice, îi trimit un pumn în bărbie şi el se întinde grămadă pe culoar pe cuvertura destinată altă dată zbenguielilor noastre.

Asta îl înfurie cumplit pe Bordeaux.

— Să te cari de aici, soi de soldăţoi (îţi dai seama, eu şi soldăţoi!). Mâine depun o plângere pentru uz de violenţă!

— Şi eu pentru tentativă de viol, fals pederast, fals actor, fals imbecil!

Îi debitez mult mai multe. Puţin din toate. Expresii piperate cum numai furia ţi le poate dicta. Viespile s-au apucat să bâzâie. E o mormăială de exclamaţii indignate. Auzi unele ca „tipul ăsta e nebun!", sau „a întrecut măsura!", sau „trebuie să chemăm poliţia!"

Până la urmă, Eleonora cu geamul de la ceas deteriorat se hotărăşte şi merge la bigoton să cheme în ajutor Poliţia. Tocmai atunci, Béru, trezit de zarva din încăpere, vine repede îmbrăcat cu izmene lungi (e spre sfârşitul gripei) maiou şi pălărie. La început ai crede că poartă şosete negre, dar nu; e în picioarele goale. Odată cu el soseşte Droşcă! Şi după aceea bona, în sfârşit, o femeie adevărată de data asta, pentru că îi văd stratul de pătrunjel printr-o cămaşă ştrengărească gen Baby-Doll, cum se făceau odinioară ca să ademeneşti soţul obosit. Zăpăceala creşte. Printre urlete, îi rezum lui Béru păţania mea. Eordeaux s-a dus să desprindă o sabie de pe un panou. Da, ai citit bine; o adevărată spadă de cruciat, pe care ne-o vântură cu sălbăticie deasupra căpăţânii, promiţând să ne servească o mică descăpăţânare

expresă. Un circ infernal, ce mai! Din fericire, bigotonul din apartamentul artistului e debranşat. Eleonora uitase, dar când o constată vrea să meargă să tubeze de la aparatul din hol. Mare păcat pentru mutrişoara ei; o scatoalcă a Henormului îi strică simetria. portretului, mai rău decât un Picasso din epoca cubistă. Frumoasa coafură savantă se împrăştie în tirbuşoane, iar rimelul se joacă de-a topirea zăpezilor. Înnebunit, Bordeaux se năpusteşte asupra lui Béru cu paloşul îndreptat înainte. Nu apuc decât să-i pun o piedică, altfel l-ar fi tras în frigare pe uriaşul fluture de noapte. Bum, cade lat. Se autoprimeşte mai rău decât primeşti la uşă un comis-voiajor care propune aspiratoare spre vânzare. Nu-i un campion al floretei, Crieri. Pe ecran îl vezi interpretând nişte roluri de mare temeritate. Duelează, trage cu muscheta, sfărâmă, străpunge, ucide, învinge, triumfă. În realitate, un om slab, Cezărică! Tipul imbecilului neîndemânatic.

Piedica pe care i-am pus-o îl face să cadă grămadă cu toată greutatea. Dar o face cu atâta stângăcie, încât îşi bagă în ochi mânerul spadei lungi. Pe dracu', să vezi ce chestie! Ai zice că e un melc în hoinăreală, care nu şi-a scos decât o singură antenă. Şi asta se umflă, se umflă, se umflă şi nu mai poate să se oprească. Castravecior, pătlăgea vânătă, castravete! Dacă ai sufla într-un prezervativ, s-ar întâmpla la fel. Enorm! Tumefiat. Bordeaux e ameţit. Toată lumea protestează. Se înghesuie. îl duc pe patul lui, unde se apucă să geamă. M-am săturat până în gât şi scârba mea e tot atât de mare cât cucuiul lui. îmi zic că „privatizarea" mi-a ieşit mai degrabă prost şi că va trebui să mă reintegrez în rândul trupelor operaţionale tradiţionale. tun actor cu renumele lui, ce crezi? Un oarecine asigurat pentru milioane. Cea mai mică. indispoziţie a lui, bătătura de la picior, coşul de pe naşi şi producătorii încasează paralele I O asemenea lovitură drept în obraz; zile de incapacitate, filmul stopat, studiourile care îşi încrucişează braţele. Societatea Lloyd în efervescenţă ca să afle cum s-a produs nenorocirea. Anchetă", contra-anchetă, experţi, reconstituire! Un hipodrom întreg, negru. Mi-l imaginez de pe acum.

— Un medic! Un medic! chelălăie Ludo, vesela pe-de marinărească, care şi-a revenit după pumnul încasat de la mine.

Cel care îl alertează pe profesorul Danloigne, un cu-cuiolog eminent, este Droşcă. Mărunta catastrofă a rupt firul gâlcevei. Ar fi trebuit să se urască între ei. Ei bine, nu; sunt deodată cu toţii solidari. E o conştientizare generală. Cu o stare de descurajare la bază. Nu mai

îndrăznesc să se privească.

Rănitul îşi mângâie umflătura monstruoasă şi geme:

— Ştiu; să nu-mi ascundeţi nimic!

Eleonora îi întinde oglinda de pe măsuţa de toaletă. Crieri scoate un ţipăt:

— Cariera mea! Ah, ştiam, 2 iunie… Acel 2 iunie 1J trebuia să filmăm scena despărţirii! O, doamne! Şi dacă sunt desfigurat… Lasă să-i cadă oglinda!" din mână. Privirea lui (de ciclop) se opreşte asupra mea:

— Şi să mai zicem că aveai sarcina să mă protejezi!

ORA PATRU

Profesorul Danloigne nu s-ar deranja pentru oricine. O afirmă după ce a instalat punctele de sudură (cum zice Béru).

Pentru Giscard, Poniatovsky, contele de Paris, Marchais, Mitterrand. Sincer, nu. mai vede pentru cine altul. Poate pentru cardinalul Marty? Pentru că Danloigne are un frate episcop şi trebuie să ţii seama de spiritul de familie. Da: cardinalul Marty şi nunţiul papal, după aceea, terminat, zero.

E un firt" cunoscător în materie de mâncăruri, cu care nu rămâi niciodată fără desert de vorbărie, dacă îmi permiţi acest mic galop prin ogrăzile calamburului.

Semnează apoi adeverinţe pentru societatea de asigurări, Jules Danloigne. Cu un „J" iniţial care seamănă a hârtie de împachetat prăjituri, atât e de delicat ca broderie şi frumos la privit. A prescris pomezi salvatoare, unguente penicilinoase. L-a trezit pe directoraşul Laboratoarelor Rousselin să-i ceară să prepare personal reţeta pe care Droşcă s-a repezit să o ducă.

Acum face ca oceanul când bate clopotul mareei joase; se retrage cu trusa lui din crocodil gofrat.

Fără să strângă alte mâini decât cea a pacientului lui.

Va trece din nou mâine, a promis.

Uf!

Christian zace sub compresa lui. Cu portretul deformat ca cel al Eleonorei, ba chiar mai rău. Sedativul administrat, adăugat la somniferele înghiţite înainte de culcare, îi dau gata repede luciditatea. Basculează în somn după ce a proferat un „nu mă lăsaţi" jalnic de băieţel bolnav. Sărmani copilaşi abandonaţi în stepele gloriei Depăşiţi de amploarea ei. Întrebându-se ce. atitudine să –, adopte ca să poată să

şi-o asume. Copii drăgălaşi ai unei lumi sărmane în care se agită şi care îi sperie. Nu vor să adoarmă fiindcă se tem de moarte şi nu vor să se trezească fiindcă se tem de viaţă.

Sclifosiţi, Iaşi, trişti pe dinăuntru şi pe dinafară, ne aşezăm în cerc pe mocheta mai deasă decât părul generalului Bokassa. Pe ici, pe colo se şuşoteşte.

— E o situaţie idioată, nu? face Ludo masându-şi bărbia.

— Da, întăreşte frumoasa Eleonora imitându-l, e idioată.

— Eu aş zice chiar mai mult, e foarte idioată, murmură Bérurier.

Solicitat, dau şi eu drumul cântecului meu de jale.

— E cât se poate de idioată.

Dar, in petto, mă gândesc că mâine Crieri va rămâne acasă şi astfel va fi mai uşor de protejat. Închis în camera lui, nu va avea să se teamă de nimic.

Grasul eliberează un zgomot, după care trebuie să aştepţi eventualele urmări ca să-ţi dai seama dacă emană din emisfera lui de nord sau din emisfera lui de sud.

— Deci, aşa, eşti bărbat, fetiţo? o întreabă pe pin-up. Ea clipeşte des.

— Atât de puţin…

— Şi Crieri intră în gaură?

— Nici măcar.

— Bine, atunci de ce te culci cu el?

— Uite aşa…

Majestatea Sa nu pricepe. Ori ei îi place să priceapă. Pentru această fiinţă de elită, să nu înţelegi este o anomalie. Lui Béru nu-i place să-i şchiopăteze gândirea.

— Aşteaptă, fetiţo, nu te pot urmări. Deci Bordeaux se culcă cu o nebună ca tine fără să-i composteze bazooka!

— Ei da, e impotent.

— Un băiat frumos ca el! suspină Ludo, strecurând spre pat o privire deprimată.

— A avut surorile Brontë secţionate în vreun accident? se alarmează Dolofanul…

— Nu, dar a avut un şoc psihic.

Camaradul meu clătină din cap, meâttefir? – i până la urmă întreabă:

— În ce constă asta?

— Nu s-a ştiut niciodată. El vorbeşte despre un şoc psihic, dar când îl iei la întrebări ţi-o retează scurt.

Alexandre-Benoît se întoarce spre mine.

— Vezi, ce i-ar trebui lui e Bertha. Zgripţuroaica mea, desfid pe oricine că intră în erecţie cu ea, atât e de expertiză.

Şi celorlalţi:

— Vedeţi, drogaţilor, chiar voi ăştia, dacă Berthy s-ar lua de voi, v-ar viola pe toţi, cu condiţia bineînţeles să vrea să-şi dea osteneala. Are un talent…

Continuă să-şi laude păpuşa cea expertă în dragoste. O descrie în plină tehnică erotică: pipele regale, scărpinăturile ei de acupunctor, buzele sale groase care formează cataplasme în anumite puncte sensibile ale organismului. Şi alte chestii încă mai de mirare. Multicoiturile realizate de picioruşul lui: mamare, anale, bucale, ştiale I. O încântare. O perfecţiune… Imensul… Incomensurabilul orgasm. Fericirea absolută.

Ne legănam… Ludo trage la aghioase. Bărbia Eleonorei plonjează şi ea.

Şi atunci, deodată, am o senzaţie bizară de pericol iminent. Da, acolo, în timp ce valorosul meu colaborator bate câmpii, cel de al şaselea simţ al meu mă avertizează că se va petrece ceva grav. Şi asta se va întâmpla imediat şi poate chiar mai înainte! îmi vine să cred că chestia aceea a demarat deja, că subconştientul meu o realizează înaintea simţurilor. Ce m-a apucat? Chiar, spune!

Şi iată-mă că sar în două picioare, buimac. Pregătit pentru orice, oricât ar fi de surprinzător… Vreau să înţeleg. Să înţeleg totul şi în clipa asta. Ce-i cu această panică. Ce-i? Un zgomot? Nu. DIMPOTRIVĂ! încetarea unui zgomot, în timp ce eram în camera rănitului auzeam, fără să dau atenţie, tic-tacul unui ceasornic. Şi acest tic-tac tocmai a încetat. Sar spre patul lui Bordeaux. Pe noptieră se află o mică pendulă de voiaj într-un etui de crocodil. Are un minuscul balansoar vizibil care face tot farmecul obiectului respectiv. Ori balansorul continuă să bată, deci penduleta merge. Şi, re-deci, tic-tacul de adineauri provenea din altă parte.

Nu aştept nici huna nici hidouă, săr pe actorul adormit, îl prind de mijloc şi-l smulg din pat. Capul lui, care îl doare, se ciocneşte cu… al meu. Ai zice că jucăm dansul urşilor. Mă arunc pe covor, printre tovarăşii mei care nu pricep nimic din ce fac, care vor să mă întrebe de

ce, care nu mai au timp; căci se trezesc claie peste grămadă amestecaţi în moloz…

Căci s-a întâmplat lucrul de care mă temeam.

Un „bumz!" foarte, impresionant. La capătul patului în stil spaniol (sau poa' portughez?) Un pat cu preţul ăsta, ziceţi dacă nu-i o nenorocire! făcut bucăţi. Şi peretele din spatele lui, negru tot, dărâmat, „ca şi cum l-ar fi lucrat

1 Un pliu adânc din coapsa Berthei o face mult mai atrăgătoare decât coapsa lui Jupiter (N.A.).

cineva cu ciocanul pneumatic. Şi salteaua care se aprinde la capătul patului, la fel ca şi perna. Începe să pută a stână în flăcări (salteaua e de lână) şi a curte de păsări incendiată (perna e din pene). Este de plâns sfârşitul tragic al unui minunat Christ din secolul al şaisprezecelea (înainte de Hristos). Cel al unui sfeşnic din lemn strunjit (strunjitul nu i-a priit). Damele urlă de groază. Béru care nu-şi pierde nici autocontrolul, nici. ocazia de a se face util, merge să scoată apă din baie în găleata de gunoi cu pedală (aici, trebuie să te gândeşti că nu se ducea să cumpere alta) şi vine să înece începutul de incendiu. Un fum negru care se ridică, arată că eforturile lui sunt încununate de succes.

— A păţit cineva ceva? întreb eu la întâmplare… La care mi se răspunde că nu, cu o voce tremurată. Christian reuşeşte să se trezească. Ar vrea să înţeleagă ce se întâmplă. I se explică; cineva a încercat să-i realizeze visul.

ISTORIA CU ADEVĂRAT ULUITOARE A UNEI ZILE DE 2 IUNIE ORA PATRU DOUĂZECI

— Mi-e frică…

E drept că e verzuliu, Christian al meu. –, Obrazul verde. Chiar verde-spanac pe la colţuri… Tremură de peste tot: – din: trunchi, din crengi, din rădăcini, din frunze. Spaima trece peste acest om nehotărât ca o tornadă peste o salcie plângătoare.

De altfel, plânge. Lacrimile. îi v picură cu picătura". Cline, „cline…

Sărman om cumsecade. 2 iunie, ziua lui, tu vorbeşti de o sărbătorire!

— Mi-ai salvat viaţa, zice.

Şi mă prinde de gât şi mă îmbrăţişează frăţeşte.

— N-am să uit niciodată. Vezi, visul meu…

— Pu. le ai vorbit prea mult, bătrâne.

— Adică?

— Când ai anunţat că ai o presimţire că vei muri în ziua asta, de 2 iunie, ai dat duşmanilor dumitale ideea să te termine acum. Asasinii, ca majoritatea oamenilor, n-au prea multă imaginaţie.

— Dar eu… eu n-am duşmani, se bâlbâie Bordeaux pe un ton care ar face să i se anuleze premiul întâi luat la Conservator, la clasa de tragedie.

— Dacă aş da crezare evenimentelor… Lasă capul în jos.

— Deci nu sunt în siguranţă la mine acasă?

— Într-adevăr, nu prea.

— Şi atunci ce să fac? Să merg la hotel?

— Crezi că e bine?

— Poate am toată casa plină de capcane!

— M-ar mira. În mod logic, bomba din pat ar fi fost de-ajuns.

— Cine ar fi putut să plaseze bomba asta?

— Cineva care ştia că vei dormi acasă în noaptea asta, îndopat cu somnifere.

— Cineva din anturajul meu?

— Într-adevăr… Bineînţeles cu excepţia Eleonorei, pentru că ar fi trebuit să rămână şi ea aici şi, după toate aparenţele, a lui Ludo, care moţăia liniştit în camera dumitale în momentul exploziei.

— Atunci, Bébert? îi răspund printr-un gest apatic. După care îi sfătuiesc să se refugieze în camera soţiei, împreună cu Bérurier şi să aştepte acolo să se facă ziuă.

— Şi dumneata? întreabă Crieri…

— Eu am treabă…

— N-ai să mă laşi!

— Nu, linişteşte-te; nu plec din casă.

Droşcă se întoarce cu medicamentele. Aduce cu el răcoarea nopţii.

— Uite-aici, anunţă el, fluturând în semn de victorie o pungă de hârtie care are imprimată pe ea o cruce verde.

— Spune-mi, Bébert, te-ar deranja să dormi cu Crieri? îi zic eu pe nepusă masă.

Se holbează.

— Eu?

— Ca măsură de siguranţă, căci mi se pare foarte agitat şi mă

tem că prezenţa Eleonorei să nu-l enerveze în loc să-l calmeze.

— Cum vreţi? încep să râd.

— Nu, era… o glumă, voiam numai să văd cum reacţionezi. S-a produs o mică chestie…

— Ce anume?

— Au să-ţi explice amicii dumitale.

Îl las şi merg al etajul doi să mă întâlnesc cu subreta blondă.

Cu învălmăşeala asta este evident că nu doarme.

Sosirea mea pare să-i fie pe plac. Ba chiar să-i aducă un sentiment de uşurare, dacă îndrăznesc să mă laud Lt o oră ca asta.

În… (cum se zice ca să o faci pe omul instruit?)… în arachneeana6 (da, asta-i, arachneeana) ei cămaşă de noapte, cu toate că e demachiată şi speriată, arată bine, pisicuţa asta.

— Putem să trăncănim puţin, micuţă Louisette? (am auzit de la altcineva prenumele ei).

Face semn că e de acord.

Caut un scaun; singurul scaun din cameră rabdă pe el: o rochie, un colant, un slip şi un sutien. Neîndrăznind să pun o mână profanatoare pe aceste veşminte, îmi depun fundul pe pat la nivelul genunchilor ei îndoiţi, care produc sub cearşaf efectul pe care l-aş produce eu cu al meu mestecă-n-fete.

— Lucrezi de mult la familia Bordeaux?

— De patru ani.

— Deci ai putut să-ţi faci o idee despre personaj

— Cred că da.

Are o privire drăgălaşă, nu numai ştrengară, dar iute şi şmecheră.

— Cum se prezintă ca tip?

Ea ezită, reuşeşte o foarte frumoasă mutricică de comedie, stil „La teatru în seara asta" şi lasă să-i scape:

— În fond… un nefericit.

— În ce privinţă e nefericit?

— Se plictiseşte. Nu iubeşte pe nimeni. Şi apoi, am auzit spunându-se că ar avea nişte… probleme… hm… pe plan… fizic.

— Cei trei imbecili care trăiesc sub acoperişul lui îi sunt de

---

6 Străvezie ca pânza de păianjen. (n.t.).

vreun ajutor?

— Îi ţin loc de familie.

— Şi de mai ce? Ea râde.

— De familie de homosexuali, ca să vorbesc deschis. >Se fac orgii în baracă?

— Aproape în fiecare seară. „Cine cu cine?

— Droşcă e un fenomen. – în ce gen?

— În genul neobosit şi necomplicat. Face tot ce i se cer*”, cu cine i se cere.

— Participi?

— Uneori îmi cer să privesc.

Asta-i tot?

— Da.

Nu insist. La ce bun să-ţi umileşti semenii când nu e necesar să o faci? Fie că e activă, fie că nu, subreta pare că şi-a pierdut iluziile. De-a lungul anilor, erodarea dezgustului i-a ştirbit moralul.

— Am auzit spunându-se că Bordeaux avea duşmani. De exemplu, nişte oameni care îl sâcâiau la telefon.

— E adevărat.

— N-a încercat niciodată să riposteze?

— Nu.

— De ce, după părerea dumitale!

— S-ar zice că e fascinat. Sau că i s-au făcut farmece. Sau… că îi este frică…

— Şi dumneata crezi în povestea. lui cu visul?

— Da. Se încadrează exact în felul lui de a fi. Adesea, mintea îi este învăluită, ca de un nor, de anumite idei. El se fixează asupra lor. Nu mai vorbeşte decât de asta.

— Şi bomba… Crezi că ar fi putut s-o pună una din cele trei pramatii?

— Ce idee! Moartea lui Crieri ar însemna sfârşitul situaţiei pe care o au, căci doamna îi detestă.

— Tocmai, aş vrea să-mi vorbeşti despre „doamna”.

— O, ea…

— Ce?

— E un om cu totul aparte. De altfel, n-am înţeles niciodată de ce un cuplu, neavând copii, se încăpăţânează totuşi să trăiască împreună, când sunt atât de străini unul de altul. Practic, nu-şi mai vorbesc; decât

atunci când primesc oaspeţi. Acum trei ani au divorţat, apoi, în anul următor, s-au recăsătorit… Curată ţicneală, nu? Şi, după ce s-au recăsătorit, nu-şi vorbeau. mai mult decât înainte de divorţ. Nişte fenomene, v-o spun eu!

— Ea are ceva amanţi?

— Sper asta pentru ea.

— Dar nu eşti sigură?

— Cum poţi fi sigură de lucrurile astea, doar… dacă asişti!

Are un surâs pe care îl voia cinic, dar care de fapt exprimă disperare. Fata asta trăieşte într-o lume de nevrozaţi. Cum ea se alege de aici cu nişte avantaje materiale pe care nu le-ar putea găsi în altă parte, o suportă cât se poate de vesel, dar inima îi este din ce în ce mai puţin aici.

— Mi s-a spus că doamna a plecat cu clubul ei.

— Aşa se pare.

Ceva în vocea ei mă face să-mi manifest mirarea. Un tremur imperceptibil.

— Nu eşti sigură? Ridică din umeri.

— Ştii, Louisette, mie poţi să-mi spui tot, nu sunt unul din ăia care încurcă lucrurile, dimpotrivă; nu găseşti în tot Parisul doi indivizi ca mine care să ţi le aranjeze, ar, îi trebuit să mă fac spoitor.

— Ei bine… Ieri, comisionarul de la magazinul de coloniale mi-a spus că a văzut-o la un bal de cartier cu un tânăr nu prea manierat. Dar se poate să se fi înşelat, cu atât mai mult cu cât pretinde că doamna era înţolită prost; ceea ce nu-i stă deloc în obicei.

— La ce bal?

— Nu ştiu.

— Bine.

Un moment de tăcere. Reflectez. Şi în timp ce mă cufund în calcule nesfârşite, mâna mea începe să mângâie picioarele Louisettei. îţi dau cuvântul că mâna acţionează fără permisiunea mea. Instinctul de mângâiere. Nu mă crezi? Ai o biblie să-ţi jur pe ea? De preferinţă una protestantă, având în vedere că sunt catolic.

Louisette apucă dreapta mea aventuroasă. Nu ca s-o respingă, ci ca s-o ducă la buze. Mi-o sărută încet, părinteşte. Are nevoie de tandreţe blondina asta. Vătraiul lui Droşcă nu-i aduce fermecarea totală, superba drogare. Louisettei îi trebuie altceva mai subtil ca să se îmbarce în gondola plăcerii.

— Dumneavoastră, dumneavoastră nu sunteţi la fel cu ceilalţi, murmură ea.

Nu o întreb cu cine nu sunt la fel. Mă aplec înainte.

— Tu, cel puţin, nu eşti bărbat? fac eu sărutând-o pe gură.

Dar o întreb numai aşa, în glumă, fiindcă adineauri, pe culoar, zărisem mica ei grădină botanică prin pânza de păianjen a cămăşuţei ei.

Ea înţelege însă ad litteram întrebarea mea.

— Nu, nu sunt, uită-te. Mă uit.

Văd adevărata ei nuanţă blondă, strălucitoare, ca aurul bine lustruit la soarele de vară (bum! înşfacă fâşia asta de mare literatură). Îi văd coapsele tari de slujnică darnică, îi văd dorinţa care creşte pe măsură ce Santonio avansează. Văd tot, ce mai.

Şi de aici începe preafrumoasa învăluire. O strâng puternic în braţe, căci drăguţa de ea are nevoie să fie calmată. În felinarele ei aprinse citesc virajele, figurile în şir, cele treizeci şi şase de poziţii. Ce are ea de nevoie, cum se exprimă Béru, este o afecţiune puternică şi virilă. Când întâlnesc un suflet însingurat, ca păpuşica asta, îmi zic că în fond ar trebui să ai destul timp pe care să i-l consacri.

Să joci rolul unui Pygmalion 1 al fericirii. Să o înveţi să nu se mai teamă, să se accepte aşa cum este… Suntem, însă, hărţuiţi, din toate părţile. Suntem constrânşi să pornim mai departe să vedem ce-i pe acolo. Alergăm de-a lungul liniei ferate, fără să reuşim vreodată să sărim pe scara vagonului, căruia nu putem decât să-i prindem bara o clipă. Cu atât mai iau. Ce-ţi pasă de toate astea, când, până la urmă, tot mori, actorule!

Nu mă mulţumesc să-i sărut Louisettei părul răvăşit de pe ceafă. Ajungem inevitabil la carambol. A exista nu înseamnă doar a medita, înseamnă şi a conjuga verbul a băga.

Apoi, în timp ce-şi cercetează şi-şi curăţă de corpuri străine Valpurgia, eu reiau cursul impetuos al cugetărilor mele".

— Spune-mi, Louisette.

— Da, domnule?

Domnule! Imediat „după". O fată de nepreţuit. Dacă o slujnică nu-ţi spune „dragule" după ce te-ai culcat cu ea. Înseamnă că e o perlă de cultură reuşită. Fără preţ pe piaţa personalului casnic.

— Bomba asta…

— Da?

— Cine ar fi putut s-o pună. În afară de tine?

Ea crede că e o acuzaţie. Se ridică cu părul de la păsărică ca mustăţile lui Cezar când îşi mănâncă supa.

— Vă gândiţi în mod serios că eu…

— Nicio clipă. Şi îţi pun întrebarea asta tocmai fiindcă ştiu că nu eşti tu. Şi pentru că nu poate fi cineva de-al casei, cine, deci, a putut veni să instaleze maşinăria asta infernală chiar în dormitorul lui Crieri?

— Ce-aţi vrea să vă spun?

— La ce oră ai făcut patul ieri?

— Spre mijlocul după-amiezii, fiindcă Crieri nu avea filmare dimineaţa şi s-a sculat după ora prânzului.

— Începând din momentul în care ai făcut curăţenie în cameră, cine a mai venit aici? în afară celor obişnuiţi, se înţelege.

— Nimeni, în sfârşit, lăsând la o parte pe băieţii de la telefoane.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Crieri a cerut să i se instaleze un aparat care să înregistreze comunicările; în felul ăsta nu va mai trebui să răspundă la telefon. Va fi de ajuns să verifice din când în când, în cursul zilei, lista apelurilor…

— Şi oamenii ăştia lucrează aici de mult?

— Au venit alaltăieri şi ieri. Şi vor veni din nou astăzi, ca să-şi termine treaba.

— În afară de ei… nimeni?

— Factorul care aduce recomandatele; dar pe el îl cunoaştem bine şi n-a mers decât până în oficiu.

— E în regulă, mulţumesc.

Când vede că mă ridic, se întristează. Spera, fără îndoială, că îmi voi sfârşi noaptea în pătucul ei?

— Unde vă duceţi? mă întreabă.

— În pantalonul meu, fetiţa mea, şi după aceea în altă parte.

— Credeţi că o să ne mai vedem?

Eu, dacă vreţi să ştiţi ce gândesc în realitate, nu prea cred. Numai că ar fi o mică bădărănie din partea mea să i-o spun deschis. Pot găsi o formulă evazivă, fără să-i dau totuşi motive să-şi facă iluzii. O formulă finisată cu migală, care să-i lase o speranţă, fără să-l angajeze pe tip.

— Ar fi păcat să nu ne mai vedem, Louisette. O găselniţă.

Un sfârşit de noapte bun.

Aparatul de înregistrare este într-adevăr instalat, într-o casetă de metal, lângă telefonul din oficiu. Citesc marca fabricii pe un ecuson roşu şi auriu; o notez, ca şi adresa, apoi chem la telefon Agenţia. În noaptea asta am mobilizat o parte din trupele mele, gândindu-mă că s-ar putea să am nevoie de întăriri, şi Mathias s-a culcat în birou, în culcuşul nostru secret1. Răspunde la al şaselea apel cu o voce care seamănă cu o dulceaţă prea încleiată.

— Eşti singur, Ruginitule? mă interesez eu.

— Kă… mda.

— Singur, cu cine?

— Cu Claudette.

— Credeam că ai o slăbiciune mai degrabă pentru Maryse?

— E adevărat, dar ea era inaptă, în seara asta; necazul cu şoricelele e că nu poţi niciodată să-ţi faci un program. Ai nevoie de mine, patroane?

— De Societatea Resaudi, ai auzit?

— Telefonul conservat?

— Da. A început să instaleze un aparat la Christian Bordeaux; vreau să ştiu totul despre muncitorii care fac treaba asta.

— Mă ocup de problemă chiar în clipa deschiderii birourilor.

— Nu m-ai înţeles; am nevoie de aceste informaţii imediat!

Urmează o tăcere, buimacă, uşor tulburată de unghiile nesigure ale roşcatului care îşi scarpină barba crescută peste noapte.

— Dar, patroane…

— Şij mai ales, nu veni să-mi spui că ceasul e cinci şi zece, fiindcă asta o ştiu!

CINCI ŞI ZECE

La primul etaj sunt aprinse toate luminile.

Este Crieri, care are insomnii în ciuda hapurilor înghiţite, a rănii şi a prezenţei lui Béru, care îi ţine tovărăşie. S-a aşezat jos pe culoar, iar în faţa lui stă în picioare Grasul, scărpinându-şi fesele care îi atârnă în cascadă. Sub pansament, Crieri arborează o expresie înspăimântătoare.

Îmi inspiră o milă fără margini. Mister Scarpinfund! ceartă părinteşte;

— Ascultă, bătrâne, dacă nu le soileşti est noapte, mâine

dimineaţă ai să fii bun de adunat cu linguriţa. În cazuri d-astea îţi slăbeşte mentalul. Dacă întinzi de nervi prea muie, până la urmă plesnesc. Şi atunci are să fie azilul psihologic în toată splendoarea lui; duşuri, injecţele, cămăşuţe de forţă. Mai ales că în meseria dumitale te depravezi pân' la cotor, băieţelu. Am citit viaţa 'mitale în Ici Paris. Şi eu ştiu să citesc printre rânduri: drogul, pederastia, orgiile, băutura, impozitele e ceva dăunător sănătăţii. Hai, hai 'napoi la culcare, Crieri. Ai să mai înghiţi o pilulă şi după aceea ai să adormi buştean…

— Nu vreau să dorm. Da' pen' ce cauză?

— Mi-e frică. Simt că voi muri astăzi. Atunci, Béru, care pică de somn, se supără;

— Simţi prost, tipule! La dracu', i-o adevărată zdreanţă, măscăriciul ăsta, să plictisească lumea în aşa hal! Te-au fătat în mod consecutiv un nap şi o cârpă de bucătărie, amice! Ai avut testiculele halite de nişte enzime lacome sau ce, amicuţule?

Actorul înghite fără să clipească durele sarcasme.

— Aş vrea un revolver, declară el. Inimosul se indignează:

— Nu, păi ascultaţi-mă! Un revolver! Şi încă mai ce? Ca să-ţi tragi un glonte în castronaş la cea mai mică depresie! Sau s-o împroşti cu gloanţe pe femeiuşcă de serviciu când are să-ţi aducă cafeaua! Nu, da' ai creieraşul sărit de pe fix! Zi, Sana, îl auzi pe epava asta? Vrea o pocnitoare!

Christian Bordeaux mă interpelează:

— Domnule San-Antonio, vă implor să-mi daţi revolverul meu care se găseşte în camera mea, în sertarul mesei în stil spaniol.

— Într-adevăr, domnule Bordeaux, armele de foc nu sunt potrivite pentru oamenii nervoşi.

— Nu înţelegeţi că, din contra, asta m-ar calma! De ce vă temeţi? Să nu mă sinucid? Mă port eu ca un tip care vrea să se omoare? M-aş teme de moarte, dacă aş vrea să mor? Cât despre accidente, fiţi liniştit, nu voi face uz de această armă decât dacă sunt ameninţat; nu sunt un asasin.

Am un moment de ezitare.

— Du-te şi caută revolverul lui Christian, Grasule, hotărăsc eu.

Umflatul ridică din umeri, dă drumul unui pârţ dispreţuitor şi intră în camera devastată a gazdei noastre.

— Nu vreau să preveniţi poliţia în legătură cu cele întâmplate aici în noaptea asta, îmi zice actorul.

Cel puţin nu până mâine. Când vom fi pe 3, veţi face tot ce vreţi; până atunci…

Ca să-ţi spun drept, periculosule, asta mai degrabă m-ar aranja. Colegii sticleţi ar începe să mă găsească puţin cam turbulent pe mine, mandea, cu frumoasa mea Agenţie totalmente nouă. Deja lovitura cu Ines i-a tulburat puţin cam mult în legătură cu mine…

Dear Béru al meu se întoarce repede smiorcăindu-şi proasta dispoziţie. Examinează un colţ Cobra nichelat, cu ţeava ca un bot de câine mops şi patul din lemn deschis la culoare.

— Bath outil7, complimentează el, poate un cadou de la bunicuţa? ironizează Moşul…

Apoi, fără să ţină seama de mâna nerăbdătoare a lui Bordeaux, demontează revolverul şi examinează încărcătorul.

— Ia te uită, e gol, n-are nicio pralină în cămară!

— Mi s-au furat gloanţele?

— Era cu ouă ultima dată când l-ai văzut?

— Sigur că da, dar n-are importanţă, dă-mi-l!

Cu inima mai uşoară, Grasul îi prezintă pocnitoarea.

— Ia-o, fecioraş, poţi s-o foloseşti oricând ca prespapier.

Dacă am fi ştiut!

Dar să nu anticipăm, ar fi împotriva tuturor regulilor romanului poliţist.

Îţi imaginezi un autor cu experienţa mea care s-ar amuza să-i spună cititorului: „Cu acest revolver descărcat, Christian Bordeaux a ucis două persoane în orele următoare”. Zi ce efect neplăcut ar produce figura asta în rândurile publicului. S-ar comenta pe de lături: Ce l-a apucat pe Santantonio? Un om cu experienţa lui, de nivelul lui, cu un simţ al dramaturgiei ca al lui, s-o pornească la vale în halul ăsta? Să-l prevină pe cititor în legătură cu ce se va întâmpla! Să creeze nişte efecte ieftine! S-a ţăcănit la cap sau ce? L-au obosit prea mult. la telefon damele alea? S-a lăsat prea mult suptă drăgălaşa îngheţată cu ciocolată!

Nu, glumesc, îţi dai seama. Dacă Bordeaux urma să devitalizeze doi copilaşi, nu te-aş fi prevenit aşa prosteşte. Numai dacă mi-aş fi spart în prealabil căsuţa cu invenţii. Şi, atunci, ce mi-ar mai fi rămas să

---

[7] Béru vrea să spună, probabil, „Frumoasă sculă” (N.T.).

plasez în intriga cărţii la momentul potrivit? Două cadavre, ştii, sunt tocmai bune să facă figuraţie neinteligentă.

Deci, să considerăm că n-am spus nimic.

— Ce-ar fi să merg să caut ceva de băut? propune Béru. N-aţi vrea să daţi pe gât, la ora asta, un păhărel de ceva spumos? Atât cât o cunosc eu creşa asta. mă las jugănit dacă nu găsesc în frigo o sticlă de Dom Perignon.

Şi pleacă, fără să mai aştepte încuviinţarea noastră.

— Vino, Crieri…

— Unde?

— În camera soţiei dumitale. Hai, vino cu mine, doar n-o să-ţi sfârşeşti noaptea aici, pe culoar? O să bem un pahar, bineînţeles, şi după aceea o să încercăm să tragem la aghioase câteva ceasuri.

ORA ŞASE DOUĂZECI ŞI CINCI

Sună telefonul.

Christian scoate un strigăt şi se ridică gâfâind din culcuşul vaporos al soţiei lui absente.

Bérurier sforăie în vârtejuri, repede şi tare, parcă ar încerca să recupereze timpul pierdut.

Mă scol din fotoliu şi la lumina slabă a unui beculeţ de-abia de 25 de waţi pornesc în căutarea bigotonului. Îl descopăr pe măsuţa de toaletă a Doamnei. În spatele unei caravane de flacoane din care fiecare ar reprezenta salariul pe un an al unui muncitor calificat.

— Ascult?

— Aş vrea să vorbesc cu corn… Dar, dumneavoastră sunteţi, patroane? realizează cu întârziere Mathias.

— Dă-i drumul, Ruginitule, sunt tot numai urechi).

— Am reuşit să dau de directorul de la…

— Bravo! Treci la fapte!

— Bordeaux a comandat, într-adevăr, un aparat, dar el n-a fost încă instalat.

— Mă gândisem la asta.

— Mi-am permis să împing ancheta ceva mai departe, în această direcţie, deşi nu mi-aţi dat instrucţiuni suplinintare. Presupun că nişte indivizi s-au introdus la tipul dumneavoastră sub pretext că Instalează aparatul de înregistrare a convorbirilor?

— Exact.

— Deci, a trebuit să-şi procure un aparat şi să meargă să-l ridice personal, căci securitatea lor ar fi fost periclitată dacă ar fi cerut să le fie livrat la domiciliu.

— Ai un cap bun, Mathias, un cap de căpetenie de trib. Nu-ţi lipsesc decât penele din coafură.

— Într-adevăr, un aparat a fost cumpărat şi plătit cash de nişte cumpărători aşa-zişi elveţieni, care doreau să studieze cum funcţionează, în vederea echipării cu asemenea aparate a unui, tot aşa-zis, lanţ de sucursale. Directorul nu i-a primit personal, însă mi-a dat numele şi adresa oamenilor din întreprinderea lui care. au tratat cu acei faimoşi elveţieni. Ce trebuie să fac în continuare?

— Mai stai la îndoială?

E tare fercheş, Mathias. Treaz de-a binelea, strălucitor ca părul lui.

— O.K., patroane. Ar trebui poate să mă aprovizionez cu un termos de cafea tare ca să-i trezesc de tot?

Cotcodăceşte ca un cocoş, pe grămada aia de Claudette.

— Cine era? se bâlbâie Bordeaux, lipsit de vlagă.

— Un om de-al meu. Nu vă faceţi griji.

V

ISTORIA DE NECONCEPUT A UNEI ZILE DE 2 IUNIE (urmare)

ORA OPT FIX

Un soare plin de raze străluceşte în geamurile sufrageriei.

Halim nişte friganele (cum li se zicea altă dată) făcute din pâine ţărănească, expediată din Bretagne, odată cu langustele, pe baza aranjamentelor lui Bordeaux. Grasul face un zgomot cât un întreg ospăţ de ţărani care asaltează ciorba de raci. Are ochii roşii de nesomn şi idem Christian, a cărui mutră ar băga spaima în pavilionul 1 domnului Soljenitsin. El nu ciuguleşte, mulţumindu-se să dea pe gât, cu mici înghiţituri de om manierat, o cafea teribil de strong.

Béru, care nu se dă înapoi nici să facă dragoste din mers, nici să vorbească cu gura plină, îi zice:

— Ar trebui să înfuleci, moşulică, asta te-ar mai pune pe picioare.

1 Aluzie la romanul „Pavilionul canceroşilor" (N.T.)

Lucru hotărât; o tutuieşte pe vedeta noastră. Şi o face cu atâta naturaleţe, încât Bordeaux nu se gândeşte să se formalizeze.

Dimpotrivă, am impresia că familiaritatea Căpcăunului îl încălzeşte la inimă.

— Nu mi-e foame.

— Insist!

— Nu pot. < – Bérurier se îndoapă cu patru sute de grame de pâine, învelite cu două sute de grame de unt, peste care întinde trei sute douăzeci şi cinci de grame de dulceaţă de portocale (în contact cu lumea bumv capătă gusturi britiş) şi foloseşte prilejul ca să declare:

— Vezi, tipule. am impresia că nu eşti în apele tale. Viaţa ta, ştii? e ca o mătură dintr-un closet, pe care tu o prinzi de partea stufoasă cu care mături pe jos, în loc să o apuci de coadă. Dacă te-ai cuibări în pat cu o tinerică solidă, cu sutienul doldora de carne, în loc să te culci cu un pederast deghizat, dacă ţi-ai administra la dejun nişte Olida, calitatea extra", stropită cu un vinişor de Sancerre; dacă ai ieşi dimineaţa devreme la câmp cu o corcitură de câine voinic după. tine, ai privi viaţa altfel. N-ai avea vise neroade. Pariez că n-ai fost deloc niciodată după melci? Mărturiseşti? Aşa-i că nu? Drace, ce sămânţă de om! N-a fost niciodată după melci, imbecilul! Nu ştie de ce ţi se lipseşte! Felul. În care dai la o parte urzicile c-un băţ, de-a lungul drumurilor pustii, foarte devreme, când totul e muiat de rouă sau de ploaia de peste noapte. Culbecii, îi zăreşti, cu coarnele înălţate, spilcuiţi în caroseriile lor sport; tari ca nişte pietre. Dacă-găseşti unu, caută alătiiri, olomal mai găseşti alţii, că ei merg câte doi ca sergenţii de stradă.

Târâitul telefonului îi taie avântul. Louisette merge să ridice receptorul. Ascultă…

— Demnul Goid, anunţă ea.

Actorul nu se clinteşte. îmi strecoară o privire disperată (eu un singur ochi, căci celălalt e în parking sub pansament).

— Pariez că sunt ei.

— Care iei? întreabă Alexandre-Benoît.

— Cei care mă sâcâie. În general, pretind că la telefon e producătorul filmului sau un regizor…

— Gold e producătorul cu care lucraţi?

— Pentru filmul în curs, da. E vorba de Goldenstein-Mayer-Levy.

— Şi tu tremuri de frică să-i răspunzi? se miră Patapuf.

— De fiecare dată când răsune în receptor râsul ăsta înspăimântător, am o strângere de inimă.

Arunc şervetul pe masă.

— Îmi permiţi, Christian? Apuc aparatul.

— Alo?

O voce care ştie ruseşte, dar vorbeşte franţuzeşte cu accent idiş, îmi explodează la cotitura timpanului.

— Alo, Grigri? Da' ce-i cu gluma asta proastă? Că mă scoală din pat ca să-mi spună că ai muritu?

— Cine v-a telefonat ştirea asta prostească, domnule Gold?": – Răguşeşte tipul:

— Nu eşti Grigri!

— Vi-l dau imediat, dar mai întâi spuneţi-mi cine v-a chemat la telefon

— Parcă io ştiu? Un tip, a zis jurnalist Francis…; i-Care Francis?

— Da cini zice Francis? Eu pronunţă frances, nu? Eşti surd? Şi mai întâi cine eşti? Bébert? Ludo?

— Aşteptaţi, ocolesc eu răspunsul… Vi-l dau pe Crieri. Actorul vine la bigoten. Înainte de a-i pasa receptorul murmur;

— Cineva i-a spus că ai murit. Ia lucrurile în glumă, povesteşte-i că numai te-ai rănit căzând pe scări, acasă.

„Protejatul" (?) 1 nostru se lansează în nişte parlamentari care nu se mai termină. Când află că este inapt să turneze astăzi, prodiic-ul scoate un behăit care se aude până în mahalalele Vilnei, unde s-a născut el. Faţă de care, Bordeaux se ambalează şi el, îi zice că face ceva pe asigurări, pe contra-expertize, pe presă, pe planul lucrărilor, pe faptul că partenera lui feminină nu va mai fi

1 Semnul întrebării plasat între paranteze constituie prescurtarea de la „Tu vorbeşti, Costică" (N.A.)…

87 liberă peste trei zile şi pe o grămadă de alte chestii a căror înşiruire ar deveni plictisitoare după o oră şi un sfert.

— Tocmai de asta mă temeam, zice el…

— De ce, adică?

— Se va întoarce cu caravana lui de funcţionari de la Asigurări, ataşaţi de presă. Bâlci, fir-ar al dracului! Bâlciul de pe lume! Ce-ar fi s-o ştergem?

Fac o strâmbătură;

— Nu ai niciun interes, fiindcă ăsta ar fi cel mai sigur mijloc de a da semnalul de alarmă pentru oamenii din presă, care s-ar lansa în căutarea dumitale, te-ar găsi fără greutate şi ţi-ar sparge c. le!

Bérurier comentează, ungându-şi cu unt a paisprezecea tartină;

— Cât despre c. le lui, tu ştii ce mare brânză face cu ele!

ORA NOUĂ FĂRĂ CEVA

Mă sună Mathias. L-a găsit cu greu pe vânzătorul aparatului, fiindcă individul e în proces de divorţ şi, cu conştiinciozitate, nu doarme acasă. N-a putut să-l culeagă decât la birou. Are semnalmentele celor doi care s-au prezentat „să facă cumpărătura şi identităţile, cu siguranţă false, pe care le-au dat. Propune să se uite atent prin dosarele lui şi să stabilească un portret robot. Sunt de acord şi îl sfătuiesc să vină să-i ia un interviu lui Louisette. Apoi mă grăbesc să închid, având în vedere că hoarda începe să năvălească. Soneria de la intrare nu se opreşte din târâit. Curată nebunie!

Din fericire, a fost stabilit un plan de apărare. Crieri va primi, în camera soţiei, oamenii pe care îi este imposibil să-i evite, în timp ce cei trei marţafoi ai. lui vor primi asaltul, celorlalţi. Declaraţiile lor se vor rezuma la următoarele: „Bordeaux a căzut, pe scări şi şi-a spart arcada sprâncenată (de la Béru citire). Medicul i-a pus trei puncte de sutură şi i-a prescris o săptămână repaus. Punct şi de la capăt". Simplu, nu?

Şi, pe deasupra, adevărat. Dintre toate minciunile, cea prin omisiune este cel mai uşor de asumat. Să treci sub tăcere adevărul este mai uşor decât să-l denaturezi. Fiindcă asta face apel la capacitatea de a uita, în timp ce denaturarea adevărului obligă la eforturi constante ale memoriei.

Primul care se arată e Gold. Este aşa cum mi-l închipuiam, poate ceva mai caricatural, mai acceptabil. Mic, rotofei, cu un nas mare garnisit cu negi şi o buză inferioară în formă de tăviţă de bărbier. Poartă un costum gri obosit, un mantou din păr de cămilă lustruit d* atâta purtat, o pălărie fără o formă precisă şi un ac de cravată înfăţişând o mână de aur ţinând o perlă. Se vede cum i se zbate carnetul de cecuri prin boarfe. Gulerul îi este presărat cu bucăţi mari de mătreaţă gri (ce chestie, doamne, pentru un producător de film în culori!). Când îi vorbeşti, face nişte gesturi de ghid italian şi are un tic care îl determină să-şi palpeze punguţele ca şi când ar vrea să se asigure că nu i-a furat nimeni nimic din ele.

Cu toate astea, are aerul unui om „de treabă, cu siguranţă un bunicuţ, răsfăţat acasă la el. Este însoţit de un tânăr trist şi palid care, din întâmplare, şi în mod provizoriu este un regizor de talent.

Gold se rostogoleşte pe scară, pe urmele Louiseştei, strigând că trebuie să se lămurească, că cinematograful moare fiindcă a fost prea

cocoloşit, că falimentul; este aproape, la pândă, (dar, în meseria lui. contează numai premiera şi atunci şi ea va fi numai o formalitate în plus).

De pe scară, îl înghite etajul, camera, tapiseria…

— Imbecilul se mulţumeşte să-l întâlnească pe Ludo-Căpribară. Frumosul meu marinar, regele corabiei cu trei catarge. îi relatează accidentul, înfrumuseţându-l.

Şi alţi tipi sosesc în goană; „Indivizii de la Lloyd amabili şi deloc întristaţi, fair-play, cum îi stă bine unei întreprinderi cu renumele ei, care îţi asigură avioane Boe – ing, preşedinţi, puţuri de petrol, războaie civile". Sunt doi. Costume Prince de Galles, evident, în tonurile gri-negru.

Şi ei sunt săltaţi la Crieri.

După ei vine un tip mărunţel şi prăfuit, însărcinatul cu presa al Direcţiei Producţie, care miroase a usturoi, strânge de douăsprezece ori mâna la toată lumea şi anunţă că a reţinut deja pagina întâia din Fremce-Soir, că în VAurore va scrie Dominique Jamet, că va avea" foile galbene din Match şi că în aceste pagini înconjurate de rochii şi de miraje, principalul articol va fi semnat de Edgar Schneider, plus editorialul lui Paoli şi o participare la jocul lui Bellemarre.

Şi apoi toţi se înghesuie în gloată, în hoarde, în trombe, decepţionaţi (împotriva tuturor). Jurnalişti chemaţi misterios prin tam-tam-ul junglei, cu aparate de fotografiat, camere de luat vederi, microfoane, pixuri Bic. Prieteni, diâşmani, relaţii, actori reputaţi, actori repudiaţi, deputaţi, curve, directori de teatre, producători (de filme), reproducători, alţii, mulţi alţii.

E plină curtea, peluzele grădinii, toate camerele, mulţimea asta nu poate fi potolită, controlată, canalizată, supravegheată. Eşti invadat, încercuit, asediat. E o canalie mârşavă care a dat alarma, i-a chemat pe toţi oricine-ori-care şi ei vin la trap, la galop; pe bicicletă, pe motocicletă, în maşină, pe jos, călăripe cai înşeuaţi, călări pe cai de frizăl, călări pe convenienţe, toţi de peste tot, bombănind, făcând valuri. Barajul de la Malpasset! Marşul cel lung din China! Cedează, se clatină, reculează, gesticulează, se inc. cază, claviculează; loviţi, furioşi, tumefiaţi, bănuitori, edificatori, învinşi, regulaţi. Lui Crieri i-ar trebui nu două gărzi de corp ci două escadroane de C.R.S. ca să-i asigure protecţia, să-i garanteze că scapă cu viaţă. Deocamdată scapă cine poate. Cine nu poate, să renunţe. Oamenii se strigă de departe, se

recunosc, îşi spun tu, se informează, se explică.

— Nu, n-a murit!

— Mi s-a spus că a murit!

— Eşti sigur?

— Numai rănit.

— Grav rănit?

— Şase puncte de sutură.

— E grav?

— Plagă la frunte.

— Deschisă?

— Şaisprezece puncte de sutură.

1 Capră de lemn cu sârmă ghimpată utilizată pentru a opri înaintarea inamicului (N.T.).

Trepanaţie? 1 i-Poate…

— Îi sunt zilele în primejdie?

— Probabil.

— A murit?

— Încă nu.

— Dar va muri?

— Mă tem că da.

— Deci a murit?

— E ca şi cum.

— Atât de tânăr!

— Vai!

— Un asemenea talent!

— N-o să mai găsim vreodată unul ca el.

— Nu mai are nicio şansă?

«— Treizeci şi opt de puncte de sutură, gândiţi-vă şi dumneavoastră, trepanat, comă, agonie, chestie de ore, de minute…

3. Iată crochiul atmosferei de acolo. Sosul de fond al „Zarvei. Cei care nu pot să se cațere ca să vadă inventează ceea ce speră să vadă.

Droşcă. Ludo, frumoasa Eleonoră (cea cu caracter de noră), Perú, Louiset-le, toţi cei cu drept de cetăţenie în baracă s-au dizolvat în mulţime, au fost absorbiţi.

În ce mă priveşte, am luptat mult să opresc valul în – vadator. Dând din coate şi din genunchi, din umeri şi din şolduri. Dar, du-te să-ţi gresezi prostata! Sosesc şi vor să vadă înainte de a pleca. Să se asigure că! Totul e bine, totul e cum trebuie. Să fie în măsură să povestească. Să

capteze un căpeţel de ceva esenţial ca să recompună evenimentul, cum recompui un dinozaur plecând de la un os. Mă dau înapoi, sunt îndepărtat, măturat, neglijat, pierdut. Trebuie să aştept să se potolească. Sau atunci să cerem întăriri. Dar unde? Dar la cine? Dar la ce bun?

„Bine jucat! îmi zic. Tipii care vor să-i facă seama lui Christian Bordeaux au procedat în mod diabolic. Ei au dat alarma. Au prevenit Parisul că o nenorocire s-a întâmplat aici. Atunci canaliile vin în fugă la faţa locului. Şi vor putea acţiona la înghesuială. Ce-i de făcut?”

Risc totul. Escaladând scara prin partea ei exterioară; mă agăţ de rampă atunci când pot să o prind şi ajung la primul etaj. Uşa camerei e larg deschisă. Cei care intră îi împing înapoi pe cei care vor să iasă. Te-ai crede într-o scenă de Dubout K Oamenii se calcă pe picioare între ei. Deodată, dimensiunea enormă a asistenţei mă linişteşte. Mă gândesc că, de fapt, nu poţi omorî un om fată de atâţia şi atâţia martori. Ar fi de o îndrăzneală nemaipomenită. De o cutezanţă nebună. Ori cei care vor răul lui Christian Bordeaux procedează metodic.

Totuşi graţie forţei mele fizice puţin obişnuite, supleţei mele de maimuţă, proverbialei mele tenacităţi, experienţei mele în cele omeneşti, calităţilor mele de tot felul (o scurtez) reuşesc să pătrund în odaie.

Uf! Christian e acolo pe patul lui, sprijinit de două perne mari cât pântecele lui Béru. Şi-a compus o foarte frumoasă atitudine, ca a mareşalului Turenne, când îşi dădea sufletul sub un copac. Sobru, stoic, calm. Pe un actor îl salvează comedia. Situaţia pe care o are de jucat. Rolul pe care să-l deţină. S-a resemnat să-l joace pe cel al vedetei grav rănite, pentru care se alarmează un popor întreg.

Mă ghemuiesc în fundul delicatului alcov tapisat cu stofă roşie, chiar în spatele lui, supraveghind gesturile, comportamentele, faptele, feţele, cuvintele.

Rareori mi s-a oferit prilejul să aud proferându-se atâtea nerozii monumentale într-un timp atât de scurt. Este marele recital al neruşinării. Festivalul linguşirii. Concursul ipocriziei. Cine se smiorcăie cel mai bine, cine se emoţionează cel mai mult şi varsă lacrimi de calitate mai bună.

— Imediat ce am aflat, m-am şi repezit încoace.

— Când mi s-a telefonat, mi s-au tăiat picioarele.

— Am scos un strigăt.

— Venind, m-am tamponat cu un taxi, conduceam ca un nebun.

— Te simţi aşa de rău?

— Ar trebui să-l consulţi pe profesorul Moulenoux.

— Nu, pe profesorul Fumecedube!!

— Eu, în locul tău…

1 Dubout (Albert), desenator umoristic francez; scenele sale cu personaje numeroase excelează prin notele caraghioase. (N.T.).

Şi 2

— E Eu, în locul tău…

— Eu, în locul tău…!

— Eu în locul tău…

Atâtea şi atâtea încât până la urmă, eu Santonio, n-am mai rezistat. Şi răcnesc cum niciodată n-a răcnit aşa de tare un tip, de la marinarul de veghe a lui Cristofor Columb încoace:

— Eu, în locul vostru, mi-aş închide pliscul şi mi-aş lua tălpăşiţa, grămadă de gândaci ţ Vărsătură! Amatori de felaţii! Împroşcători de bale cu puroi! Curve ambulante! Mocofani fără pereche! Vaci becisnice! Suciţilor! Prăpădiţilor! Ipocriţilor! Mâncători de rahat! de hoituri! Puturoşilor! împuţiţilor! Amatori de spectacole porno ţ Impotenţi! Ticăloşi! Ignoranţi \ Pârţuri! Poujadişti I Cadavre! Lăsaţi-l în pace pe tipul ăsta, fir-ar să fie! Hai, daţi-i drumul, deşeurilor! Sunteţi nasoli şi puţiţi şi n-a-veţi dreptul să existaţi! Dispăreţi toţi, înainte să se întâmple o nenorocire.

Trebuie să am aerul unui nebun primejdios, căci să vezi cum se revarsă înapoi compania, omuleţii! Panică generală! Lansaţi şalupele la apă! Aleargă după mine să te prind I Aşteaptă-mă, Costică! Lasă-mă să te ajung!

Stolul de vulturi se transformă deodată în stol de sturzi. Catastrofa de la muntele Pelee 1; Saint-Pierre, după aceea Miquelon! Asaltul, roiul, rutul!

Într-o clipită, cât ai bate din palme, locul e curăţat.

Îmi şterg fruntea cu dosul mâinii. Uf!

— Iartă-mă, Bordeaux. – dar n-am putut să mă stăpânesc.

Râde.

Un râs adevărat.

— Dimpotrivă, îţi mulţumesc, oamenii ăştia mă plictiseau de moarte…

Închide ochii.

— Cred că îmi vine somnul. Dacă aş putea doimi e parte din zi…

— Ar fi un câştig.

— Pelee-munte vulcanic (1397 m.) situai în partea de nord a insulei Martinica. Erupţia sa din 1902 a distrus localităţile San-Pierre şi Miquelon (N.T.).

— Când am văzut că soseşte banda asta de nebuni, mi-am zis că asasinul meu se află printre ei şi că am să mor… Şi, lucru curios, nu-mi mai era frică. Eram resemnat. Supus cu totul fatalităţii, înţelegi asta, San-Antonio?

— Înţeleg foarte bine.

— Cât e ceasul?

ORA UNSPREZECE FĂRĂ

E din nou linişte. I

Ai impresia că te a fi într-o sală unde a fost o petrecere, după ce ultimii petrecăreţi s-au cărat.

Bérurier sugerează să halim ceva. Toată lumea este pentru. Cum Louisette s-a apucat de o treabă dificilă, să pună din nou ordine în casă, la bucătărie merge mister Lucullus personal ca să pregătească o hrană demnă de starea sănătăţii noastre deteriorate. Cei doi pe de şi Be-bert protestează. Vârtejul care a trecut pe aici pare să-i fi ţăcănit pe toţi trei. Au răspuns la prea multe întrebări, au strâns prea multe mâini, au înghiţit prea multe vorbe goale.

— Tâmpenia altora le oboseşte, te exterminează, te omoară.

Eu însumi, epuizat mă las să cad pe o canapea, cu mâinile încrucişate pe piept şi mă pierd în contemplarea cerului aproape albastru cu nori ca fumul.

Cu capul sprijinit de canapea, las gândul să alerge ca altă dată şcolarii silitori condeiul sergent-major pe o pagină de caiet.

În forul meu interior, mă gândesc la asta;, San – A., băiete, toată harababura asta n-a fost pe degeaba. Ea avea un scop precis. Deci a avut loc ceva. Repet, in petto, cu tărie; „s-a întâmplat ceva”. În agitaţia din casă s-ar fi putut întâmpla orice.

Acestea fiind zise, percheziţionez cu atenţie camera lui Crieri, înainte de a-l lăsa să doarmă. Mă temeam de o nouă bombiţă. Nimic. „S-a întâmplat ceva”. Nu, aşteaptă: –, Se va întâmpla!” Asta e „se va întâmpla”.

I-Vă caută un domn, mă anunţă Louisette.

— Pe mine?

Zăresc în hol sclipirea Roşcatului.

— Intră, Mathias… Şi dragul meu roşcat intră. E neras ceea ce dă întotdeauna un aer sinistru unui roşcovan. Cămaşa şifonată, pantalonul necălcat. Salută pe cei din jur printr-o înclinare a acelei flăcări de lampă de sudură care îi ţine loc de cap.

— Uite ce treabă am făcut, patroane!

Îmi prezintă fotografiile a doi bărbaţi. Pe clişeele proaspete, indivizii au acea aparenţă încremenită care îl caracterizează pe Frankenstein. O mască ce pare de ceară, nişte ochi luaţi de la alţii. Pe scurt, portretul robot în toată splendoarea lui.

Îi fac semn Louisettei să se apropie.

— Cunoşti pe domnii ăştia, micuţo?

Lucrul făcut de Mathias trebuie să fie mai mult decât valabil, căci ea ezită puţin:

— Ai zice că sunt oamenii care se ocupă de instalaţia despre care viam vorbit…

— E perfect, mulţumesc.

Colaboratorul meu e radios. Ca recompensă, îl bat pa spate, aceasta fiind mângâierea şefului.

— Alte instrucţiuni, patroane?

— Da: să-i găseşti cât mai repede pe cei doi indivizi.

Surâsul lui se stinge încet ca o plantă neudată, cum scria atât de magistral Jean Dutour în Charlie Hebdo de ptămâna viitoare.

— Să-i găsesc?

— Când zic „cât mai repede” să nu exagerăm. Până eseară, ce, e greu? Pinaud merge mai bine?

— Da, a venit la Agenţie în dimineaţa asta.

— Atunci, mobilizează-l şi pe el. Tu poţi să începi era ancheta chiar aici, discutând cu delicioasa Louisette. ipii ăştia erau cu maşina. Poate au telefonat de aici?

sfârşit, îţi cunoşti meseria, nu? Acest mare afemeiat de culoarea macului roşu aruncă re subretă o privire cu glisieră. Găsind-o foarte comes tibilă, îşi croieşte un surâs care face, literalmente, să-i explodeze pistruii.

— Domnişoară, dacă aţi putea să-mi acordaţi o clipă pentru o discuţie în particular… zice el cu tonul unuia care l-ar cere mâna Louisettel.

Cum ei nu-i displac băieţi! care seamănă cu cei de la circul Bouglione, propune;

— Nu vreţi să mergem în camera mea?

Mathias îşi înghite mărul lui Adam. Sau mai exact încearcă să dar nu reuşeşte, mărul fiind triunghiular şi renunţă.

— Da. sigur, să mergem, orăcăie el; orăcăie nu croncăne căci nu-i plac corbii, dar îi plac la nebunie pulpele de broască.

Tocmai la sfârşitul acestei replici de uz curent încep să pârâie împuşcături la etajul de deasupra.

ORA UNSPREZECE FIX (ÎN SFÂRŞIT, APROAPE FIX)

Să pârâie dacă mă refer la definiţia din acel copil minune care este dicţionarul Petit Robert, înseamnă „să se audă o succesiune de sunete aspre". Exemplu: nişte aplauze, anusul lui Bérurier, un foc de artificii etc…

Deci pot să afirm, în totală cunoştinţă de cauză, că în împrejurarea de faţă, la care fac aluzie, e vorba definitiv de pârâituri.

O menghină îmi blochează respiraţia. Crieri! De data asta l-au avut! Rămân pe loc cât să-mi revin puţin, să zicem două zecimi de secundă ca să las să mai treacă de de la mine şi mă reped.

— Bérurier, cu pântecele încins cu un şorţ alb, cu mutra plină de făină ca şi braţele lui voinice, aproape mă răstoarnă.

— Dumnezei de dumnezei! trânteşte el, asta vine din odaia artistului!

Este al doilea în clasamentul etapei ca urmare a distanţării dintre noi la urcatul scării. Grosul plutonului vine pe urmele noastre la câteva secunde şi cel care câştigă sprintul e Mathias.

Îţi spun toate astea ca să te informez că băiatul Mandea, fiul unic şi preferat al Feliciei este cel care trece victorios linia de sosire (sau tarifată cum spun flamanzii).

Spre uşurarea mea, puternic amestecată cu surprindere, Christian Bordeaux nu e mort.

Şi aş zice mai bine; dimpotrivă.

Dimpotrivă, pentru că tocmai a ucis două persoane, aşa cum am avut slăbiciunea să te las să prevezi la pagina nu mai ştiu care. Două. Un cuplu. Tânăr. Frumos.: Dar mort. Băiatul a fost trăsnit cu o prună în plină că-păţâpă, tipesa e la pământ şi mai tremură încă, dar se vede că e numai un efect al nervilor şi că nu poate să mai pretindă mare lucru cu gaura căscată în piept, în dreptul inimii.

Actorul ţine în mână un revolver care mai fumegă. Revolverul lui. Priveşte dezgustat la ce a făcut, lasă să-i cadă pocnitoarea şi se repede în baie să vomite.

Strig: să nu se apropie nimeni!

Ceilalţi se opresc. Afară de Béru care vine şi presară făină în jurul corpurilor.

Ocolindu-le, mă duc după Bordeaux, îngenuncheat în faţa chiuvetei closetului ca un arab la ceasul rugăciunii în timpul postului ramazanului.

— Aici, la dumneata, e ca la Galeriile Lafayette îi zic; poţi fi sigur că se petrece mereu câte ceva.

— A fost care pe care: ei sau eu.

— Cum aşa?

— Au apărut deodată la mine în cameră cu revolverul în mână; fără îndoială, s-au ascuns în timp ce casa era plină de lume…

Vorbeşte ca o motocicletă care nu vrea să pornească/ în rafale de sughiţuri întretăiate de rateuri, apoi de tăceri.

— Zici că au intrat cu revolverul în mână?

— Nu le-ai văzut armele?!

Mă întorc în pragul uşii şi, într-adevăr, privind mai de aproape zăresc că atât femeia, cât şi bărbatul lui câte un pistol în mână… t II Uivora le place cheală

— Toi uşi colţul dumitale era descărcat atunci când ţi l-am dat.

— Mi-am amintit că mai aveam nişte cartuşe de schimb într-un ceainic de cositor şi i-am umplut butoiaşul. Vezi că aveam dreptate, când voiam să fiu înarmat?

— Şi cine sunt oamenii ăştia?

— Nu ştiu.

— Nu i-ai văzut niciodată?

— Absolut niciodată.

— În ce calitate au intrat în casă?

— De unde să ştiu eu? Poate în calitate de ziarişti I A fost atâta lume…

— Spune-mi, bătrâne, cu pistolul tragi repede şi precis?

— La începutul carierei mele, am jucat în destule westernuri false în Spania şi Italia, ca să ştiu să mă folosesc de un revolver la fel de bine ca un pifan american.

Enormitatea celor pe care le enunţă, ţinând seama de situaţie,

de viteza vântului şi lumina stelelor, îi provoacă o criză de nervi. Şi iată-l pe Crieri cum se rostogoleşte ţipând pe dalele frumoase, din pastă de sticlă din Italia, izbind cu picioarele şi chemându-şi mama, despre care nu ştiu dacă mai este pe lumea asta şi mă îndoiesc, în caz afirmativ, că ar putea să-i audă chemările disperate.

Chem atunci în ajutor pe pederaştii din casă. Nişte mâini feminine ştiu să calmeze mai bine decât nişte lovituri date în fund de un picior masculin.

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU

— Ceva hârtii de identitate asupra lor, Grasule?

— Tipul avea un portofel, iar pipiţa o poşetă pe care pm găsit-o în încăperea de alături. Uite prada, flăcăule, ia-ţi partea leului!

În baie continuă chelălăiala. Crieri nu şi-a revenit încă. Şi-a rupt parâmele care îi legau barca de mai sărmanul lup (de mare). I-a plecat mintea la plimbare. Ştie că s-a zis cu viaţa lui, că ea e plină de fantome răută

§8

J

cioase. Trebuie să recunoşti deschis că ăst 2 iunie al dumnealui e plin de rahat.

O grozăvie totală. Rănit, dinamitat, ucigaş în legitimă apărare… E mult pentru un singur om. Fără să mai punem la socoteală sâcâitoarele hărţuieli din partea poliţiei care se vor rostogoli asupra lui, dragul de el.

Examinez piesele de identitate ale „victimelor". Sunt soţ şi soţie. El se numeşte Steve Fleep. Este american, născut la Detroit în 1913. La profesiune, s-a trecut „fermier", ceea ce, având în vedere aspectul destul de elegant şi îngrijit al mortului pare mai curând bizar. Soţia e de origine belgiană. Se numeşte Marysa Van Dest, are douăzeci şi cinci de ani, ceea ce nu-i tocmai o vârstă potrivită ca să mori. Când s-a scotocit mai bine în ţoalele defunctului, s-a găsit un mic pliant al hotelului Palace Couillar. son din Champs-Élysées, pe care era scris de mână un număr de cameră: 123. îl bag în buzunar.

— Trebuie să „îi" prevenim, nu-i aşa, patroane? întreabă Mathias.

— Nu văd cum am putea face altfel, consimt eu. „Îi", adică „ei": foştii noştri colegi. Oricât te-ai simţi de protejat de Dumnezeu sau de Bătrânul, o asemenea întâmplare trăsnită nu poţi să o păstrezi pentru

tine, altfel Paris Detective Agency nu şi-ar mai păstra multă vreme frumoasa ei casă la stradă.

— Informează-i, Roşcatule. Informează-i. Şi ia amprentele acestui drăgălaş menaj. Şi ocupă-te şi de pocnitori, de tot, cât mai repede posibil, mai înainte să apară mutrele celelalte cu picioarele lor plate…

Presimt că o să măresimt după toate astea! O încurcătură de asemenea amploare nu a asigurat niciodată o poziţie favorabilă unui detectiv privat.

Să se întâmple sub nasul şi sub barba mea, îţi dai seama?

— Şi eu ce fac cu gătitul? întreabă posomorât Béru?

— Dă un anunţ la Noul ghid Gault-Millau, căci cu siguranţă vei avea nevoie să-ţi cauţi, în curând, un loc de muncă.

VI

ŞI APOI.

CE SE MAI ÎNTÂMPLĂ ÎNTR-O ZI DE 2 IUNIE…" CEVA CARE LE PUNE CAPAC LA TOATE! DAR NU ULTIMUL CAPAC O, NU!

Seamănă cu nişte jefuitori de trenuri în genul westernurilor dinainte de război. Felul cum adună datele, amprentele, totul, pentru a-şi crea un capital tehnic înainte, înţelegi? să apară jandarmeria călare. Să-şi pregătească nişte adevăruri convenabile; ca, în sfârşit, în curând să se vadă clar în toată povestea asta, ce dracu'! Fiindcă e ruşinos să te împotmoleşti în asemenea hal… Şi îţi ucide amanta! Şi face să explodeze pătucul junelui prim num-ber uan! Şi lasă să se plimbe în voie sub nasul tău un cuplu de americani ucigaşi, încât până la urmă devin caraghios de neputincios, eu, cu Agenţia mea cea cu firma pe placă de cupru şi situată central.

Repede, se scotoceşte, se explorează, se sondează, se fotografiază (Mathias avea panoplia la el). Cu frenezie…

În acest timp, Crieri stă abătut pe patul lui cu nimfele cu părul lung, continuând să chelălăie şi să tremure şi să geamă şi să implore şi să bruftuluiască şi să vorbească fără şir.

Noi ceilalţi, Béru, roşcovanul şi cu mandea suntem peste tot în aceeaşi timp; omniprezenţi, cum se zice prin ziare. Marea cavalcadă! V-o oferă Pinder! Mulţumesc dom'le Loyal!

Inventariez cu o febrilitate care îmi ascute capacităţile de deducţie. Sunt o antenă vibrantă. Un fel de aparat genial de captat şi interpretat invizibilul. În căpăţâna mea fenomenală se elaborează

stratageme, se adună în grămadă, în fascicol. În societate cu răspundere limitată. Din când în când îi pun o întrebare Ruginitului. Scurtă, ageră. El răspunde clar, cu competenţă. Suntem la unison. Lucrăm la inspiraţie. Ne vine aşa. de la sine. Un lucru, altul. „Nu crezi că?", Da, patroane". Asta-i totul. Sau un simplu gest. îmi face un semn. Eu bat din pleoape. S-a înţeles. S-a înregistrat. Untul se întinde pe tartină, speranţa în sufletele noastre. Vine şi asta.

Suntem în drossing. Ruginitul şi cum nr, stând în patru labe în garderobul imens, atunci când strigătul ne apucă de trompele lui Eustachio.

— Nu, Crieri! Dumnezeule 1 Ne oprim din investigare cu capul ridicat, cu o labă din faţă îndoită, cu coada dreaptă, în poziţia setterului irlandez care urmăreşte fazanul.

Răsună apoi nişte ţipete stridente, emanând, cred, de la Ludo şi de la Eleonora. Ne ridicăm pe labele de dinapoi şi ne precipităm în camera…

Dur şi sumbru spectacol. * Sfârşitul programului. Terminus. Totul s-a consumat. S-a terminat, s-a dus dracului! Deruta. Falimentul clar şi definitiv al Agenţiei Detective Vax Paris, Luem, Marsilia ca maşina. îmi pierd facultăţile mintale, pierd bău-tulşimâncatul, o iau razna.

Christian Bordeaux zace în patul lui.

Obrazul învineţit, limba scoasă, ochii ieşiţi din orbile.

Ştii ceva? E mort!

Mort fără nicio îndoială 1

Mii

Mort de-a binelcă, pentru tof Jc! cauna; Mort în această zi de 2 iunie, aşa cum anunţasem… Compania de asigurări Totfărrisc a pierdut acum cocheta sumă de un miliard de franci vechr Vechi, desigur.

Dar un miliard de centime valorează, totuşi, destui-franci noi.

Şi chiarfranci viitori. Nu?

Cei trei paraziţi sunt distruşi. Ca trei" purici pe carcasa unui câine mort. Sfârşitul unui vis. Căderea; lot este mai grea şi mai penibilă.

Mathias se apleacă peşte actorul defunct. Îl deschide larg gura, scormoneşte în interior, examinează.

— Cianură! anunţă ei.

— Ce s-a întâmplat 1 îi întreb pe cei trei suciţi, pe un ton atât de rece încât fier castra se acoperă de chiciură şi devine opacă.

Behăie Droşca:

— A luat unul din medicamentele lui…

— Ce medicament?

— Îl avea în buzunar, pentru palpitaţii… O pilulă. Discutam. Începuse să-şi revină puţin. Eleonora l-a sfătuit să ia un medicament.

— Nu ştiam! Nu ştiam! urlă travestită. Cum aş fi putut să ştiu?

E redusă la tăcere de o linişte feroce. Camarada Bébert continuă:

— El a; mai vorbit un moment} apoi: dintr-odafă a deschisgura mare, ochii i-au ieşit din, orbile şi acăzut pe spate. Sunt sigur că din cauza. acelei pilule…

Mathias-a scotocit deja prin buzunarele halatului, mortului. Examinează un tub galben de Sympathyl îl deschide scoate o pilulă albă pe care o desface în două cu briceagul.

— Cianură! repetă eruditul meu colaborator.

— Deci asta a fost, murmur eu. Invazia casei)… Că să înlocuiască cutia de SympaH.hyl normală cu alta conţinând pilule otrăvite.

Grasul care dispăruse pentru un moment reapare cu gura plină.

— Uite marfa, anunţă el.

Nu mai zice altceva, căci cadavrul lui Bordeaux e un spectacol care i-ar tăia vorba chiar unui zdrahon crescut de Floriot;…”

I După aceea are o frază scurtă, puţin cam laconică, ce ac putea servi ca discurs funebru bietului Christian:

— Deci, totuşi, s-a întâmplat?

— Da, zic eu, totuşi s-a întâmplat. Grasul se aplecă asupra mortului.

— I-au făcut-o cu ş-oricioaică?

— Sau cu unul dintre derivatele ei, da. Jos, în hol, se aud paşi.

— Ştii, declară Malacul, cât mai ai treizeci de secunde la dispoziţie, ar trebui să-i dai un telefon Bătrânului să-i ceri să deschidă umbrela cea mare deasupra căpăţânilor noastre; am părerea că va fi nevoie.

SFÂRŞITUL NEFASTEI ZILE DE 2 IUNIE

Şi a fost nevoie.

În orele care au urmat după sosirea curcanilor acasă la Bordeaux a fost o învălmăşeală afurisită.

Cea mai dementă zi din cariera mea.

Şi acum va fi, în curând, miezul nopţii; în sfârşit…

Deci vom trece pe 3 iunie. Dacă ţi-aş spune că mă simt, în mod

nedesluşit, eliberat…

Avionul toarce liniştit. Nu e propriu-zis o bătaie regulată a motorului, ci un imens suspin continuu. Dă afară din el viteza ca o fiinţă vie bioxidul de carbon.

— Aş putea să mai primesc încă o mică înghiţitură de şampanie, comoara mea? o întreabă Bérurier pe ştiu-ardesă cu aerul unuia care nu ar vrea să deranjeze.

— Da sigur, doamnă, îi răspunde blonda tânără şi încântătoare. Nu, nu-i o greşeală de tipar, i-a spus „doamnă".

Şi cum tu nu eşti în stare să înţelegi lucrurile singur, am să-ţi explic eu de ce.

SFÂRŞITUL ACESTEI EXTRAORDINARE

PRIME PĂRŢI (în engleză: END OF THIS FIRST PART)

INTERLUDIU

(PREZENTAT INTRE CELE DOUĂ PĂRŢI ALE ROMANULUI SAU LA DESERT INTRE BRÂNZETURI ŞI FRUCTE).

Sunt sătul până peste cap. Sunt obosit. Mi-e somn. Sunt epuizat. Nu-mi mai pasă de nimic. Plictiseală generală, vagă, imprecisă. O viaţă care îţi spulberă speranţele. Mai bine să crăpi. Trăiască sfârşitul, păi ce! Nu mai pot. îmi pierd combativitatea ca un om beat mărunţişul din buzunarul lui găurit. Eu am sufletul găurit. îmi provoacă indigestie, toţi. M-au distrus splendid cu maimuţărelile lor. Nu mai există leagăn, numai tobogane. Rostogolirea accelerată.

Adorm…

Dorm prost, ca de fiecare dată când nu te simţi fericit. Somnul nefericitului e şi el o nefericire. Crezi că îţi aduce o uşurare? Numai disperarea devine subconştientă, deci şi mai rea. Te prăbuşeşti în duhorile misterului.

O atingere mai îndelungată de piciorul meu îmi declanşează un vis erotic. Erecţia mă trezeşte. Unde mă aflu"?

A, da; avionul. Magnificul Jumbo-jet care mă poartă pe deasupra oceanului. La dreapta mea, Béru… „Ea" sforăie.

La stânga mea, un tip unsuros, levantin, care îşi freacă dosul palmei de coapsa mea.

Îl privesc, el îmi surâde cu douăzeci şi opt de dinţi albi, trei dinţi de aur şi un dinte stricat, care seamănă cu albastrul dintr-o brânză albastră. Această părticică de putreziciune este de ajuns ca să mă scârbească. Uit cele şaptezeci şi cinci de kilograme de individ normal

pe care le are, ca să mă gândesc numai la câteva miligrame de carie. Mă dezgustă. Aş vrea să-i înfund năsoiul cu o monstruoasă lovitură de pumn. Prudenţa însă…

Iată-l că îşi sporeşte presiunea pe rochia mea imprimată. Cu privirea lui, îmi călăuzeşte privirea spre şliţul lui umflat. Iubiţelul vrea să-mi arate cât de bine poate să pompeze! Dacă ar şti că şi eu dispun tot de-atâta (cel puţin) ca să-i fac servicii.

Clipeşte des. Nişte gene foarte frumoase de seducător de slujnicuţe-bretone-care-coboară-din-tren-la-gara-Mont-parnasse.

— Sunteţi franţuzoaică, frumoasă doamnă? mă întrebă într-o franceză care a stat prea mult la soare.

Surâsul îi devine o felie de nucă de cocos în care şi-a plantat perla gri a cariei.

Mă aplec spre el. Transpiră de emoţie. Excitaţia lui e în creştere.

Atunci eu cu o voce înceată, măruntă, mă supăr:

— Să nu te scapi pe tine, nerodule!

Mâna lui zboară de pe coapsa mea ca o ciocârlie îngrozită de un foc de puşcă. Clopotniţa şutului lui se topeşte la ralanti.

Asta e: e miezul nopţii.

Suntem în 3 iunie.

PARTEA A DOUA

PLECAT FAPIA ADRESĂ

r

ÎNCEPUTUL UNEI ZILE DE 3 IUNIE ÎN CARE VĂ POVESTESC CU BRIO-UL MEU

OBIŞNUIT

SFÂRŞITUL – UNEI INFERNALE ZILE DE 2 IUNIE

Este greu să rezumi o perioadă confuză. Nu ştii niciodată pe ce drum s-o apuci şi nici cum să te orientezi la cotiturile lui. Apa nu curge întotdeauna în acelaşi fel. Fată de un Rhóne în unghi drept, ai o Senă care curge despletită.

Şi, în ceea ce priveşte despletirea, în curgerea ei, se desparte în tăieţei. Fir-ar să fie! Avea unele vise puţin cam prevestitoare sărmanul Crieri. L-a avut, drăguţul, pe 2 iunie al său. Şi în ce fel!

O bombă instalată în patul lui, de care a scăpat graţie prezenţei de spirit a lui San-A! Un cuplu asasin, introdus în casa lui ca să-l ucidă, dar pe care a reuşit să-l lichideze el mai întâi! în sfârşit acele periculoase pilule cu cianură, pe care o mână criminală le-a schimbat

cu ale sale… Şi care l-au dat gata. Şi care au făcut, ca urmare, ca o amilii mită d-nă Christian Bordeaux să devină moştenitoare a unui miliard de franci…

Eu, poţi să mă crezi, după declaraţiile date la poliţie, după depoziţii, rapoarte, tot felul de chestii, am decretat starea de urgenţă. La Paris detective Agency a fost o adevărată harababură. Trebuie să spun că fiecare s-a comportat clasa întâi…

Victoria i-a revenit totuşi lui Pinaud care a câştigat cei 500 de franci ai telefonului roşu al Europun. Pe locul doi Mathias. Plus o menţiune pentru Béru. Trebuie să spun că Henormul n-a tras paiul cel mai scurt… Cât despre mandea, din biroul meu de unde, între două invective te-lexate de Bătrân, conduceamansamblul operaţiilor, am avut una din cele mai nasoale depresii din viaţa mea. Ajunsesem să-mi pun întrebarea dacă, într-adevăr, sectorul privat mi se potriveşte. Dacă nu aş fi făcut mai bine să mă reconvertesc în micile afaceri dintr-o subprefectură unde devii un om de vază simpatic, cu obiceiuri şi amante burgheze, deci de foarte proastă calitate. Apoi mă prăbuşeam „atât de adânc în disperare încât visam să mă înscriu într-un loc din acelea în care se retras preoţii catolici bătrâni ca să moară acolo. Mă imaginam în atmosfera monahală: pereţi albi, răcoare, stând în faţa unui crucifix solid şi privind cu coada ochiului spre moartea mea. prin mica gaură a infinitului.

Totuşi (altă dată, adăugam: „cum ar fi zis Cleopatra", sau „şi asta nu-i de natură să mă facă mai frumos" din cauză că în franţuzeşte, totuşi sună cam la fel cu zicala referitoare la nasul Cleopatrei, mă înţelegi? în prezent însă mă supraveghez îndeaproape, că să nu-l fac de ruşine pe editorul meu care aşteaptă să primo-că Legiunea de onoare în calitate de editor al lui San-Tnntonio). Totuşi consider util să repet după această paranteză în acordeon, da. totuşi (vedeţi că nu plâng după marfa proastă, nu?) totuşi, deci, continui să funcţionez. Să-mi fac meseria. Să centralizez informaţiile care îmi sosesc, să-mi împrospătez din când în când forţele în chiloţii frumoasei Claudelte. una din devotatele noastre secretare.

Lui Pinaud, care abia s-a ridicat după o gripă – cred că ţi-am spus-o involuntar în altă parte – i-am încredinţat rubrica Valerie Bordeaux. Lui Mathias i-am spus din nou că trebuie să-mi găsească pe cei doi falşi instalatori. Béru a primit sarcina să ancheteze în legătură cu cuplul american pus la frigider de Crieri.

Am întins în faţa mea nişte foi de hârtie curate, grupate în câteva mici topuri. Patru. Le-am inventariat astfel: Pinuche, Roşcovanul, Grasul, Puzzle. Puzzle e ansamblul, întreaga anchetă. Ciorna adevărului. Dinamul în curs de fabricare care, sper, ne va da, într-o zi, lumina.

Nimic nu-i mai încântător decât nişte hârtie, albă, nescrisă. Hârtia albă reprezintă posibilul care îţi face cu ochiul, orizontul fără limite, libertatea. Ea îţi promite, te cheamă, te aţâţă, te dopează. Te aşteaptă cum te aşteaptă o amantă, cu fundul spălat cu grijă şi păsărică parfumată cu Rochas.

Mă feresc să desenez pe ea. De obicei mâzgălesc mai ales căpăţâni. îmi place să fac caricaturi, pornind de la un nimic; de exemplu, de la un cerc. îi faci ochi, îi aplici nişte păr şi ai obţinut un individ. Dar aici nu trebuie să mâzgăleşti hârtia. Dacă nu respecţi nişte dosare în germene, derapezi în escrocherie, îţi maltratezi şansele de reuşită. Deci. rezervfrumoasele mele hârţoage vărgate pentru lucrurile serioase.

Primul târâit al telefonului este made in Béru.

— Tu eşti, tipule? Eu să t la oţel… Cei doi americani au sosit ieri venind din Zuhessas. Au chiriat prin corespondenţă deja de câteva săptămâni unul din cele mai bune culcuşuri de aici. Locuiesc în cantonul Membrunas în centrul Statelor Iun de aproape de Lincoln care-i capitală. Plantaţia lor cu boi se cheamă Red Ox Farm. Din cauza decalaşului orar, ieri seară când au apărut s-au băgat fuguţa în pat şi după cele ce-am conchis nu s-au sculat decât ca să meargă la Crieri. După cum zice stindar-distu, o soileau zdravăn şi a trebuit să-i clopoţească q buca de vreme înainte să ridice receptoru. Mi-am luat permisu să mă uit puţin la bagajele lor. Le-am găsit be –, le tele de avion. După cele de întoarcere, s-ar fi întors acas mâine. De altfel, n-aveau decât o valijoară pentru, amândoi făr’ multe schimburi. N-aveau copii. Ai alte edu-jcaţii să-mi dai, căpitane?

— Joc de reconstituire a unui întreg din fragmente. <N. T?

x

113.

— Dă o raită pe la amicii de la Interpol şi încearcă să afli mai multe despre cuplul ăsta. Cine sunt. cum trăiau în State, dacă aveau relaţii în Franţa, în special dacă îl cunoşteau pe Christian Bordeaux etc.

Al doilea clopoţel era de la Pinuche. În plin guturai de

hodoroagă bătrână. Drăguţul guturai nevindecabil care te ţine un întreg anotimp. Fiecare din frazele lui se termina printr-un strănut şi vorbea atât de mult pe nas, că te întrebai la ce îi mai servea să deschidă gura.

— Hap-ciuu!

— Zi-i, bătrâneţeo, ceva nou?

— Tocmai am dezgoberit geba interezand…

Ai crede că a devenit teuton Uzatul: un adevărat neamţ, foarte bavarez, dinainte de 1870, debarcat în reich-ul Franţei ca ulan.

„Mă anunţă că s-a dus la sediul clubului feminist de care aparţine Valerie Bordeaux. Cele douăsprezece amazoane robinsoneşti s-au îmbarcat la data fixată, dar Valerie a coborât la escala tehnică de la Madrid şi a luat un avion ca să se întoarcă la Paris. A plecat din nou. chiar în după amiaza asta, adică după moartea soţului ei, spre insula fermecătoare. În care aceste dame hiper-feminine gustă din bucuriile vieţii primitive şi. prabably. din cele nu mai puţin ancestrale ale coapselor condimentate.

— Am ză îngerg ză avlu gea mejdejugid ea zilele az-dea la Baris, promite în concluzie Pinuşcaia…

— Pe topurile mele de hârtie frumoasă se adună informaţiile. În timp ce le redactez, Claudette se instalează sub birou, între picioarele mele. ca să-mi desmorţească instantaneu instrumentul cu teacă. E frumoasă, toată plină de rugăminţi, Claudette. Frumoasa te imploră să-i te abandonezi. îţi permite să lucrezi ceva mai odihnit. îţi voluptizează partea de sud a văii cu o tandră indolenţă care te transformă, un moment. Într-un paşă. O adevărată secretară, ce mai! Notează că nici Maryse nu arată rău „într-un alt stil. Mai năvalnic. Se pretează mai greu la „chestii languroase. Pentru ea contează curăţa lui hornului. În forţă, răzuitul fără replică. Un telefon de la Mathias…

A petrecut o oră cu drăguţa subretă şi pretinde că a spovedit-o temeinic. A avut ideea să meargă la salonul de dans unde amicul Louisettei pretinde că a zărit-o pe stăpâna ei. Personalul de acolo a recunoscut-o pe una din fotografiile procurate de către femeia de serviciu.

S-ar părea că treaba merge. Că, de bine de rău, datele se asamblează.

— Scrisul meu frumos de magaziner depune negru pe alb aceste preţioase elemente, în timp ce creierul meu de geniu sută în sută le

interpretează admirabil.

Micul ecran de telex de pe biroul meu se garnisește deodată cu rânduri furioase și care nu au nevoie de semnătură pentru a dezvălui identitatea expeditorului. „Ai citit presa de seară? izbucnit scandalul. Cei de la asigurări te târăsc prin e... și nu aș putea să nu le dau dreptate".

O nouă împroșcare cu fiere a Tunsului. Ce fericire că nu trebuie să mă întâlnesc față în față cu maimuțoiul ăsta. Ce m-ar mai certa!

Acopăr ecranul, ca să o tai scurt viitoarelor invective. Ce aș mai vrea să mă car la antipozi! Ușor de zis... Aș șterge-o și eu în insula fermecată care...

Dar de fapt... Dar... Dar...

Imaginează-ți o domnișorică din înalta societate. Trepidantă, care știe să și urle când se mânie, care are locuința în plin centru, în arondismentul al XVI-lea. Cu țipete, tot felul de cuvinte, înjurături, râsete, nechezări, pufnituri de râs, ocheade. Pe scurt, cea mai completă panoplie de maimuțăreli, cea mai perfecționată din tot Parisul...

D-ra de Borthanfund conduce Eva-Club. Acest soi de miniclub mediteranean pentru milionare a fost ideea ei. Eliberarea femeii prin întoarcerea la natură. Câteva femele blazate, prea mult sau prea prost regulate, s-au înscris plătind drept, cotizație anuală o bagatelă de 10.000 de franci. Și, bum! cât ai zice pește, ți le expediază în Ca-raibe să încălzească atolul. Le deghizează în naufragiate pe aceste frumoase doamne din cartierul Auteuil-Passy. Reîntoarcere la izvoarele curate ale vieții animale. Iată-le departe, cu legăturile cu lumea întrerupte, asâgurându-și singure hrana cu undița sau cu cheia de deschis cutiile de conserve, curajoasele. Învățând din nou lumea, începând de la baza ei. Citind universul în textul lui.

D-ra de Borthanfund îmi povestește despre țelul ei, despre ce a realizat, despre viitorul misiunii sale terestre. Cum, sătulă de toate, chiar și de speranțe, după ce, într-o noapte de plictiseală, a supt cincisprezece pahare și a suportat asaltul a doisprezece domni, dintre care trei aveau norocul să fie arabi, și-a dat seama de deșertăciunea lucrurilor (de cele ale domnilor, în orice caz). A apucat-o brusc un dispreț de sine, de o viață mondenă prea deșănțată cu gust de spermă și de gin-tonic. Dezgustul dimineților în care îți vine să vomezi... Toate astea ea le-a resimțit deodată, din zbor. A înțeles că viața ei a ajuns la o răscruce. Trebuia să aleagă între: sinucidere, călugărie, prostituție sau

îngrijirea leproşilor din Lambarene Atunci, vitejeşte, a fondat Eva-Club. A fost un succes fulgerător. Atâtea suflete chinuite aşteptau o asemenea iniţiativă! Scumpa de ea! Binefăcătoarea unei omeniri intrate în putrefacţie! Numai premiul Nobel pentru pace ar putea să răsplătească într-o zi o acţiune atât de nobilă.

O las să trăncănească fiindcă îmi dau seama că nu poţi vorbi serios cu o iapă de soiul ăsta dacă, în prealabil, nu şi-a golit sacul. Trebuie să-şi evacueze torentul. Apoi, când i se taie respiraţia, te grăbeşti să-i punctezi esenţialul.

Îi pun problema mea foarte clar.

Se întâmplă o minune: rămâne, în sfârşit, fără glas Apoi, apucăturile ei de iapă se întorc în ga-ţi.

— Dumneata! Un bărbat! Să te duci acolo… Cu „surorile mele dragi”… Eşti nebun?

Şi atunci i-am dat răspunsul care urma să hotărască totul:

— Nebun, nu. Poate nebună…

II

O NOUĂ VERSIUNE A GRĂDINII SUPLICIILOR

(CEA MAI BUNĂ)

E frumoasă grăsana Béru cu fusta ei în carouri ca uniforma de şefă de grup de cercetaşi, cu bluza ei de croială clasică, galbenă cu imprimeuri roşii, cu peruca ei maron-roşcat, de culoarea lemnului de acajii, în perfectă armonie cu ochii ei roşii, cu genele lungi gen Carmencita şi fardurile în culori vii răspândite din abundenţă pe mutra ei armonioasă. Are un „stil” al ei, cum zic oamenii lipsiţi de personalitate la care nu ajung decât ecourile vieţii. Un stil original, picant, aproape misterios. Frumoasei a ei buze senzuale, mai ales… Cu o crustă de ruj dată cu mistria.

Nu numai sexul, nu numai faţa s-a schimbat la frumuşica, drăguţica asta, dar şi identitatea. Datorită posibilităţilor noastre în materie de acte de identitate false, a devenit baroana Adeline de Fundmaretz de Spicatta. Cerceii, brătările, inelele strălucitoare o transformă într-o sanie tiroleză, bogată în tălăngi de toate dimensiunile. Un tac de unghii roşu-carmin închis ascunde oportun ştirbiturile şi doliul unghiilor ei. Pe scurt, e o persoană de rang, îndopată cu resturile frumoase ale poziţiei sale.

Apropo de resturi, nici eu nu sunt în restanţă. Ai putea vedea, prăpădi tute, ce tipesă frumoasă aş fi fost dacă Felicia mea nu m-ar fi

dotat cu un împingător la rele. Genul de brunetă focoasă, cu ţâţele cabrate, talia bine strânsă, fusta despicată, îţi jur că sunt genul care îmi place. Dacă m-aş întâlni cu mine la un bar sau la o înmormântare mi-aş face imediat o curte stăruitoare.

Bătrânul hidroavion pe care l-am luat la Port-Jules zdrăngăne din toate încheieturile. Pute a ulei încălzit şi a iarbă de mare mucegăită. Pilotul lui, un om solid cu părul alb, cămaşă albastră cu epoleţi, mânecile suflecate stil luptător în stare de preciroză, îmi aruncă des câte o privire pofticioasă, asigurându-mă astfel de calitatea travestiului meu.

„— Deci mergeţi să vă întâlniţi cu celelalte dame? uia el, ca să domine zgomotul pistoanelor în derută. Eu aprob cu o foarte graţioasă mişcare a bărbiei. „Ce idee să mergi să te prosteşti cu nebunele alea? insistă el, o fată frumoasă ca dumneata… Eşti lesbiană?

— Ce idee!

— Ai o mutră care arată că îţi plac femeile. Surâd fără să mă vadă el. Că îmi plac femeile, aici ai dreptate!

Béru care a auzit discuţia izbucneşte, de pe scaunul din spate, într-un râs cam lipsit de feminitate.

— Ea! ciripeşte matroana asta uriaşă, e cea mai mare înfulecătoare de păsărici care a fost. omologată de la Noisy-le-Grand 1 până în planeta Marte.

Hidroavionul balansează spre mine o mutră bosumflată.

— La dracu'! nu te-ar tenta deloc să încerci şi cu un tip?

— Absolut de loc, pufneşte Grăsanul care se complace în situaţiile confuze cu aceeaşi voluptate ca însuşi Feydeau 2).

— Cel puţin ax încercat? insistă luptătorul plin de farmec.

1 Feydeau (Georges) scriitor francez (1862 – 1921) autor de vodeviluri (N.T.).

Mă refugiez într-un râs evaziv care se pretează la toate interpretările.

— Asta-i boala secolului, homosexualitatea, comentează interlocutorul nostru. Nu reuşesc să pricep. În ce mă priveşte, prefer incestul. Dacă v-aş spune, prima mea cucerire a fost mătuşa mea Olga. Eu aveam abia cincisprezece ani, ea nu trecuse bariera celor patruzeci. Soţul ei a trebuit să facă o deplasare în străinătate. Ca să-şi alunge plictiseala a venit la noi acasă. Bătrânii mei aveau o locuinţă cu trei camere. Nu se încurcau în prejudecăţi. S-a hotărât ca tanti Olga să se

cuibărească în patul meu, iar eu pe jos, pe o saltea. Simţind-o acolo, alături de mine. noaptea, tremuram… Deja, de ani de zile, îmi luxam încheietura mâinii masturbându-mă în sănătatea ei. Şi credeţi-mă că tăntica era excitantă: durdulie ca DOamna, fundul… A doua noapte n-am mai rezistat. „Mi-e frig! am declarat, urcându-mă lângă ea în patul meu…" Ea n-a zis nimic. Continuam să dârdâi, nu de frig, de emoţie. M-am ghemuit lângă ea. Aveam între picioare o sculă de măgar. Am avut totdeauna o sculă de măgar. E ceva ereditar în familia Monminet1: scula de măgar. Toţi, din tată în fiu. Bunicul avea o sculă de măgar, tata are o sculă de măgar, eu am o sculă de măgar, cât despre fiul meu Julien, el bate recordurile: a lui e de armăsar! Bun, când tăntica a simţit că se mişcă burghiul contra coapsei ei, s-a întrebat dacă nu era un şarpe boa sub cearşafuri. A vrut să verifice. Odată ce a luat instrumentul în mână, vă gândiţi că era prea târziu să mai dea înapoi! Ah, doamnelor, dacă aţi şti ce-a fost sejurul ăsta, al Olgăi! Ce am mai întors-o şi am suflecat-o pe scumpa mătuşica! –, Eşti mai bine înzestrat ca un bărbat", îmi ciripea ea la ureche. Căci moşulică al ei arbora micul modul de subofiţer de carieră.

Are un surâs mare şi extatic datorat retrospecţiei subcutanate.

— Ai trăi nişte momente asemănătoare, micuţo, dacă îţi dau biftecul meu, n-ai să vrei să mai înfuleci în viaţa dumitale pulpe, nici măcar cu maioneză.

«Motănelul (N.T.).

Îi las în voia visurilor lui…

— Faci des traseul de la Port-Jules la insula Foumizi? i-o retez eu scurt.

— Depinde… Când au sosit celelalte darnicele am făcut mai multe navete. Şi astăzi e a doua oară când mă duc acolo…

— Chiar aşa?

— Da, am dus deja două femei cumsecade.

— Două! exclam eu.

— Nu arătau rău, una mai ales, şatenă, drăguţă foc, cu faţa plină de pistrui. îmi plac pistruii. Mă excită. De altfel, mă excită orice, cred că din cauza trepidaţiilor aparatului, ce ziceţi?

— E adevărat, întăreşte prosteşte Grasul, aeroplanul dumitale face pliuri al dracului, parcă ar avea un vibrator în fund.

Din fericire, hidroavionul începe să coboare în pantă şi huruitul motoarelor devine mai puternic.

Când amerizezi (din arondismentul tău) la bordul unui I hidroavion, ai senzaţia că te afunzi în sânul adânc al apelor, ca steaua serii a lui Musset (îţi transmit, de altfel, salutări de la Alfred). Fiertura urcă în gheizer mai sus decât parbrizul, decât hublourile. Da: ţi se pare că te înghite. Şi nu poţi să-ţi stăpâneşti o undă de spaimă. Apoi apa se scurge, pilotul pune în mişcare ştergătoarele de parbriz şi soarele îţi este restituit împreună cu nişte orizonturi liniştitoare…

Bun, se stabilizează. Pasărea de mare e furioasă de prea mult sforăit pe loc. Se transformă într-o raţă mare galbenă, se leagănă pe apă, greoaie şi suplă în acelaşi timp. Zăresc un lung ponton de lemn oscilant şi aşezat pieziş. Aparatul se îndreaptă spre el. Stopează. Nu-i deloc comod să cobori dintr-un hidroavion. Mai ales în fuste.

Béru este pe punctul să cadă în ceaşcă, se înţelege bine de ce, şi ar fi avut dreptul la un plonjon, dacă pilotul şi cu mine nu l-am fi prins la timp fiecare de câte o toartă, înjurătura pe care o emite ar face să-i sângereze timpanul unui căruţaş beat.

De aceea, atunci când îşi regăseşte echilibrul stabil pe ponton, hidroaviatorul lasă să-i scape pe un ton şfichiutor:

— Dacă toate femeile de treabă se comportă ca nişte golani, o să ajung până la urmă să fac dragoste cu vacile.

Tu ştii ce-i paradisul?

Tu nu ştii ce-i paradisul! Atunci ce te-au învăţat la catehism? Vino cu noi, băiete, ca să-ţi arăt cu ce seamănă, chiar când Domnul Dumnezeu nu e acolo să te primească. Priveşte puţin această plajă cu nisipul aproape alb. Această mare mai albastră decât cerul albastru şi cu franjuri dintr-o spumă de argint. Pătrunde printre aceşti cocotieri nepăsători în care ciripesc păsări cum n-ai să găseşti altele la fel în grădina Luxembourg! Respiră acest aer îmbălsămat care i-ar îmbolnăvi de diaree severă pe amicii mei de la Prinţii, care transpiră atât ca să te informeze despre parfumul insulelor Borromees K Uite ce frumos strălucesc aceste mii de scoici presărate pe nisip. Acolo este viaţa, simplă şi fără preţ. Eşti liniştit acum?

Vom constata asta în curând.

Cele două valize ale noastre sunt descărcate din zbor de către pilotul cu sculă de măgar (dacă scula de măgar mi-ar fi fost montată).

Hidroavionul face o alunecare înapoi, manevrează, val înainte,

ieşire superbă printre două magistrale coloane de apă irizată. Rămânem singuri – pardon: sân

Grup de patru insule pitoreşti situate în lacul Maggiore din Italia (N.T.).

gurecu bagajele noastre, cu fustele fâlfâind în briza pufumată ca nişte drapele în vârful catargelor lor. Privim, ascultăm… Impresionantă această pace blajină. Parfumuri îmbătătoare, păsări cântătoare, şuierătoare, interjectivatoare". >.

— Bun, bine, ai? îmi face Béru.

Situaţie rezumată strălucit. Concizia redusă la scheletul ei…

— Ei bine, da! îi răspund. Fiecare îşi ia pachetul cu boarfe.

Înaintăm spre terenul uscat. O potecă strălucitoare continuă pontonul şi pătrunde în pădurea de cocoticri.

— Ei, unde or fi dragele noastre surori? rânjeşte Grăsana. Nu vezi că suntem tingurei pe insula asta: Ro-binson şi Vinerea mare!

Ca pentru a-l linişti, din frunziş răsună un lung strigat armonios.

— Ha… nu… u… u… Aloha, cântecul insulelor J.

Ne confecţionăm de uigenţă nişte voci de eunuci ca să răspundem:

— Ha… u… u…

Şi apoi vedem venind în întâmpinarea noastră o creatură pe care n-aş prea vrea să ţi-o recomand în timp ce buna ta nevastă e plecată în vacanţă la Touquet cu ţâncii. Brună, cu părul lung, despletit, îmbrăcată cu un fel de parcă 1 imprimat în aşa fel încât să reprezinte o blană de panteră. Este bronzată astfel încât ai putea să crezi că e coaored woman2. Ne vine în întâmpinare cu un râs imens de o albeaţă înmatriculată în insulele soarelui.

— Bună ziua, bună ziua, surioare, ciripeşte dulcea creatură.

Miroase frumos a piele caldă, a cremă de pieledelicată, a flori tropicale.

Şi ne îmbrăţişează năvalnic, presându-ne sânii de cauciuc, beată de libertate, de fericirea de a trăi, de prin

„Rnăvară. Cât despre Béru, zăpăcit, luat pe nedescălţate, p: ivoşte-l, se apucă să dea şuturi în pantalonii cu instrumentul în erecţie, individul. El, halebardierul, interpretei za îmbrăţişarea, cum crezi? ca o atingere, ca o mân gâiere ascunsă, furişată. Cu o zeiţă de categoria asta, atât de suplă, atât de caldă, atât de apetisantă, i-ar trebui, ca să se potolească, nişte chingi care să reziste la orice încercare. Centura de

siguranţă cu înfăşurător automat.

— Eu sunt Antinea, ne spune ea. Eu mă ocup de installare? dragelor noastre surori… Aveţi bonurile pentru sejurul dumneavoastră?

Scormonesc în poşetă cu stângăcie de pompier care ar încerca să-şi repare ceasul în vârful unui incendiu de treizeci de etaje. Necazul în cazul acestor situaţii cu travestiuri sunt detaliile. În ce priveşte sânii falşi, peruca, încălţămintea cu toc înalt, te descurci. Dar încearcă să-ţi I explorezi poşeta sau să manipulezi pudriera când eşti un: bărbat stil jucător de rugbi.

— Poftim cupoanele, Aloha.

Ea mulţumeşte, frunzăreşte teancul de hârtii mu. ţi-Wlore (sunt chitanţe de diferite culori). În – Dumneata eşti Adelina?

— Da. puicuţo, răspunde Bérurier.

— Şi dumneata Josefa?

f – Exact. – v.

— Aţi avut o călătorie plăcută?

— Cam lungă…"

— Aici veţi putea s-o uitaţi. E un loc încântător, nr. mic nu mai contează în afară de asta…

— Sunt convinsă, zic eu.

— Vreţi să staţi în aceeaşi cabană?

— Ar fi de preferat.

— Atunci am să vă cazez împreună cu Judith şi Aglae, deoarece cabanele noastre sunt de patru persoane…

Tot tăifăsuind, ne-am adâncit în desişul de cocotieri. O răcoare minunată (îţi place minunată sau vrei să-ţi găsesc altceva? Merge şi aşa? Bun. Mai ales nu te jena. Eu, adjectivele şi adverbele le iau înapoi în preţ de cost) scaldă

123, aceste locuri încântătoare (şi aici poţi să le inversezi cum îţi place, Nimeni nu te împiedică să pui răcoare încântătoare şi locuri minunate dacă preferi aşa). Palmierii şi co-cotierii formează un fel de coroană care înconjoară" un mic mamelon având forma unui sân al Dianei. E mamelonul care constituie principala atracţie a insulei. Lasă-mă să scot un strigăt de admiraţie înainte de a-l descrie, altfel risc să-mi zugrum condeiul. Ceva de basm, tipule! Ţi-am vorbit de paradis, adineauri? M-am cam grăbit, era vorba numai de purgatoriu. Paradisul, cel adevărat, cel oficial e aici. Imaginează-ţi o grădină a Edenului

împodobită cu flori, unele mai frumoase decât altele. Plante dezvoltate nebuneşte. Izvoare pe care ţi le declar „murmurante"... gata, s-a terminat cu bălmăjeala şi dacă ţi se pare prea dulceagă, du-te şi-ţi cumpără mersul trenurilor. Un fel de insulă în insulă, pricepi? Un pământ de excepţie; binecuvântat, fără nicio îndoială sau, dacă te îndoieşti, du-te şi-ţi dă credinţa la pingelit.

În această vastă grădină naturală, un dar al cerului, se înalţă o jumătate de duzină de cabane, uşoare, graţioase, Umbroase, înflorite (ce aş putea să mai adaug cu să-ţi desăvârşesc buna impresie?) mişto... şi mai cum? La dracu'! Sunt dispuse în trepte. În faţa fiecăreia din ele, imaginează-ţi un fel de curte interioară cu apă curgătoare, înconjurată de lotuşi. Şezlonguri albastre sau portocalii şi pe aceste şezlonguri nişte tipese dintre care unele absolut goale. Sunt unele care au lăsat la o parte fotoliile de pânză ca să se întindă direct pe pământ. Capetele lor se odihnesc pe coapsele altor fete. Majoritatea sunt tinere şi frumoase. Vesele. O muzică suavă pluteşte peste acest tablou încântător.

Gravosul a rămas înmărmurit în faţa unui spectacol atât de extra.

— Dumnezeul Dumnezeilor, suspină Béru bărbatul: ce bordel! ce bordel! Ah, ce păcat ar fi fost să nu fi cunoscut asta!

Şi atunci săvârşeşte un gest, un gest sub forma unei manifestări de credinţă de care nu-l credeam capabil: se aruncă în genunchi, cu braţele în cruce, ca cineva care tocmai a fost salvat dintr-o mare primejdie. Şi adresează o rugăciune Atotputernicului: – Doamne, declamă el, acum poţi să te odihneşti.

Odată ce ai creat un colţişor ca ăsta, nu mai ai nevoie să exişti!

Frumoasă înălţare sufletească, pe care ţi-o dau ca subiect de meditaţie, dacă, totuşi, eşti în stare de aşa ceva.

III

NOAPTE PE MUNTELE PLEŞUV AL LUI VENUS

Despre d-ra Borthanfund nu se poate pretinde că nu dispune întotdeauna de o cabană liberă.

Te rog să mă crezi că nu taica Merlin şi încrederea lui personalizată în optzeci de ani de credite acordate ar putea să ţi procure nişte cabane ca astea la fel de identice, cum ar pleonasma bucuros Béru. Căci la această fiinţă, toată numai instinct şi afirmare, pleonasmul constituie bastonul ferecat al conversaţiei lui. îi permite

să-şi sprijine gândirea şi să nu şchiopăteze.

Imaginează-ţi, deci, că aceste încântătoare construcţii din bambus cu armătura din fibre de sticlă, cu vedere spre mare, cu loggie, chicinetă dotată cu toate cele necesare, cu frigiderul ticsit cu sticle de şampanie, sunt mobilate cu patru paturi dispuse în stea şi cu cufere de corsar cu sertare şi garnisite cu stambă imprimată. Îţi povestesc toate astea ca să ştii cât de încântător este totul, calitatea vieţii de aici, totul, ce mai! Şi să vezi ce se mai haleşte! Feluri de mâncare exotice, dar pregătite de o damă de origine lioneză, care avea înainte un local, cam suspect, pe lângă Opera din Lyon. Ce mai, în sfârşit, îţi jur: un adevărat vis. Bun, şi acum trebuie să ne întoarcem la tovarăşele noastre de cămăruţă. Judith şi Aglae. Doamne, cum se poate ca unor asemenea minuni să le vină pofta să se retragă of the world?[8] Hein? Două femeiuşti de o splendoare nebună. Frumoase să baţi din picioare, să faci pipi pe tine, să-ţi sfâşii pielea preţioasei poşete (fiindcă „ele" sunt într-o poşetă), să urli la lună, precum coiotul (sau concoiota), să te masturbezi şi toate celelalte delicatese neruşinate pe care îţi va plăcea să le adaugi, pentru că tu cunoşti felul în care îmi bat joc de toate şi de fundul meu înaintea celorlalte; nu-i aşa?

Sunt blonde mai rău decât suedezele din nord. Şi să nu crezi că nu e un blond veritabil. Cum ele se plimbă în pielea goală, n-ai decât să arunci o privire spre ambalajul lor de cadou ca să te convingi de autenticitatea culorii lor blonde.

Aceste fiinţe fermecătoare, bronzate, ştii ca cine? Da, ca nişte piersici fără puf, bravo! Ne primesc cu o drăgălăşenie extremă. Nu lasă să se vadă surprinderea lor când descoperă pe această nebună din Chaillot stil nou care este Béruriera. Ne ajută să ne instalăm. Ne fac onorurile casei: aici e baia, aici closetele, sala pentru masaje etc.

Ne povestesc despre feeria vieţii în această insulă de vis. Soarele, marea, pescuitul marin, drogul pentru cele care îl vor, păsărică nesătulă pentru cele care nu-l vor sau – care vor totul. Siestele ascultând ciripitul păsărilor paradisului, solourile la yukulele executate de o tânără Hawaiană angajată de Club. Amurgurile indigo, îmbătătoare, picante, care îţi răscolesc simţurile, dau frâu liber glandelor, te instigă la nebuniile trupului. Pentru drăgălaşele noastre

---

[8] din lume (N.T.).

tovarăşe este al treilea stagiu petrecut aici. Cel mai îngrozitor este să pleci de aici. Cu siguranţă că într-o bună zi vor rămâne definitiv aici ca să moară de plăcere. Civilizaţia? Ce oroare! Crimă! Decădere! Ruşine a genului uman decăzut până la hazna. Sunt căsătorite şi una şi cealaltă. Prima cu un elveţian care lucrează în sectorul bancar, fiindcă este elveţian; cealaltă cu un danez care lucrează în sectorul fundului, fiindcă e danez. S-au întâlnit la Acapulco cu un an în urmă. S-au lins camaradereşte peste tot. Le-a plăcut. Au început din nou în Europa. Au aflat despre existenţa Eva Club-ului. S-au Înscris acolo. Şi asta-i, bravo, bine rezumat! Ah, dacă toţi băieţii lumii ar putea să-şi ţină gura!

Când rămânem între patru ochi, Béruriera şi cu mine, ea îmi zice:

— O să fie greu să rămâi femeie în ambianţa asta, nu crezi, Josefa?

Căci ne adresăm unul altuia cu prenumele feminine, pentru a evita nişte gafe fatale.

— Mie îmi spui! suspin eu.

— Ai să poţi rămâne de marmură, când cele două ştrengăriţe s-or juca de-a armonica cu mustăţi?

— Da! îi răspund fără să ezit.

De marmură! zici tu. Şi încă cum! Eu sunt, deja, de marmură.

— Ar fi trebuit să ne aprovizionăm cu bromură, remarc eu.

Grăsana tresare.

— Bromură? Ar fi fost păcat. De altfel, calmantele", asta-i o crimă contra naturii, tipule. Când ai şansa ca băieţelul să-ţi intoneze Marsilieza, n-ai dreptul să-l pocneşti peste bot ca să-l faci să tacă.

Ne punem la ţinută uşoară… Adelina mea într-o rochie înflorată, eu în rochie de plajă din buret.

După care, mergem să facem cunoştinţă cu „surorile" noastre.

*

E ceva mănăstiresc într-o viaţă de plăceri. Ca dovadă, toate aceste dame nebunatice îşi zic între ele „soră".

Surorile noastre nu sunt nişte începătoare, lipsite de experienţă. Ceea ce predomină, totuşi, este o mică sclipire obscenă în privire. Talentul de a-şi procura plăceri la apogeul lui. Sunt aici ca să fie servite pe săturate, fără reţineri. Voluptatea prin abolirea decenţei. Se vorbeşte limbajul adevărului adevărat. Dar este folosit fără ostentaţie.

Astfel, de exemplu, aud pe una dintre dragile noastre surori întrebând:

— Daniela, te rog, n-ai vrea să mi-o haleşti puţin? Am citit acum ceva din Robbe-Grillet şi nu mai rezist.

Vezi cât e de simplu, uşor, proaspăt şi spontan? După asemenea scene, nu mai reuşeşti să ţi le imaginezi pe fetele astea într-un salon, împreună cu alte capete bine educate, povestindu-şi ultima piesă de Sagan sau despre boala soacrei lor. Starea naturală, ăsta e cuvântul. Chestie de climat.

În general, damicelele astea merg două câte două. Au venit câte două. Mereu în cuplu. Aşa e lumea. Dar odată ajunse în cea mai frumoasă dintre insule, instinctele dezlănţuite anulează până şi legăturile împotriva naturii. Are loc o rotare.

Aranjez în aşa fel lucrurile ca să o recunosc pe Valerie. Nu e printre cele mai frumoase, totuşi are farmec. Un farmec straniu, puţin trist. Este însoţită de o fată voinică destul de tânără, mai degrabă prostuţă, pe care o ţine de mână tot timpul şi care pare înspăimântată în mijlocul acestui univers dereglat. O pipiţă de profesie, desigur, care nu ştie prea bine ce i se întâmplă şi care îngaimă din clipă în clipă câte un „da Vava", ghemuindu-se în coasta tovarăşei sale. Curios, nu ştiam că are înclinaţii spre lesbianism, doamna Bordeaux.

Nu angajez conversaţia din primul moment. îmi zic că ar putea să i se pară suspect; cineva sosit pe neaşteptate pe urmele ei şi care, imediat, se leagă de ea.

Seara coboară pe o scară de mătase. Vezi un soare splendid, mult mai mare decât la Pontamousson sau la Deauville de un portocaliu brăzdat de purpură. Este subliniat de nişte nori asemănători şerpilor boa care le purtau pe ştrengăriţele lui Lautrec. Şi atunci aerul devine ca o şampanie picantă, adeverind ce spuneau colegele noastre de cabană (nu se zice frecvent „colege de cameră"?) îţi melancolizează conduitele. îţi vine să te culci lângă cineva şi să te arunci spre această somptuozitate scânteietoare care îţi deschide porţile Necunoscutului.

Ah! ce oră minunată, ora aceea! Pentru a încununa extazul, o fetiţă aproape neagră începe să cânte din yukulele. Şi e altceva decât un sindicat de iniţiativă pentru o copeică.

Necucernicele surori se aseamănă, se adună, se străpung, se consumă. Este vibranta dulceaţă a serilor de: V.ară pe Canal Grande. Vaginul surâsurilor, muntele suspinelor, puntea artelor, toată lira.

Inefabula lui La Fon-faine. Piciorul în papuc „de blană de veveriţă. L & i-o la dracu', merg şi eu la degustare, declară Adelina Béru.

I… O alege pe Judith. O interceptează pe la spate, în timp ce Aglae îi interpreta romanţa din Sussex (citeşte Sugex), dedicată corpului armonios. Începe cu limba, Berurjera. Îţi cântă Văduva mătăsoasă, Tara râsului în hohote, French connection.

V în momentul acela, drăgălaşa Aglae mă răstoarnă. Eu mă apăr ca o diavoliţă. Ea insistă să mă ronţăie. Eu nu preau, îţi dai seama, fiindcă aş fi obligat să dau cărţile! pe faţă. Şi o asemenea carte, ca să o faci să pară artifi-Mală, ar trebui s-o îmbraci în plastic. Mă gândesc la lucruri feste încercând să-mi potolesc erecţia: moartea nefericitului Ludovic al XVI-lea, echipa de fotbal a Franţei, tablourile lui Jean-Gabriel Domergue, ce ştiu eu… N-are niciun efect. Climatul ăsta, ora asta care te droghează, ambianţa asta senzuală nu iartă. Treizeci de papagaliţe ar putea sta pe tija mea vibratoare şi ultima în trei picioare (dacă s-ar strânge puţin ar încăpea chiar treizeci şi una, faci pariu cu mine?).

E în loc să suport asaltul Aglaei, trec eu la asalt. Şi trebuie să mă crezi că am o limbuţă îndemânatică, fiindcă acum ea e cea care boncăluieşte cel mai tare în amurgul auriu. Şi ca fond muzical ai cântecul papagalilor care zboară acolo sus în resturile zilei. Şi apoi tulburătorul yukulele care ne Hawaienizează venele, sufletul, testiculele în ceea ce mă priveşte. Magistral, ţi-o spun eu! Şi încă mai mult: formidabil!

Î Ah, ce frumoasă e natura! Cât este de plăcută departe de civilizaţia persecutoare şi persecutată. Nu suntem occidentali, ci occidanxioşi. Să te întorci din nou în infernul convenienţelor? Niciodată! Fata cu yukulelele, îşi cântă melodia de dragoste. Din ce în ce mai tare, mai vibrant, mai stimulator. Phii! nu mai pot să-l stăpânesc pe mister Popol. Are şi el dreptul să trăiască. Au trecut vremurile întunecate ale sclavagismului. Atunci, eliberarea sexului? Cum, nu? Da? Bun! Sabia sus! La atac! Cucerirea Tonkin-ului. Bum, drept la ţintă! Cu atât mai rău. Trebuie!

Doamne, ce partidă bine lucrată! Dacă ai merge într-un mare bordel specializat, n-ai putea găsi ceva mai bun. Mai intens.

După ce termin, mă retrag mulţumit lăsând în urmă o fătucă palpitând ca o pereche de colanţi pe un spătar de scaun.

Şi ştii ce cugetare îmi despachetează Aglaglaia?

— Draga mea, a fost mai bine decât cu una adevărată. Unde ai găsit, un asemenea penis artificial?

Şi răspund, fără să mint:

— În Franţa, mi l-a dat mama.

Dar, în sfârşit, s-o scurtez, nu ca să discutăm despre fese te-am invitat în insula asta, amice. Sunt de acord că merita să fac o cotitură în mijlocul unei acţiuni, însă nu o întreagă călătorie pentru tine, cititor mediocru, pe care povestirea mea poate să te facă doar să intri în erecţie în liniştea deşănţată a unui moment de răgaz.

Tu zici că dacă n-ar fi aici ceva zdravăn, formidabil, sculptat în bloc compact, aş trece repede peste grădina asta a Edenului. Vorbeşti ca să nu taci, vreau numai să te fac să o cunoşti ca să ştii că există şi alte lucruri pe lume decât birouaşul tău de nerod, prietenii cu care îţi petreci duminicile, atât de imbecili încât eşti obligat să laşi televizorul deschis ca să-i poţi suporta mai uşor şi buna ta nevastă din ce în ce mai certăreaţă, care îţi pune coarne, reproşându-ţi, fiindcă e o persoană distinsă, că s-a căsătorit cu un încornorat. Să nu crezi că din motive profesionale ţi-am plasat aici o mică poantă mai deocheată, într-un roman de Sanatoto, faptul de a poseda o femeie trece la fel de neobservat ca un muc de ţigară pe străzile din Cuba. Nu; dacă am plutit puţin prin atmosfera asta lubrică, am făcut-o ca să te instalez mai bine în atmosfera povestirii. Să te fac capabil să pricepi ceea ce va urma, fiindcă ar fi dezolant să n-o urmăreşti îndeaproape căci va fi atât de palpitantă, să-ţi taie respiraţia, cumplită chiar, dacă va fi nevoie. În aşa măsură, încât presimt că va fi o capodeoperă de acţiune. Eu mă cunosc, ştii asta. Ştiu când o zbughesc spre geniu. Starea de graţie (nu, nu e vorba despre prinţesa Grace de Monaco) are unele premise. Când urmează să se schimbe vremea, bătăturile de la picior sau reumatismul pe care îl ai la umăr se trezesc, îţi dau alarma. Eu când mă pregătesc să vărs ceva fabulos, am spasme cardiovasculare. O jenă în respiraţie, care e revelatoare. Nişte junghiuri garantate. Atunci îmi zic: „Tu, ştrengarule, eşti în plină incubaţie superioară. Ai să ne rasoleşti un pasaj care va marca un moment important în literatură. Va trebui să mai alungi un nor de pisălogi care vor veni fuga-fuguţa să-ţi aducă decoraţii, titluri, tiare papale, lauri, invitaţii, cărţi de credit, fese şi cereri. De altfel, mai ales cereri! Toată arta constă în a surprinde publicul cu ceea ce aşteaptă de la tine, iar reuşita în a fi copleşit cu solicitări de tot felul. Ţi se cere să garantezi pentru ei, să le dai lovelele,

timpul tău. numele, ştromeleagul, fotografia ta. Trebuie să dai câte puţin din toate astea. Să te împarţi în zece ca să laşi să se menţină speranţa, să te păstrezi interesant cât mai mult.

Aşteaptă, mă opresc aici. Dacă m-aş asculta, ţi-aş oua altă chestie care ar trebui vândută mai scump şi ar fi mai puţin hazoasă.

Te anunţ numai că urmează să se petreacă nişte lucruri cu adevărat uluitoare.

Şi peste nu prea mult timp.

Asta-i tot.

Doamna tăieruriera tuşeşte să-şi smulgă plămânii. Degeaba o bat pe spate, trage nişte rafale de tuse care împroaşcă în toate părţile. Ochii ei fardaţi ies din orbite. Rimelul iese brutal în evidenţă. Rujul de buze i se scurge ca nişte bale, ca într-un portret făcut de meşterii din Epinal (în departamentul Vosges).

— Ce ţi s-a întâmplat, dulce Adelină? o compătimesc eu.

Între două expectorări, drăgălaşa mea copilă răsfăţată mă anunţă că are o pisică în gât şi ca dovadă, îmi arată un fermecător păr blond care i se răsuceşte pe limbă.

— Proasta asta de Judith… O adevărată scurmătoare de funduri… Ar trebui să-şi umple cu petrol Hahn Bleu ligheanul în care îşi face spălaturile intime… O să rămână cheală pe la frecătoare, ţâţoasa… Sau poate năpârleşte, ia notă… Schimbarea de climă… Ştiu că odată i s-a întâmplat asta şi Berthei… în insulele Balneare1 la Palma de Mallorca… I se desfrunzeau buclişoarele lui Berthy… O adevărată calamitate… Tuşeam mai rău decât un miner bătrân care lucrează în subteran… Notează că am un dinte din faţă care agaţă… E ca o greblă, înţelegi?… Când clipocesc între picioarele damei o jumulesc fără să ştie, în mijlocul orgasmului, inevitabil… Doamne dumnezeule, mi-am oferit un smoc întreg de păr… Acum trebuie să aibă nevoie să-şi dea comoara la stopat… Poate că dacă aş da pe gât un kil de vin roşu ar lua cu el la vale şi părul, nu crezi? „Asta mă face să mă gândesc la bunicu' când mâncam toţi peşte şi eu îi ascundeam ochelarii ca să nu vadă oasele… Şi să zici că nu-i o dreptate… Totuşi, eu nu pot să-mi pun bicicleta pe nas ca să cronţănesc fundul unei surioare, ce dracu'!

Şi tuşeşte, şi tuşeşte, de îţi face milă. Şi agită în gura lui largă un deget mijlociu bun pentru tuşeu rectal, sperând să extragă pilozităţile care îi provoacă accesele de tuse.

Judith, care are remuşcări, îi aduce o sticlă de şampanie pe care

o bea direct din sticlă, oprindu-se după fiecare două înghiţituri ca să trieze bulele de gaz şi să le restituie brizei serii.

După asta, totul merge bine, mâncăm. Toate cele şaptesprezece (suntem şaptesprezece dacă o numărăm şi pe mica negropiuitoare muzicantă şi de ce n-am număra-o, nu? Nu suntem rasişti cei de pe Sena). O masă încântătoare plină de antren, de râsete potolite, de strengării din cele mai diverse. Se povestesc întâmplări cu bărbaţi, tâmpiţii ăştia care se cred buricul pământului, glume batjocoritoare, murdare, încât tu, care eşti un biet individ, nici nu poţi să-ţi imaginezi cât sunt de răutăcioase şi perfide suratele, mai ales când sunt în grup. Această aţâţare răutăcioasă cu care ne denigrează. Ciudăţeniile tipilor, naivităţile lor atât de banale, atât de meschine… Şi ce povestesc ei înainte de a face dragoste şi felul stupid în care fac dragoste şi modul lor de comportare după coit, când animalul este trist că şi-a lăsat sperma în tubul lor de orgă, plin de delicii şi de dragoste la feminin plural.

Ah, ce ciudată întindere la uscat a rufelor murdare spălate într-o familie numeroasă. Masculul renegat, denunţat, pus la stâlpul infamiei, castrat de importanţa lui. îmi imaginez în acest moment, pe soţii, care sforăie în somn, ai damelor de aici, ciripindu-şi balivernele lor de ucenici de frizerie unor târfe înţolite sublim; la Maxim's sau în altă parte, mulţumiţi de ei, de situaţia lor, de soţiile lor care se ling între ele la antipod. Nişte blegi îndopaţi cu prostie. Ah! Ce bine ştiu asta frumoasele. Cât de raţional exploatează stupiditatea cotoilor lor. Ţi-i cultivă ca nişte specialiste cu experienţă în agronomie. Ascult şi întăresc spusele lor cu prudenţă.

Noaptea înaintează.

Noi înaintăm în noapte.

Îmbătate de cuvinte, de mâncăruri picante, de vinuri alese şi de mirosuri suave, ne băgăm în pat. Insecte râşnesc din elitre în liniştea completă a naturii stinse.

Mai sunt încă vreo câteva partide de sporovăială pe ici pe colo. Şi apoi urmează marea dormeală.

Pentru alţii, căci d-ra San-Antoniota ea nu picoteşte. Însă gândeşte.

Afacerea Christian Bordeaux îmi dă târcoale în adâncul amintirilor, atât de îndepărtată, atât de improbabilă, încât mă întreb dacă nu e vorba de un vis sau cel puţin de ceva citit undeva cu mult

timp înainte.

Îmi reamintesc cu greu de actor, tipul acela trist şi ameninţat, care divorţează de soţie, apoi se recăsătoreşte cu ea; nu se ocupă de dânsa, dar îi lasă o avere colosală. La trei cabane distanţă de cabana mea, se odihneşte moştenitoarea lui, aprovizionată, printre alte bunuri, cu un confortabil miliard. Ştie, oare, că a rămas văduvă? E implicată, oare, în asasinat? Totul te face să crezi că da. Să nu pierzi niciodată din vedere vechiul adagiu: „cercetează cui îi foloseşte crima". Nu, niciodată! Ea te conduce cu siguranţă pe cărările întortocheate ale adevărului.

Casc în întuneric. Cât despre Béru, sforăie după bunul ei obicei. Dragă Adelina…

Istoria unei zile de 2 iunie. Pentru ce l-au asasinat pe Crieri tocmai în ziua aceea? Din cauza asigurării. Dar el de ce a contractat asigurarea pentru 2 iunie? Din cauza visului lui? Mi se pare că explicaţia nu prea stă în picioare. Sau, dimpotrivă, ştia că trebuie să-l omoare pe 2 iunie?

Va trebui ca de mâine să mă împrietenesc cu Valerie. Această soţie ciudată mă interesează. Pe planul amorului este, în realitate, ca un vehicul bun pentru toate terenurile? Men and women?[9] Fantele de serbare câmpenească şi prietena lui necioplită ce rol au? Ea trăia, practic, despărţită de soţul ei, cel puţin o separare corporală. Totuşi el îi lasă moştenire un miliard. Ea trebuia să se afle în insulă de peste opt zile, totuşi a apărut după asasinarea lui Bordeaux…

Şi apoi ce-i cu cuplul ăsta debarcat din SUA, care vine în grabă la Bordeaux ca să-l omoare, dar pe care îl ucide el, trăgând primul. Cei doi Fleep au vreo legătură cu cei doi instalatori de telefoane? Nu aş fi făcut mai bine ca, în loc să vin aici, să mă fi dus la Red Ox Farm, să încerc să aflu câte ceva despre oamenii ăştia? Şi Bébert, Ludo, Eleonora?… Un trio pitoresc, personaje scabroase, scoase din circ şi din cutia cu homosexuali travestiţi, din care Bordeaux îşi forma anturajul. Bordeaux cel trist, celebru, însă blazat, răsfăţat, dar impotent. Ce găsea el interesant ia aceşti măscărici? Pentru ce prefera compania lor celei a unor oameni mai normali şi, mai ales, mai inteligenţi?

Cazul mă interesează. Lucru surprinzător, îmi provoacă un fel

---

[9] Bărbaţi şi femei (N.T.).

de tandreţe pentru actorul mort. îi era frică, era plăpând, era un om pierdut în cutele gloriei lui şi, cu toate astea, ceva din el îmi inspiră un obscur respect. Oare moartea lui, această moarte pe care o prevăzuse şi

1

O anunţase, pe care o „exploatase", oare această moarte shakespearia: a este cea care îl înnobilează?

Bun, noaptea asta e ratată, în ciuda blândeţii insulei, a climatului ei care te vrăjeşte şi a desfătărilor pe care le guşti aici, nu voi putea să dorm.

Atunci mă scol în cămaşă de nopticică. O să devin pederast. eu mandea, dacă voi continua aşa. Voi deveni Marea Toanetă!

În grădina îmbălsămată înconjurată de cocotieri. plantele rare degajă miresme tulburătoare de crini sălbatici.

Mă apropii de cabana Valeriei. La mine e ceva instinctiv. Sunt ca batracianul care, părăsit în plină câmpie, se îndreaptă spre locul unde găseşte apă.

Nu am venit în acest Eden ca s-o întâlnesc? Pentru că întreaga mea raţiune mă avertizează că ea este în centrul dramei. A jucat până acum rolul Arlesienei10. E timpul să înceteze. Vreau să o aud, s-o văd, să-i vorbesc, să încerc să înţeleg…

Ele dorm, surioarele mele. Ciudatele mele surioare. Surioarele mele care se bucură din plin de plăcerile vieţii, surioarele mele târfuliţe, surioarele mele blazate, surioarele mele desfrânate. Dorm adânc în paradisul lor de reclamă pentru turism; se abandonează în sânul acestei insule numai bune să procure un reportaj pentru postul Antenne 2, care să fie difuzat seara târziu, cu un aviz prealabil al prezentatoarei ca puştimea cea gălăgioasă să fie trimisă în cearşafuri.

Cabana Valeriei…

Am hotărât ca explicaţia să aibă loc imediat. Şi că, pe trăsnetele lui Zeus, voi merge drept la ţintă, fără şmecherii. O voi aborda direct, fără înconjur pe această drăguţă văduvioară de dată recentă.

O voi face să vomeze adevărul în umbra cocotierilor. Ocupă o pagodă de două locuri, ea. Sunt două ca asta în toată tabăra. Una

---

[10] Eroina unei povestiri de Alphonse Daudet (Scrisori din moara mea) (N.T.).

pentru Antinea, gazda şi pentru cântăreaţa din yukulele şi una, foarte luxoasă, pentru personalităţile de vază.

Mă strecor încetişor în interiorul cabanei.

Un zgomot de respiraţie, foarte calm, mă face să renunţ la proiectul meu.

Să trezeşti pe cineva care doarme ca să te apuci să-l hărţuieşti cu întrebări e puţin cam impertinent, nu crezi?

Rămân ghemuit pe covorul gros întins pe jos în cabană.

Două paturi, aşezate alături la un interval de cincizeci de centimetri ocupă partea din fund a încăperii. O mică pendulă îşi insinuează tic-tacul în subtilul concert nocturn. E o idee caraghioasă să aduci un instrument care arată ora într-un loc în care ora contează atât de puţin. În insulă, ora înseamnă deplasarea soarelui pe cer. Ora înseamnă dimineaţa şi înseamnă seara. Sunt două ore pe zi.

Aştept. îmi spun că Valerie Bordeaux e acolo. La doi metri de mine. îmi place să-i evoc imaginea, acum când ar fi de ajuns să mă ridic ca să o văd. îi văd faţa mică. triunghiulară, gura largă, privirea gravă exprimând un mister nedefinit. Şi iată ce îmi atrage atenţia: Bordeaux şi soţia lui aveau aceeaşi privire sfioasă şi tristă, ca nişte oameni care târăsc după ei aceeaşi amărăciune.

Ascult…

Oare ce mă tulbură şi mă nelinişteşte deodată? De unde îmi vine această neaşteptată strângere de inimă? D? ce mă simt neliniştit? Cunosc prea bine acest semnal de primejdie care îmi răscoleşte întreaga fiinţă, aşa cum unele sonerii din gări îţi răscolesc timpanele când aştepţi trenul, aşezat pe o bancă, citind o revistă.

Mă ridic puţin, suficient ca să le văd pe cele două femei care dorm întinse în paturile lor.

Îşi întorc spatele.

Totul este nesfârşit de calm. Mica pendulă, aşezată pe sipet, are un cadran luminos care fosforează în penumbră. Clarul de lună – cel mai sublim pe care l-am văzut până astăzi (dacă pot să mă exprim aşa) – pătrunde prin mii de deschizături minuscule, instalând în plăpânda construcţie o lumină ireală. Şi, în această lumină palidă, te aştepţi să vezi dansând elfi11.

---

[11] Fiinţă supranaturală aeriană imaginată (în mitologia popoarelor

Un miros slab, dar are devine repede obsedant, îmi; gâdilă nările. Aştept…

Zgomotul respiraţiei se acordă o clipă cu cel al pendulei, apoi îşi încetineşte ritmul şi rămâne în urmă.

Şi totuşi ceva mă tulbură, mă atenţionează! Mirosul? Zgomotul respiraţiei? Amândouă?

Ajung la concluzia că amândouă.

Încep prin a analiza mirosul. Cred că îl cunosc. îmi este aproape familiar. Unde l-am mai inhalat? în ce alte împrejurări? El nu-mi evocă decât culoarea albă. De ce culoarea albă?

Să trecem la zgomot. Prin ce această respiraţie liniştită, de femeie care doarme…

La dracu', asta-i! Am găsit. Şi atunci îmi îngheaţă sângele în vene!

Sângele! Iată de unde mirosul. Şi aici, raţiunea mea triumfă. Zgomotul, mirosul… Vrei să ţi-o spun, artistule?

Nu e decât un singur zgomot de respiraţie, ceea ce e puţin pentru două femei care dorm, nu? Şi se simte miros de sânge! Care sunt concluziile tale, deşteptule?

IV

OROAREA… ŞI CE MAI URMEAZĂ DUPĂ ACEEA

Nu ai?

Despre concluzii vorbesc.

Şi despre ce nu vreau să spun n-ai multe idei, nu?

De fapt, ce vrei să se mai întâmple? Ai parcurs, totuşi, ca o scânteie, jalnica ta traiectorie a gândirii, nu-i aşa?

N-ai să te aşezi acum pe treptele palatului şi să te apuci să plângi, nu?

Sunt chestii mai neplăcute decât asta, să ştii. De exemplu, spectacolul pe care mi-l ofer eu, tăticule. N-ai să găseşti ceva mai grozav în materie de catastrofalic, dezgustător, abject integral. Însă ar fi prea costisitor pentru tine şi n-ai avea cu ce să plăteşti, bătrâne.

Deci, înaintez spre culcuşurile damelor. Înainte de a aprinde lumina, am văzut deja totul, am înţeles totul.

---

germanice) ca un pitic binevoitor sau răuvoitor, care simbolizează forţele naturii (apa, focul, pământul etc). (N.T.).

Valerie e ghemuită în patul ei. Dar se odihneşte de-a binelea. Pe vecie, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi despărţită în două părţi.

O, ca să spunem de-a dreptul, nu e prea mare distanţa care îi separă capul de bust, un centimetru cel mult. Dar tu ştii că e de ajuns ca să facă o fiinţă omenească inutilizabilă pentru totdeauna? E al dracului de moartă d-na Bordeaux. N-a supravieţuit mult soţului ei. Ţi i-a secţionat gâtul destul de curăţel, dacă ţii seamă de aspectul respingător al unei asemenea operaţii. La nivelul bărbiei. S-a golit de sânge, sărăcuţa, în întregime. De aici mirosul, obsedantul miros care m-a tulburat.

Are ochii închişi. Şi atunci îmi zic că i-au tăiat gâtul în timpul somnului, fără să o trezească, aşa încât ea încă nu ştie că e moartă.

Trebuie; să fi fost complet drogată, altfel cum? Me-dicamentaţ & colosal.

Arma este înfiptă în pântecele ei ca o secure într-un trunchi. Ca şi cum ucigaşul, după ce a săvârşit crima, a vrut să scoată în evidenţă nebunia lui asasină sau ura. S-a descotorosii; „de cuţitul gigantic înfigându-l în burta victimei

Colegat de cameră continuă să doarmă liniştit. O scutur. Nu se trezeşte. A fost şi ea îndopată cu somnifere. Mâinile îi sunt roşii, năclăite de sânge. A comis, oare, ea această crimă monstruoasă sau un criminal diabolic a încercat să o. pună pe seama ei?

Renunţ s-o mai smulg din năuceala drogării şi examinez cabana fără să mă ating de nimic. Totul este în perfectă ordine. Se pare că omorul n-a avut drept scop furtul. Cadranul micii pendule arată ceasurile două şi câteva minute. Sunt de părere că o să am o treabă de făcut.

Şi că e „p treabă urgentă.

t

M

+

— Ştii ce? îmi zice Béru, arătându-mi superbele lui amigdale într-un zgomot care evocă două trenuri care se încrucişează în viteză. Nu ştii ce? Visam. Şi visam, ştii ce? Că ne cumpăram un pian, eu şi Bertha. Un pian pen-i tru Marie-Marie. Numai că era un pian cu coadă şi ocupa toată sufrageria noastră. Fetiţa era obligată să se joace pe culoar. Eu şi cu Bertha ne instalasem, cu toată moţ bila, pe capacul pianului. Una-două, mă pocneam cu moaca de lustră. Şi, după aceea,

capacul pianului a eră* pat şi…

— Mai slăbeşte-mă cu pianul tău, Grasule, şi pune-ţi cărnurile în mişcare.

— Încotro, unde?

— La muzeul ororilor. Sper că nu ai o criză de ficat în momentul ăsta, fiindcă rişti să te apuci de vomat, te previn.

Judith", trezită de conversaţia noastră, se interesează ce se întâmplă. îi răspund că mergem pe plajă să respirăm tăcerea marină şi ea adoarme din nou.

Bérurier mă urmează scărpinându-şi fuduliile, cu mâna băgată în chiloţii baby-doll ai pijamalei lui cu floricele. Totdeauna, la deşteptare, trebuie să se joace de-a cositul fânului, mister Babar, ca să-şi potolească păduchii laţi. Noaptea, domnişorii ăştia îşi fac de cap şi transformă smârcul Henormului într-un teren de sport, atunci ghearele beruriene restabilesc serviciul de ordine.

— Aşa cum te cunosc, s-a întâmplat ceva mai degrabă extraordinar, nu?

— Mai degrabă, într-adevăr.

— Ce anume?

— Prefer să-ţi fac o surpriză. Îi arăt cabana Valeriei.

— Dacă binevoieşti să arunci o privire, dragul meu. Grăsana Adelina îşi retrage mâna din stepele ei şi pătrunde fără să ezite în pagoda crimei.

Când iese de acolo, arată cam palidă, Béruriera. Sloboade din măruntaie o chiorăială lungă. Apoi, deodată, îşi dă jos pantalonii de la pijama şi se aşază pe vine deasupra unei plante grase, care nu va fi mai puţin grasă după ce are să-şi pună pecetea pe ea.

— Scuze, îmi zice el, culegând o frunză de cactus pentru a remedia absenţa hârtiei igienice, dar asta m-a deranjat la estomac, spectaclul ăsta.

Mă îndepărtez în mod pudic de tornada lui. Majestatea Sa întreabă între două salve, în comparaţie cu care sabordajul flotei franceze la Toulop n-a fost decât o bombă surpriză de sfârşit de banchet:

— Crezi că a decapsulat-o tovarăşa ei de cameră?

— Nu ştiu.

— Te-ai ginit la labele pipiţei?

— Poate e numai o punere în scenă.

— E drogată buştean.

— Ştiu. Dar a putut să se umple de sânge „după" asasinat, ca să facă să se creadă că…

— S-ar fi spălat pe mâini.

— Nu în mod obligatoriu, dimpotrivă; a putut să ia hotărârea, foarte îndrăzneaţă, să creeze uriaşa punere în scenă, care în aparenţă o acuză, ca să se dezvinovăţească mai uşor. Pare atât de absurd ca ea să-şi fi decapitat prietena şi să se fi culcat la loc cu mâinile pline de sânge…

— Şi ce ai de gând să faci?

— Nişte verificări. Suntem şaptesprezece persoane pe insula asta. Valerie e victima. Tu, eu, cele două colege de cabană suntem nevinovaţi. Asta face cinci. Scăzut din şaptesprezece, rămân douăsprezece. Prietena Valeriei este suspecta numărul unu. Trebuie să examinăm amănunţit mâinile şi îmbrăcămintea celorlalte unsprezece fete. E imposibil să tai capul unui individ fără să te împroaşte cu sânge. Chiar dacă ucigaşa (căci eu zic uneori ucigaş, dar în mod INEVITABIL e vorba de o ucigaşă) şi-a pus mănuşi şi o bluză de geambaş, ea poartă pe picioare, în păr sau în altă parte, urmele asasinatului. Deci, iată ce vom face…

E un tablou emoţionant cel care o înfăţişează pe Antinea şi pe muzicanta neagră goale, înlănţuite, aproape îmbucate una în alta, pe un pat de vis, larg şi jos.

Ah! Cum ne-am mai bucura de spectacol în alte împrejurări! Dar, după ce l-am contemplat pe cel din cabana vecină, nu prea avem chef să decupăm posterele din „Lui", ca să le punem pe pereţii băii.

Lumina le trezeşte pe cele două creaturi că am visui unei nopţi de vară. Antinea îşi desface piciorul drept care era înnodat de cel stâng al cântăreţei la yukulele.

— Ce vreţi? ne întreabă, tulburată de prezenţa noastră la căpătâiul ei, însă deloc îngrijorată.

— O informaţie „micuţo.

— La ora asta!

— Dacă una dintre noi ar avea un accident, un accident grav, ce aţi face?

— Doamne, aş îngriji-o.

— Am spus un accident foarte grav!

— Aş trimite, nişte rachete roşii; e singurul mijloc pe care îl avem ca să dăm alarma.

Îi iau mâinile şi i le examinez cu atenţie. Sunt absolut curate.

— Ce faceţi? întreabă fata surprinsă.

— Un control, frumoaso! Căci în tabăra desfătărilor s-a produs un accident foarte grav şi aş vrea să ştiu cine l-a provocat.

— Ce fel de accident?

— Îţi spun imediat.

Îi fac un semn Henormului care se apucă să exnloreze echinamentul domnişoarelor. Eu, fiecăruia după rangul lui, îmi rezervpielea lor delicată. Niciun milimetru pătrat nu scapă ochiului meu de şoim autentic. Sunt la fel de meticulos ca un ceasornicar care repară un ceas extraplat.

— Nimic! absolut nimic.

— Nimic! Mi-o întoarce Bérurier.

Atunci Antinea descoperă pistolul cu săgetele şi scoate un strigăt identic cu „Evrica!"

Apoi. ca şi cum strigătul n-ar fi făcut altceva decât să desenicia o poartă exclamă:

— Dar! Dar! Dar ăsta-i bărbat!

Şi cu arătătorul tremurând îmi arată ştremelea; 1 lu' Bunicuţu. În timpul investigaţiilor i-au crăpat chiloţii, amicului. Are monumentalul în aer liber, iar dedesubt vesela lui panoplie de golan. Cum n-ar fi credibil să pretind că Béru este în realitate o pompă de benzină, sunt obligat să fiu de acord că aparţine genului masculin.

Atunci, trebuie să-ţi povestesc, donmişurica îşi bagă mânuţa la bijuteriile mele de familie. O adevărată nimfomană, năvalnică!

— Şi dumneata la fel! declară ea palpându-le pe toate.

— Nu e nevoie să mi-o mai spui, răspund eu plouat. Crezi că o să mă huiduiască Antinea? Să strige că sunt mascul? Să mă decreteze în carantină? Să mă jugănească?

Ea intră în viraj cu o sută treizeci la oră. îmi ciocăneşte maneta de gaz ca o neînfrânată care n-ar mai frâna. Cotcodăcindu-şi dorinţele. Aşa încât eu, om cu puţină putere de reţinere, nu mă mai reţin.

O escaladez cum escalada un zuav un mamelon ocupat de nişte prusaci sângeroşi.

La urma urmei, nu trebuie să trag cortina peste viaţa mea

sexuală, pentru că Valeriei i s-a tăiat gâtul, nu? Eu am nişte glande pretenţioase, amice. Glande veritabile, dolofane ca puii de Bresse. Le trebuie spaţiu vital. Au nevoie să ţopăie. Deci le dau frâu liber drăguţelor. Să zburde în voia lor. Şi are loc o foarte frumoasă lucrare demnă de Tabloul Negru din Saumur2. În prima manşă, fac un tur de pistă fără greşeală, cu toate că nu am făcut în prealabil o recunoaştere a traseului. >v

Văzând una ca asta, Béruriera devine în mod oficial Bérurier. Se descotoroseşte de zdrenţele ei femeieşti. Are un glorios pântece întunecat, acoperit cu astrahan. Scula puţineiului arată timp frumos ca un barometru în Sudul Marocan. k

— Nu trebuie să faci niciodată aşa ceva în faţa copiilor, declară demnul personaj; de aceea o să mi-o ofer şi eu pe negricioasă. Apoi către fată: dacă ai binevoi să-ţi întorci curul spre Vilijuif 3, inimioaro, îţi promit că, după aceea, nu-i va mai veni nimănui ideea să-ţi zică „domnişoară”!

1 Regiune din estul Franţei, renumită pentru crescătoriile de bovine şi păsări (N.T.).

I – Orice descriere devenind imposibilă din motive de decenţă, mă voi mulţumi să te anunţ că formăm două cupluri gemene grozave, demne de romantica Romă antică. Că le cântăm acestor păstoriţe tropicanale „Ramo-na, curăţă-mi hornul”; „Golănaşul mahalalelor”, ediţie necenzurată. Le luăm (două puncte): căzăceşte, husăreşte, iepureşte, în duşmănie, în trombă, în trompă, sub protecţia noastră, în mers, în lung, în larg, într-o parte, prin faţă, prin spate, pe de lături, pe sus, pe jos, prin partea. cea bună, strânse în braţe, prinse de talie, de coarne, cu cleştişoare, în serios, în crupă, pe genunchi, ca pensionarele, în contul nostru, în răspăr, pe la coadă, după tpof la inimii, în tragic, în mod uşuratic, de sus, în partea rea, prietenește, cu consideraţie, în serviciul nostru, în atac, pentru alţii, pentru proşti, cu bani gheaţă, prin punctul lor slab, în flagrant delict, asupra faptului, pe neaşteptate, din scurt, cum le place, înainte de masă, în mreaja noastră, în brazda noastră, le luăm aşa cum sunt; le înhăţăm ca nişte nebuni. Le luăm tot: timpul, banii, pulsul, temperatura, gaura poponeţului. Le luăm şi le lăsăm: le lăsăm după efuziuni tandre, jurăminte, promisiuni, nişte horcăituri, nişte aşteaptă-mă-să-te-iau-iar. Le lăsăm însă în sala de mese cu ordin să nu iasă de acolo fără permisiunea noastră. Şi să nu lase să iasă pe cele pe care le vom trimite acolo.

Noi trebuie să ne continuăm cercetările. Şi le continuăm. Trezind pe unele, dezunind pe altele, alintând, chemând în ajutor, ordonând. Hotărâţi, magistrali. Cu atâta tragere de inimă la muncă încât, în comparaţie cu noi, un aprig plugar din Beauce, ar semăna cu un şomer calabrez în convalescenţă. Pe ansamblu, ele sunt mai degrabă ascultătoare. Şi mai mult curioase decât furioase. Le expediem una după alta la cabana-sufragerie. Oportuniste, damele branşează sonorul (montat pe grup electrogen) şi încep să danseze în zăpuşeala nopţii. Nişte situaţii caraghioase, nu crezi, interiorizatule? O femeie decapitată, altele care dansează, goale sau aproape, în lumina roză; noi ceilalţi care, cu glandele golite, explorăm în amănunt fiecare fată şi împrejurimile ei. Ah. îţi jur că din colecţia mea de amin tiri bizare lipseau până acum a., menea clipe.

Până la urmă, a trebuit să ajun Oem, ştii unde?

Da, băiatule: la concluzia evidentă (care din fericire se află la doi paşi de aici). Nimic! Nicio picătură de sânge. Nicio stropitură.

— Ei bine, din două una, concluzionează în încheiere Béru: ori că prietena Valeriei este cea care a ciocănit-o; ori că asasinul ucigaş a venit din altă parte decât de aici.

V

IA TE UITĂ! IA TE UITĂ!12

— Priveşte! Zbiară Mastodontul. Uită-te, tipule! Uită-te, tipule!

Uită-te tipule! Dacă l-ar auzi altcineva, ar crede că vorbeşte în limba cehoslovacă.

Ce îmi arată el sunt nişte urme de paşi pe nisip. Foarte clare în lumina revărsată de lună, care face, săraca, tot ce poate ca să ne ajute. Urmele unor încălţări mari. Cis-me, probabil. O urmă dublă. Una de picior mare, alta mai potrivită. Se detaşează, mai închise la culoare pe albul nisipului, perfect imprimate. Mergem după ele. Bineînţeles, ele merg direct spre mare. Până la un mic golf care închide resacul13 (cu provizii). Golf nu e tocmai cuvântul potrivit; nerod cum te ştiu ai să te gândeşti imediat la golfurile din Bretagne. Prin asta, vreau să-ţi spun

---

12 Şi eu îmi cântăresc cuvintele. Ai să vezi (San A.)

13 Val marin sau oceanic produs prin întoarcerea violentă a apei care a lovit un obstacol şi care se combină continuu cu valul direct, prezentând aspectul unei explozii (N.T.).

numai că în locul acela există un fel de scobitură a plajei care face ca marea în loc să se întindă, devenind din ce în ce mai puţin adâncă, îşi păstrează oarecare adâncime.

Grasul, te asigur, e un adevărat câine de vânătoare. Şo pe el! Şo pe el! Se repede primul cu devia înainte, cu umerii aerodinamici, cu fundul în aer, cu bluza de la pijama, spumoasă, plutind în briza nopţii.

Ajuns la capătul urmelor, sare în sus de bucurie:

— Vino repede să vezi! Aici s-au debarcat martienii noştri!

Într-adevăr, poţi citi urmele lăsate de prova unei bărci în nisipul ud, în care a pătruns adânc. Şi urme de picioare în arc de cerc. Şi reflexele unei pete de carburant care face ape strălucitoare şi care tremură uşor pe suprafaţa mării liniştită acum, noaptea.

— Ar fi putut să tragă la mal mai uşor lângă ponton, observ eu.

— Nu zic nu, dar de partea asta a insulei erau mai puţin expuşi, că asta se situează în spatele taberei în loc de in faţă şi riscau mai puţin să fie recunoscuţi, indivizii ăştia.

— Deci moartea a venit din larg, recit eu ca să-mi ofer puţin lirism pentru bibliotecă de zero franci douăzeci şi cinci fascicula.

— Mirosisem asta, afirmă Dotatul. Ca cealaltă tipesă să-şi fenteze pretena ar fi fost puţin cam enorm, să nu exagerăm. Adevărată sinucidere.

Sunt de acord foarte bucuros, căci asta era şi impresia mea…

— Va trebui să eliberăm celelalte coţofene suspecte, suspină Béru. Poţi să pregăteşti sărurile pentru reanimare, băiete. Când au să vadă ele figura, să te aştepţi să avem în braţe leşinuri şi crize de nervi.

Până atunci va trebui să dăm drumul rachetelor, noaptea au să se vadă mai bine.

— De către cine? La ora asta toată lumea doarme în braţele lui Morfeu.

— Într-un port există întotdeauna o permanenţă. Fără să mai vorbim de navele, destul de multe, care se încrucişează prin locurile astea…

*

Ei bine, contrar pronosticului Malacului, lucrurile se petrec cum nu se poate mai bine, să ştii. Tipele sunt, desigur, înspăimântate. Bineînţeles că ţipă surprinse şi că unele aleargă să vomite în jerbe sub paletuvierii roz, după ce au vizionat cadavrul separat în două bucăţi. Dar ceea ce le susţine moralul, şi cu atât mai rău dacă unele

câştigătoare ale medaliei Internaţionalei Feministe vor bombăni citind asta, este faptul că au descoperit că suntem cotoi şi că luăm asupra noastră rezolvarea situaţiei. „Nu e nimeni mai feminist decât San Antonio, doamnă, îmi dau cuvântul, jur, promit, totul certificat prin factură. Dar şi nimeni mai obiectiv. Tipul care era mai mult decât mine s-a lăsat turtit de operele complete ale lui Descartes, într-o zi când îşi aranja biblioteca. Deci eu care sunt dotat cu un simţ ascuţit al realităţilor adevărate, îţi jur, drăgălaşă doamnă, că ai nevoie de un bărbat. Desigur, poţi fi judecător de instrucţie, notar, vânzătoare la o pompă de benzină, mineriţă, preşedinte al republicii, membrană a Academiei franceze şi altele, dar. nu poţi fi campioană de box a lumii, fecundator, play-boy, pompier, nerod, vampir de Düsseldorf, nici San-Antonio. Trebuie să fii de acord, draga mea doamnă, că poţi fi Ioana d'Arc, da, Napoleon însă nu, Sfânta Fecioară, desigur, dar nu Iisus. Poţi s-o primeşti în fund, dar s-o bagi, niciodată. Şi ştii pentru ce, distinsă pisică în călduri? Pentru că e aşa şi nu e altfel. Şi când lucrurile sunt „aşa şi nu altfel", ele nu sunt niciodată altfel. Asta e. Acestea fiind zise, n-aş vrea să-mi porţi pică, fiindcă mi-ar plăcea să vin odată la tine după ce ţi-ai scos slipul.

Deci, aflând că suntem masculi, amazoanele astea. În mod curios, capătă din nou curaj. Se refugiază în braţele noastre puternice, sub autoritatea noastră tutelară.

În consecinţă, purcedem la o serie de operaţii foarte diversificate. O acoperim cu o cuvertură pe „nefericita" de Valérie, ca numai ea singură să beneficieze de îngrozitorul spectacol. Apoi, împreună cu miss Antinea (cea cu lovituri de şale nemaipomenite, de am capul căutător al rachetei mele plin de vânătăi, ca şi cum s-ar fi izbit de pereţi coborând scara pivniţei pe întuneric) dăm drumul rachetelor în direcţia, nu a Ursei Mari care în emisfera asta nu prestează servicii, ci spre Steaua Sudului. Patru rachete roşii la intervale de trei minute. Ele urcă foarte sus în catifeaua ţintuită cu stelele nopţii, cum am citit aproape de curând într-o cărţulie de Felix Claudel, explodează superb, se transforma într-o umbrelă incandescentă care pluteşte pe cer îndelung, apoi devine ploaie de foc, ceea ce e o performanţă rară pentru o umbrelă, nu eşti de acord? Odată terminată operaţia de alarmare, ne înarmăm cu resurse energetice reparatoare şi ne întoarcem la căpătâiul Laurei (aşa o cheamă), prietena cea voinică a răposatei Valérie Bordeaux.

O scuturăm, o facem să înghită, o facem să respire, o stropim, o ciupim, o sculăm, o strigăm, o chemăm, îi dăm palme, pe scurt, ne punem pe treabă atât de bine, atât de energic, încât până la urmă începe să-şi adune firimiturile de gândire împrăştiate pe perna ei.

Ne priveşte, Laura, şi opacitatea gândirii ei pare să consolideze o prostie congenitală pe care am avut impresia că o observ în ajun. îi curg balele. Se smiorcăie în chip de conversaţie.

— Te simţi mai bine, târâturo? o întreabă Béru, cu un rest de galanterie în ton.

Ea clipoceşte. Fac prinsoare cu tine, pe gaura closetului, că i s-a administrat o afurisită de doză, dormeala regală! O doză cu care s-o faci să caşte pe Frumoasa din Pădurea Adormită.

Fata îşi leagănă capul (neavând putere să-l clatine) Căpăţâna pare mult prea grea faţă de puterea ei.

Buzele ei murmură (ar trebui să zic mai degrabă „marmură", având în vedere somnul care o chinuie) chestii confuze.

— Vorbeşte mai tare, păpuşo, o îndeamnă Grasul. Ea încearcă. Nu poate.

Când cineva este prea slăbănog ca să se facă auzit, e bine să-ţi duci clăpăugele la nivelul emiţătorului lui. Ne apropiem urechile şi ne oprim respiraţia.

— Ce-ai zis, dragă?

Vocea şovăitoare şopteşte în barbă (în barba mamei, atât este de fără vlagă încât nu poate fi barba tatii):

— Ce s-a întâmplat cu mine?

— O mică duşcă de somnifere, fetiţo. Tu ţi-ai băgat-o gură sau altcineva?

— Nu ştiu…

— Ţi-ai văzut lăbuţele, iepuraşule? Laura îşi examinează mâinile. Are o tresărire de dezist.

— Sânge! exclamă cu o voce deja mai puternica, îşi ridică mânuţele, care sunt destul de mari, apoi are frison la fel cu cel al cuplului Rosenberg, când i s-a 'stalat electricitatea în fund. Leşină.

— E o fire slabă, comentează Globulosul. Ne agităm din nou în jurul fetei s-o reanimăm. Apă e colonie pe mănuşă de baie.

Gravul misoginizează cu acreală:

— Curci plouate şi consunoare, sucitele astea! Mişcarea de eliberare a femeii? Mă fac să plâng şi cu fesele! Pe cine să eliberezi! Ea

ne conduce, femeia. De vârful nasului sau al sculei, acolo unde vrea să mergem.

1 Tu ştii cât de mult îmi plac subtilităţile cu „clătinatul din cap”. Nu reuşesc să mă mai satur (N.A.).

Ne-a înfulecat totul. Totul. Semănăm cu o carcasă de maşină abandonată. Totul a fost jumulit. Nu ne rămâne decât mândria noastră. Şi vor să ne-o şterpelească şi pe asta”, orgoliul, ca să ne termine de tot. Visează să devenim ca un cotei cu patrii labe. Ai să vezi cum ţi-o reanimez eu pe fata asta care miroase a femeie!

Acestea fiind zise, înşfacă o stacană de apă rece pe care o varsă peste pantalonaşii fetei. Duşul ăsta la baza burţii o face să deschidă ochii.

— Ai plutit destul în nori, fetiţo, mormăie Pahidermul. Vino-ţi în fire şi rămâi aşa, avem de vorbit ceva serios.

Îl dau la o parte cu o lovitură neaşteptată, ca să privesc o chestie care mă intrigă.

— Ce se întâmplă? întreabă eminentul meu colaborator.

Îi arăt ceva între picioarele Laurei. Şuvoiul de apă i-a muiat pantalonaşii de la pijama şi i-a lipit de corp, scoţând în relief cele mai mici ridicături. Ori cele care ies la iveală astfel nu sunt cele mai mici.

— La dracu’, strigă Béru, un bărbat!

Vei fi de acord cu mine că această istorie de proastă calitate e plină de travestiţi. Sunt unii care au să mă acuze iar, ştiu. Catalogarea expresă într-o anumită categorie. Vorbeşti de Felicia, ai numaidecât complexul lui Oedip, agăţat de coadă. Aduci puţin în discuţie pederastia, este considerat homosexual. Întotdeauna prevalează instinctele josnice… Un bărbat!

Laura este un bărbat.

Ca şi Eleonora.

Dar mai mult, dacă dau crezare instrumentului dezvelit de pantalonaşii de pijama pe care i-am smuls. Mai mult decât acceptabil. Confortabil. Zdravăn! E trusa unui tip care are raporturi sexuale de calitate. Scula e proaspătă, e. mestibilă, fercheşă. Fuduliile solide, tari, bronzate convenabil, cu păr executat artistic.

— Deci, frumoasă domnişoară, încep eu atacul, ai găsit astea în sertarul bunicului (îi arăt meseriaşul ei pe rotile) sau e mascota

clubului?

Interpelatul nu răspunde.

O palmă nemaipomenită a lui Alexandre-Benoît îi dă deodată voce, sănătate şi vigoare.

— Am să vă spun…

— Asta-i, spune!

— Vă va a vrut…

— Ce a vrut Vava?

— Să mă aducă aici. Însă cum e interzis bărbaţilor… Îi smulg peruca; e aproape chel; cu toate astea, sublie are o mutrişoară destul de mişto de înger bădăran, de înger jumulit înainte de vreme. îşi priveşte din nou mâinile pline de sânge.

— Cine mi-a făcut asta?

— Ghiceşte.

— Nu sunt rănit? face tinerelul cel frumos, cercetându-se atent.

— Eu cred că sângele provine de aici, zic eu, smulgând brusc cuvertura care îi serveşte ca giulgiu Valeriei Bordeaux.

Individul se întoarce spre patul vecin. Devine verde ca o păşune alpină după topirea zăpezilor, apoi alb ca aceeaşi păşune după căderea primei zăpezi.

— E… moartă?

— Nemaipomenit de moartă.

— A fost ucisă?

— Numai dacă nu şi-o fi tăiat singură capul din greşeală.

Atunci, el înţelege motivele ostilităţii noastre. Se ridică cu mâinile îndepărtate de corp, ca şi cum vrea să fugă de sângele care le pătează.

— N-am ucis-o eu! Mă jur! N-am ucis-o eu!

Cu o lovitură de picior în piept (am practicat french can-can-ul într-o trupă de armatori) îl forţez să se Ize din nou.

— Nimeni nu te acuză, găoază!

— A, bine, atunci ştiţi că nu eu… nu?

— Nu ştiu nimic, caut…

— Dar cine eşti dumneata?

— Comisarul San-Antonio, la dispoziţia ta, dacă va fi cazul. Până atunci, povesteşte.

— Da, da, ce vreţi să ştiţi?

— Cât se poate de mult, amice: identitatea ta mai întâi, ca să

începem după metoda clasică, după aceea aventura ta cu sărmana Vava şi restul… Mai ales restul, pricepi?

— Vă jur că n-am făcut-o eu. Vava! Ce oroare… Acoperiţi-o, dom'le. Nu mai pot să mă uit la aşa ceva. Bun, ce să vă spun? Da, da, vă spun. Totul. Totul, dar acoperiţi-o, înnebunesc dacă o văd în starea asta, aveam mare slăbiciune pentru ea, dom'le. Ne cunoaştem mai mult de un an. Făceam dragoste ca nişte tigri, ea şi cu mine. Era o femeie formidabilă. Eu mă numesc Pinson, da, la fel ca pasărea. Pinson Robert. Douăzeci şi cinci de ani. Făceam aprovizionarea firmei Simca din Poissy. N-am făcut niciodată nimic rău, puteţi cere informaţii. Mici chestii de puştani, ca, de pildă, să spargem lampadarele sau să legăm tejgheaua unui vânzător de trufandale, de bara din spate a unui autoturism cu un fir de nailon. Nimic rău. Locuiesc la Boulogne împreună cu mama mea, în Avenue Georges Marchais nr. 118, aproape de Biroul Poştei. Ca să aibă din ce trăi, mama ia nişte copii în pensiune. E grozavă bătrâna mea, curajoasă, nu puteţi şti…

Mă abţin să-i spun că ştiu. Mă gândesc la Felicia, la steagul nostru de la Saint-Cloud, atât de departe de aici. El trebuie să fâlfâie deasupra cartierului meu de la marginea oraşului, ca aproape întotdeauna în acest anotimp.

1 Cintezoiul.

Iar, mai jos, ploaia formează un voal cenuşiu deasupra genei. Se aud şlepurile care îşi strecoară din când în când câte un mic sunet de sirenă, ca şi cum şi-ar da bună ziua. Sunetele vin parcă de altundeva, străbătând ploaia, pa, revăd umbrarul nostru ruginit cu viţa de vie căţărată pe el, cu strugurii care seamănă mai mult cu ciorchinele de soc decât cu strugurii adevăraţi, atât de mici, negre şi compacte sunt boabele.

Îl las pe Robert Pinson să vorbească despre mama sa. Cu lovitura asta grea care a căzut asupra lui, are mare nevoie. În fond, e ca o muzică, pentru cine ştie s-o asculte.

— M-a crescut singură bătrâna mea. Tata a fugit cu o vecină când eram copil… N-aş vrea niciodată să-i fac necazuri mamei. În rarele cazuri când am luat-o puţin razna, am plâns seri la rând în patul meu pentru că am supărat-o. Trebuie să mă credeţi, dom'le…

— Te cred.

El ridică spre mine faţa lui de băiat încăpăţânat, dar nu rău. Cu chelia lui juvenilă, are o moacă de delincvent stil „Şcoala crimei".

Murmur fără să mă gândesc:

— Ia spune, ţi-ai pierdut coama devreme…

— Am avut tifoidă acum trei ani; mi-a căzut părul ca cel de pe anghinare şi n-a mai crescut la loc.

— Cum ai cunoscut-o pe doamna Bordeaux?

— Printr-o întâmplare stupidă, pe şosea. Într-o seară, mă întorceam acasă pe motocicletă, trecând prin Marly. Ea era cu tărăboanţa în pană, pe malul Senei.

Sena… Mama, Paris. Un fel de complicitate confuză mă apropie de acest individ isteţ, puţin fanfaron, foarte nestatornic, cu siguranţă flecar. îmi zic că aş fi putut fi ca el, dacă mă născeam într-un mediu şi mai modest decât al meu.

— Spuneţi, îmi permiteţi să mă spăl pe mâini? sângele ăsta mă dezgustă.

— Spală-te.

Merge la chiuveta de zinc, alimentată cu apă dintr-un rezervor mare. Se freacă, se freacă… ţine fălcile îndepărtate într-o strâmbătură de scârbă. îşi reprimă un spasm când spuma săpunului devine roşie.

— Ce a putut să se întâmple, dom'le, cu mâinile mele? Ridic din umeri în chip de răspuns. Béru, pe care toată povestea asta îl interesează prea puţin, a adormit într-un fotoliu de pânză, cu mâinile lui de om vrednic încrucişate pe burdihanul păros. Sforăie. Mister Sulămare posedă o mare varietate de sforăituri; când sforăitul îi scapă pe gură atunci e şuierător, când îi iese pe nas, atunci e cu întreruperi. În momentul ăsta el aminteşte descărcarea în avalanşă a unui tomberon cu pietriş.

— Deci, ai depanat-o pe Valerie?

— Nu chiar, era prea complicat pentru mine. M-am dus să „anunţ la un service. Băiatul trimis de acolo a remorcat cabrioleta. Cum ea nu prea ştia în ce fel să se repatrieze la Paris, i-am propus să urce în şa la spate… meu. A acceptat pe loc. Ai fi zis că, dimpotrivă, asta o amuză.

— Şi după aceea, fiule? Ridică din umeri.

— Am condus-o acasă la ea. Nu mai era nimeni acolo. Soţul ei participa în provincie la realizarea secvenţelor cu exterioare ale unui film, iar femeia de serviciu ave., zi liberă. În momentul acela nu ştiam cine e Vava. Acele văzând nişte fotografii ale lui Christian Bordeaux şi vorbind despre el, am aflat unele lucruri. Mi-a oferit un vischi. Apoi

două… Nu sunt obişnuit. Jucam fotbal, deci regim fără alcool. M-am ameţit. Am. Început să-i fac complimente lui Vava, să-i spun gogoşi. Şi după aceea, ce mai… chestia aia" s-a întâmplat.

— Ai devenit amantul ei?

Pare să roşească puţin, ca şi când cuvântul ar fi fost tabu, ca şi când l-ar fi târât spre nişte compromisuri întunecate.

— În sfârşit, vedeţi, ce mai…

— Vă întâlneaţi des?

— Aproape în fiecare zi.

— Unde?

— În nişte mici hoteluri.

— Plătea ea?

— Ce să zic… Eu nu sunt bogat. Ea insista să plătească.

— O duceai la dans?

— Ei drace! P şi altceva?

El stă să se gândească:

— Vreau să spun că se plictisea acasă, Vava. Lucrurile nu mergeau bine cu tipul ei. Ea căuta uitarea în distracţii. Îi plăceau localurile modeste. Mergeam la Foire du Trône14. Sau la Fête des Loges 2 în pădurea de la Saint-Germain. Când mă invita la restaurant, ne duceam totdeauna în nişte mici bistrouri, unde ea comanda heringi în ulei şi carne sărată cu linte.

Prin ceea ce îmi spune, încep să înţeleg mai bine personajul Valérie, această fiinţă neglijată, sătulă până în gât de colivia aurită în care trăia singură… Ştrengarul de cintezoi al mahalalelor trebuia s-o amuze. S-o amuze şi s-o facă să juiseze, două elemente pozitive pentru o femeie.

— Şi lucrurile au continuat în felul ăsta timp de un

— Ceva mai mult.

— Marea dragoste, nu? Are un răspuns care mă înduioşează.

— Nu ştiu.

El aparţine unui mediu în care nu îndrăzneşti să vorbeşti de „marea dragoste", nici de „pasiune". Ai sau nu ai „mare slăbiciune" pentru cineva şi asta-i tot. El avea o mare slăbiciune pentru Valerie Bordeaux, dacă ea a cunoscut marea dragoste pentru el, asta o priveşte

---

[14] Bâlciul Tronului (N.T.).

numai pe ea.

— Îţi vorbea despre soţul ei?

— Aproape deloc.

— Când se întâmpla să vorbească, ce-ţi spunea? Clatină din cap.

— Pff… Nu mare lucru: că era puţin pederast; că nu-l mai iubea de mult. Nu era deloc reuşită legătura lor, ce mai!

Sforăiturile lui Bérurier devin de-a dreptul de nesuportat. Umplu un pahar cu apă şi i-l arunc în portret. Grasul tresare, se scutură, priveşte în jur cu groază:

— Şalupele! Toată lumea în şalupe! strigă el. Apoi, când îşi vine în fire:

— Visam că naufragiam…

— M-aş fi gândit mai degrabă că visezi la cele douăzeci şi patru de ore ale circuitului automobilistic de la Mans!

Mi-l arată pe Pinson Robert:

— E interesant tipul ăsta?

— Ascultă, ai să-ţi dai singur seama…

— Aş putea lua o ţigară? întreabă Pinson Robert. Bătaia mea din pleoape îl îndeamnă să apuce pachetul lui de Gitane cu filtru de pe cufărul-comodă (care este comod însă nu şi practic). Cu ţigara în plisc care îl obligă – să închidă ochiul stâng şi cu capul lui ras, seamănă din ce în ce mai mult cu un ocnaş prăpădit.

— În ultima vreme, nu s-a schimbat puţin atmosfera în relaţiile voastre? îl întreb eu.

— Nu, ce idee!

— Nu părea necăjită?

— Numai preocupată în legătură cu călător a ei aici, asta e tot. îi venea greu să mă părăsească, dar chestia asta era prevăzută de mult…

— Şi atunci?

— Ea a plecat de vreo opt zile. Ne-am zis la revedere şi toate celelalte. Şi mie mi-a întors moralul pe dos plecarea asta. Slăbiciunea pentru ea, ştiţi ce înseamnă asta? Şi, apoi, închipuiţi-vă că a doua zi dumneata, când ieşeam de acasă, cine mă pândea de la volanul maşinii? Vava! Ne-am aruncat unui în braţele celuilalt. Ce bine a fost, fir-ar să fie! Am uitat pe loc că trebuie să merg la lucru. Vava mi-a explicat. I-a venit aşa deodată. A coborât din avion la prima escală ca să se întoarcă. îi venise o idee: să mă deghizeze în faţă şi să mă ia cu ea. Vă daţi seama că nu vo am să merg. Dar fiindcă, în zile e următoare, a

insistat mereu, mi-am zis, până la urmă, că poate ar fi amuzant. Mai ales călătoria, căci în afară de botezul aerului, care pentru mine a avut loc pe lângă Pontoise, într-o duminică. Nu mai călătorisem cu avionul niciodată. Pe scurt, am fost de acord să mă las deghizat…

— Şi documentele?

— Le-am luat pe ale surorii mele mai mari, care e căsătorită cu un tip de la R.A.T.P. Le-am luat pe şest din sertarul ei. În afară de cazurile când a mers să voteze, n-a avut niciodată ocazia să se servească de actele ei de identitate…

— Şi în cele câteva zile, cât a stat clandestin la Paris, unde a locuit?

— La hotel.

— La ce hotel?

— La Louis IX, pe strada Saint Louis, în cartierul Marais.

— Aţi plecat, deci, alaltăieri…

— Da. A fost mişto, dar mă simţeam cam prost în ţoalele mele de surioară; presupun că şi dumneavoastră la fel?

— Fii politicos, cu noi e altceva, i-o retează pedant Bérurier.

— De ce? Sunteţi pederaşti?

Cinci cârnaţi pe armătură de oţel sting orice veleitate de umor la Pinson Robert. Obrazul începe să i se umfle ca o pânză de corabie când se porneşte vântul.

— Ţi-am zis să fii politicos, vorbăreţule, repetă sever dom Alexandre-Benoît Bérurier; când îţi ziceam că, în ce ne priveşte, nu-i ceva la fel de asemănător, voiam să zic că noi ăştia suntem nişte tehnicieni şi dacă ar trebui să ne deghizăm în reginele Angliei, am face-o şi că eu care îţi vorbesc, aş putea să dau o recepţie la Buchingem Palace, fără ca nimeni să-şi dea seama de nimic, inclusiv prinţul Charles: notează că eu aerul fin care se trambalează pe acolo, n-aş avea nevoie nici măcar să-nr pun coroana ca să-l păcălesc pe tip.

Pinson Robert nu mai persiflează.

Îşi masează obrazul care îl doare, făcând eforturi să nu lăcrimeze:

Merg mai deparie:

— Ieri, în momentul când v-aţi culcai, a venit cineva în vizită, la voi?

— Nu!

— Aţi băut ceva?

— Un scotch foarte concentrat, ca întotdeauna înainte de a face dragoste. O idee fixă a Vavei. Îi plăcea vischiul. Reţineţi că nu bea prea mult, Un pahar, două, asta era doza ei.

— Din sticla asta? îl întreb arătând o sticloanţă de Chivas.

— Îhî.

Iau flaconul şi îl duc la nas. Apoi vărs puţin din conţinutul lui în căuşul palmei şi gust băutura.

— Deci? se impacientează Béru.

— Păcat că nu e Mathias aici. În orice caz, are un gust amar bizar. O să punem sticloanţă asta deoparte, Grasule.

Micul chelbos (nu surâde, dacă te aşteptai la un joc de cuvinte, ai dat-o în bară) îşi pune amândouă mâinile în cap.

— Ce are să facă soţul ei, când va afla totul? suspină el, căci deja s-a branşat pe viitor, Pinson Robert.

— Ah! pentru că tu nu ştii că e mort? îl întreb destul de direct ca întrebarea să poată să-l scoată din sărite pe Jonquere d'Oriola personal., El repetă:

— Mort. 1

Să crezi că pentru el termenul e lipsit de sens. L-a cules din conversaţie şi se întreabă la ce poate servi.

— Ce vrei, aşa-i viaţa, îl consolează Bérurier, filosoful.

VI

AI SA VEZI.

Camioneta, ai crede-o evadată dintr-un film făcut după o cărţulie de Steinbeck. Şi tipul care o conduce idem. Vehiculul, ca şi conducătorul lui, se apropie de şaizeci de ani şi respiră cu greutate. Şi unul şi altul au caroseria defm maia şi produc nişte zgomote neprevăzute în pliantele lor de reclamă.

Drumul este mai degrabă o simplă pereche de urme lăsate de căruţe care merg în linie dreaptă într-o vale mai degrabă aridă. Şi te întrebi dacă bătrânul şofer n-ar face mai bine să conducă în afara acestor brazde adânci, care ne fac să dansăm aşa cum furtuna face să danseze o barcă.

— Ei drăcie, la sosire o să am fuduliile plesnite, bombăn° Grasul. Întreabă-l dacă e încă departe.

Îi pun întrebarea pilotului nostru. El trimite un scuipat cafeniu-închis, îngăimând ceva inaudibil, dar e mut; o să-l fac să repete, căci americanii nu repetă niciodată. Cu atât mai rău pentru tine dacă

porţi un sonoton.

— Deci? întrebă Grasul cu o undă de speranţă în glas.

— Nu mai e mult, ocolesc eu răspunsul, ca să scap de văicărelile lui…

Optimismul meu este nejustificat, căci el se porneşte din nou, Alexandre-Benoît, mai acru ca oricând.

— La dracu', i-o plăcere să înghiţi kilometri? Ce ai să afli în fermuliţa asta?

— Poate nimic, dar poate ceva.

— Şi în hipoderma asta înghiţi un drum lung şi mă îndopi şi pe mine cu el, ei drăcie!

Atunci când îşi termină în mod sistematic frazele prin vorba lui Cambronne15 înseamnă că rachiuna lui are rădăcini lungi şi adânc îngropate în firea lui răzbunătoare.

— Rex Ox farm constituie al treilea oblon al afacerii.

— Ai să vezi că obloanele tale vor fi închise. Perdelele trase şi uşile încuiate, am zis! Şi, mai întâi, la ce zici tu obloane? Trebuie să te exprimi totdeauna în mod sebilic, tu, ei drăcie!

5 Bâzâitul lui de viespe enormă exasperată îmi leagănă inima într-o ranchiună monocordă.

Îi răspund, nu ca să-i satisfac curiozitatea, ci pentru că asta mă ajută să gândesc mai bine. Când faci zgomot cu gândirea ta, ea se desfăşoară mai bine.

— Primul oblon: Christian Bordeaux, mediul în care trăieşte, problemele lui… Al doilea oblon: Valerie, viaţa ei particulară… Al treilea oblon: cei doi Fleep veniţi din Nebraska ca să fie doborâţi ca nişte lulele de lut, acasă la Bordeaux şi de către el… E într-adevăr curăţenia cea mare. Toată lumea e mortibus: soţul, soţia, pseudoasasinii lui… Pentru numele lui Dumnezeu, cine şi ce vrea în toată smiorcăiala asta? Cu ce rimează hecatomba asta săvârşită într-un

---

15 Cambronne (Pierre), general francez (1770 – 1842). A comandat în bătălia de la Waterloo unul din ultimele careuri ale Vechii Gărzi; somat să se predea ar fi răspuns: „garda moare, dar nu se predă". După o altă versiune, a răspuns prin cuvântul rămas celebru şi de care e legat numele lui: merde = rahat (excrement): folosit ca interjecţie are sensul: la dracu'!; ei drăcie! (N.T.).

mod atât de variat? Pe cine îl îmbogăţeşte? Poate ştii tu, Abces bubonic?

Majestatea Sa îşi trage mucii cu putere şi expulzează un scuipat prin portieră. Obiectul în discuţie este ejectat cu o asemenea forţă încât, în loc să urmeze deriva provocată de viteză, porneşte înainte şi merge să se agaţe de borul pălăriei de fetru a şoferului nostru, deghizându-i practic acoperământul de cap într-o pălărie bretonă.

— Înainte de a-ţi răspunde, tipule, îmi permit să te fac să observaţionezi că mai este un al patrulea oblon, ca să folosesc jargonul tău.

— Da? Care?

— Instalatorii aparatului, de care uiţi şi, dacă te gândeşti, fac bandă aparte…

— Nu-i uit.

— Atunci unde-i situezi, pe indivizii ăştia în raport cu restul trupelor?

Cum eu reflectez înainte de a răspunde, ceea ce este contrar obiceiurilor beruriene, mister Slănină-Mare continuă:

— Dacă erau tovarăşi cu cuplul de americanei n-aveau nevoie să bage bombe în pat şi otravă în leacuri…

Lasă să se scurgă tăcerea, aşa cum desfăşori firul mulinetei în largul mării. Dar asta, băiete, ca să se impună şi mai mult.

— Şi apoi dacă erau fermieri, americăneii, pentru ce ar fi venit să se joace de-a ucigaşii în Franţa?

Mă grăbesc să-i lansez lovitura mea secretă:

— Tocmai de asta am ţinut să vin la faţa locului, să mă informez în legătură cu ei, Grasule.

Strâns cu uşa, închide gura. Se chirceşte, ceea ce lasă, totuşi, pe banchetă o grămadă destul de mare de cărnăraie bosumflată.

Tipul bătrân care ne pilotează începe deodată să cânte o chestie dintr-un western, ceea ce îmi întăreşte impresia că particip la o versiune nouă a filmului „Micul ogor al Bunului Dumnezeu" sau a „Strugurilor mâniei – Rabla lui scoate fum. Înaintăm de-a lungul unor imense păşuni care constituie una din cele o sută de mamele ale Americii. Peste tot câmpul e plin de vite cornute care seamănă cu bivolii.

Ici-colo, zăreşti şi cowboy. Dar în jeep şi înţoliţi în catifea reiată. Nu mai poartă pălării cu cureluşă pe sub bărbie, ci numai şepci cu

cozorocul lung, provenind, fără îndoială, din stocurile franceze rămase după război.

La un moment dat, ne încrucişăm cu un camion încărcat cu vite care mugesc (păi, sunt boi, n-ai vrea să piuie!).

— Ajungem, mă anunţă bătrânul.

Scuipatul Grasului continuă să penduleze în spatele pălăriei lui.

Iată Red Ox Farm…

Seamănă mai mult cu o tabără militară decât cu o fermă. Ai zice un sat artificial, clădit fără prea multă grijă ca de nişte oameni care se pregătesc să construiască un baraj sau o uzină nucleară. Nişte tranzistori îşi varsă anunţurile publicitare sub hangarele vaste, aproape pustii. Vezi maşini agricole care seamănă cu nişte dinozauri galbeni sau roşii.

Şoferul accelerează ca să realizeze o sosire spectaculoasă. Descrie un viraj scurt care aproape îi dezechilibrează bolidul şi opreşte în faţa unei porţi cu două canaturi confecţionată din grilaj.

— Aici e, îmi zice el. Bérurier scoate un oftat greu.

— La dracu', nu e prea devreme, ce croazieră! Dacă compar fermele, îmi place mai mult cea a bătrânilor mei, de la Saint-Locdu. Uite, te-ai crede într-un lagăr de concentrare. Asta seamănă cu Dachau! Vrei să faci pariu că au şi aici camere de gazare?

* * *

— Numele meu e Ben Moy!

E sever ca un judecător de pe vremuri: înalt, slab, ridat şi ultima dată când a zâmbit trebuie să fi fost în timpul războiului de secesiune, atunci când generalul Grant a pus-o să-i cânte la instrument pe o tânără sclavă pe care tocmai o eliberase.

— Sunteţi administratorul regatului? îl întreb, întinzându-i instinctiv o mână, pe care tot instinctiv el se abţine să o strângă.

— Sunt intendentul de la Red Ox Farm, rectifică acest om ciudat, curăţindu-şi unul din riduri cu vârful degetului mic.

— Noi suntem francezi, prietenul meu şi cu mine, mă prezint eu. Aparţinem Poliţiei pariziene.

Are o tresărire uşoară însoţită de o strâmbătură ceva mai largă, ca şi cum s-ar teme că venim să facem să aterizeze avionul Concorde în grădina lui de legume.

— Venim în legătură cu Steve şi Marysa Fleep. Sunteţi ta curent cu ce 11 s-a întâmplat?

— Da, şeriful districtului m-a informat despre asasinarea lor.

Nu-i prea impresionat de asta, răţoiul meu. Dacă i-aş fi spus că are o urmă de ceară de la lumânare pe şliţ, ar fi primit vestea cu aceeaşi nepăsare: „Da, ştiu". Fâs. Are alte griji. Stăpânii au dat ortul popii? Totul merge foarte bine, doamna marchiză.

Prin fereastra din fund, zăresc contraforturile Anzilor. Pe pervazul ferestrei sunt o mulţime de mici ghivece de flori: aşa, ca să fie frumos. Te-ai crede într-un colţişor Bpişlit din Olanda sau Elveţia. Încăperea e mobilată plăcut cu piese din lemn de pin gălbui. Nişte fotolii basculare confirmă că ne aflăm într-o ţară anglo-saxonă. Miroase a grajd şi a flori de rezedă.

Pi într-o uşă deschisă descoperim o cămară, cu o negresă grasă, scoasa din... Pe aripile vântului", care se opinteşte frământând un aluat.

— Nu s-ar găsi pe aici un gât de poşircă? murmură Bérurier, mi-e gura uscată.

Şi pe mine mă chinuie setea, numai că intendentul Fleepilor nu arată deloc a patron de bufet.

— Am venit să vă punem câteva întrebări, mister Moy. Este necesar pentru ancheta noastră.

— Aveţi legitimaţii?

Din fericire, deşi convertit (?) în sectorul privat, mi-am păstrat vechea carte de identitate. I-o prezint lunganului. Cuvântul „Poliţie" şi panglica imprimată tricolor îi împrăştie foarte puţin proasta dispoziţie.

Se uită la legitimaţia mea după ce şi-a încălţat nasul cu ochelari, – o întoarce pe faţă şi pe dos, apoi mi-o dă înapoi ţinând-o între degetul mare şi arătător, ca şi cum ar fi fost vorba de o batistă murdară, de un melc strivit, de un bandaj herniar uzat găsit într-o ladă de gunoi sau de fotografia în culori a lui Gerald Ford.

— E în regulă, zice el cu tonul unui tip care se întreabă dacă mai are timp sau nu să pună să mi se spună că nu e acolo.

Deci? mai adaugă, dar textual în limba americană.

— Ştiţi în ce împrejurări şi-au găsit moartea soţii Fleep, Mister Moy?

— Un nebun i-a ucis ca pe nişte câini.

— Nu e chiar aşa, nebunul la care vă referiţi este un actor celebru care pretinde că era în stare de legitimă apărare.

Ben Moy îşi trece două degete între gulerul cămăşii şi gâtul lui

cu pielea încreţită, ca şi cum ar regreta dintr-odată că nu şi-a cumpărat cămăşile cu două numere mai mari.

— Un actor celebru, ziceţi? E vorba, poate, de Frank Sinatra, de Marlon Brando sau de Paul Newman?

— Nu, domnule.

— Atunci, eu nu mai văd alţi actori celebri în lumea asta, de când l-au îngropat pe Spencer Tracy.

— Voiam să zic celebru în Franţa…

El are simţul gestului, Moy. Ridică mâna dreaptă fără să mişte cotul şi îşi trece palma peste umăr. Printre impertinenţele gestuale, chestia asta urmează imediat după „braţul de onoare" şi înaintea degetului mare băgat între degetul arătător şi cel mijlociu.

— Vorbiţi de legitimă apărare, continuă acest mocofan murdar şi colţuros, aţi vrea să mă faceţi să cred că individul dumneavoastră avea să se teamă de ceva din partea lui Steve şi a Marysei, afară, eventual, de o răceală pe bază de virus? Steve şi Marysa erau fiinţele cele mai inofensive de pe pământul ăsta, dacă lăsăm la o parte copiii de ţâţă şi pastorii de peste o sută de ani.

— Cu toate astea, ţineau fiecare în mână câte un revolver în momentul în care Christian Bordeaux a tras în ei.

— Cine a spus asta?

Mă duc cu gândul înapoi la drama din locuinţa cu lux discret a vilei Montmorency…

— Faptele au fost stabilite, mister Moy.

— Şi eu, eu vă spun că e o mistificare, mister…; îmi ia din nou legitimaţia din mână şi recită cu un accent caraghios:

— Senataunio.

Bérurier mă apucă de braţ:

— Scuză-mă dacă-i cer iertare, tipu'; dar am impresia că insecta asta începe să-ţi caute gâlceavă. Când îţi vorbeşte are un ton care îmi zbârleşte părul de la subsuori. Tu ştii că pot să-i ard câteva peste nasul lui dereglat, în cazul în care s-ar crede ce nu este sau ne-ar crede ce nu suntem?

— Lasă, astea-s manierele lui…

— Ele îmi tropăie pe prostată, băiete. Dacă laşi să te calce pe bătături un imbecil de americanei, asta înseamnă prăbuşirea Pieţei Comune. Bun: în timp ce te explici cu ştremeleagul ăsta cu bretele, eu mă duc să pescuiesc ceva pe la bucătărie, s-o întreb pe perla neagră

dacă n-are un mic kil de vin pentru gâtlejul meu istovit.

Béru exit.

Ben Moy aruncă spre persoana mea furca cu doi dinţi, a privirii sale.

— Domeniul ăsta aparţine soţilor Fleep? îl întreb.

— Bineînţeles.

— Deci, erau bogaţi?

— Asta depinde de ideea pe care ţi-o faci despre avere, mister… mister…

Priveşte din nou legitimaţia mea.

— Mister Sanatounio!

De data asta, iau cartea de identitate şi o bag în buzunar, îmi calcă pe nervi bădăranul ăsta; s-ar putea să-mi pierd autocontrolul şi ar fi păcat.

— Vreau să spun că făceau parte clin categoria oamenilor înstăriţi?

— Da, cam aşa.

— Şi averea asta de unde le venea?

— Părinţii lui mister Fleep erau deja proprietarii acestei ferme.

Bătrânul lui i-a făcut surpriza plăcută să se nască înaintea lui, a tovarăşului Steve. În cazul ăsta, de ce a devenit ucigaş cu simbrie împreună cu tânăra lui soţie?

E una din chestiile care miroase urât în istorioara mea. Una dintre multe altele… Poate cea mai surprinzătoare. Un cuplu fericit, bogat, ducând o viaţă pasionantă şi sănătoasă într-un ţinut sălbatic al S.U.A., îşi ia zborul spre Paris, unde este doborât cu focuri de pistol a doua zi după ce a ajuns acolo. Ţie ţi se pare normal, pisălogule? înghiţi o şopârlă aşa de lungă fără să bei măcar un pahar de apă ca s-o faci să alunece, imbecilule?

Moaca ilară a Grasului se înscrie în rama uşii.

— E foarte de treabă negricioasa. N-are vin, numai bere, dar nu vreau bere. Dacă ţi-aş zice că mirosul ei mă face să intru în erecţie? îi miroase drăgălaşa şi micuţa ei menajerie artizanală. Numai să-mi bag nasul în periferia ei şi am o măciucă, să spargi cu ea capul unui jandarm cu cască.

— Ce zice? se interesează Moy, care nu înţelege franceza şi îl felicit pentru asta.

— Zice că îi place ferma dumneavoastră.

Pentru ce mă gândesc din nou la nesăţioasa Ines, de care am vorbit la începutul acestui roman poliţist? Cea care mai vrea şi mai vrea mereu şi de calitate extra, foarte tare, foarte vibrant. Grozav de lacomă de vânzoleală, dar şi o călăreaţă drăgălaşă. I-au sfărâmat capul numai ca să mă compromită, să mă bage într-o mocirlă împuţită. Da, numai ca să-mi pună beţe în roate, să-mi paralizeze activitatea, ei au ucis o surioară. Care „ei”? Nişte tehnicieni, cu siguranţă. Nişte indivizi „organizaţi”, fără cel mai mic atom de scrupule.

L s pe calul ei Amin Dada, la Neuilly. O revăd în micul hotel unde am condus-o în grabă. Purta încă pantalonii ei de călărie. Ai „întreprins” vreodată o fată în pantaloni de călărie, cleiosule? Bustul dezgolit, chiloţii desfăcuţi? Nu cunoşti nimic din viaţă, amice. Sau prea puţin. Ştii tu ce-i un carnet de metrou, un bar de bistrou, un carburator, rahat în fundul unui slip? Şi apoi uite aşa şi apoi asta-i tot. Eşti orfan de peste tot. Bătut în cap, ce mai! Abia un ucenic. Un şoricel care se furişează inconsistent. Te-au făcut să crezi în realitatea ta socială pentru că plăteşti impozite şi ai o carte de alegător. Dar realitatea ta nu există. Această realitate, în care s-au prefăcut că te încorporează şi pe care s-au prefăcut că o inventează, n-a existat niciodată. Niciodată, auzi smochină alterată? Nu eşti decât o băşică trecătoare care plesneşte. Un grăunte de polen deja mort când îşi părăseşte floarea.

Deci, eu, în legătură cu asasinarea lui Ines, declar: bandă organizată.

Banda află că foarte celebrissimul Santonio este împuternicit să servească drept scut. Atunci, ea se revoltă, banda. Fără d-astea, Lizeto! Santonio? Ca să facă să derapeze totul în mocirlă, şmecherul ăsta? Ah! asta nu!

— Mister Moy?

— Vă ascult.

I se pare îngrijorător ca un sticlete să fie nesigur, nelămurit. Nu e obiceiul la Yankei. îţi imaginezi un poliţist american, în colţul acela, vorbind cu o voce de vis, cu ochii pierduţi în nori? Ar fi imediat destituit. Mă ia drept un extravagant. Un neajutorat. Drept un francez, ce mai, la care eşti mereu obligat să mergi să-i câştigi războaiele şi să-i alimentezi casele de bani goale.

— De ce au plecat în Franţa dl. şi d-na Fleep?

— Din motive personale, presupun.

— Nu vă ţineau la curent cu hotărârile lor?

— Da, dar fără să-mi spună motivele. M-au informat că vor face o călătorie la Paris pe 1 iunie şi atâta tot.

Tresar.

— Pe 1 iunie?

— Da.

— Ajunul lui 2 iunie, suspin eu, dar, din fericire, în franţuzeşte, altfel Ben Moy m-ar vira în şuturi de la Red Ox Farm.

— Şi voiajul ăsta a fost prevăzut de mult?

— De mai mult de o lună.

— Vi s-a întâmplat să-i auziţi vorbind de un oarecare Christian Bordeaux?

Mă străduiesc să pronunţ numele actorului cu accent englezesc. El repetă:

— Baordaooo!

— Ca numele oraşului, precizez eu. Ben Moy se gândeşte.

— Nu, niciodată.

Mă pregătesc să zic: „Sunteţi chiar sigur?", însă îmi smintesc la timp că americănaşii nu înţeleg insistenta noastră franţuzească. Ei răspund ce au de răspuns, fie că e adevărul, fie că nu şi nu e loc să mai revii.

— Vă rog, aş vrea să vizitez camera şi biroul domnului Fleep.

Ai zice că i-am băgat mâna la şliţ, să verific dacă are într-adevăr două. Shoking, mai rău ca un britiş, intendentul.

— Nu aveţi autorizaţie de perchiziţie, nu-i aşa?

— Vreau să spun că…

Nu e cazul să mai insist, ar fi în zadar.

— Béru! îl strig.

Sosește, alb de făină, din ce în ce mai mulţumit, cu cămaşa scoasă din pantaloni, cu uşa magazinului lui cu accesorii pentru nopţi de nuntă şi banchete larg deschisă.

— Ascultă, Grasule. Aş vrea să explorez puţin creşa, dar urâtul, aici de faţă, se opune…

— Vrei să-l adorm? propune spontan Eminentul.

— Nu pe el, vigilenţa lui! Creează o diversiune în următoarele două minute şi încearcă să o prelungeşti un moment.

— Jockey boss! cum se zice pe aici. „Se întoarce în bucătărie urmărit de privirea îngrijorată a lui Ben Moy.

— Asta-i tot? mă întreabă el, cu un ton care mă avertizează că „asta trebuie să fie tot!"

— Aveţi cunoştinţă că soţii Fleep ar fi avut ceva duşmani?

— V-am spus deja că nu exista nimeni mai prietenos decât ei.

— Cineva poate fi prietenos şi să aibă totuşi duşmani, mister Moy.

— Nu ei.

— Mergeau des în Europa? în special în Franţa?

— Dl. Fleep nu s-a mai întors acolo de când şi-a făcut serviciul militar, în trupele care aveau baza în Germania, cu patru ani în urmă. Cât despre soţia lui, care era belgiană de origine, ea a trebuit să se întoarcă o singură dată, ca să asiste la funeraliile tatălui ei.

— Soţul oi n-a mers cu dânsa?

— Nu.

— De ce?

— Nu cunosc motivele, nu era treaba mea. Şi acum, va trebui să ne despărţim, mister… Senatoniau, căci am multe treburi.

— O ultimă întrebare, vă rog, mister Moy… El îşi încleştează fălcile colţuroase şi declară:

— O ultimă întrebare, foarte bine. Care-i întrebarea?

— Soţii Fleep s-au cunoscut în Europa, în timpul serviciului militar al lui Steve?

— Într-adevăr.

Trebuie să pun capăt discuţiei. Ce mai aşteaptă Béru?

Din fericire, cu Béru lucrurile ies mai bine ca la Lourdes16. N-ai nevoie să-ţi plăteşti băile. reci, taxa de transport a cârjelor şi remorca târâtă, ca să obţii micul tău miracol.

1 Probabil, Béru vrea să spună O.K. (N.T.)

Abia formulasem îndemnul meu mut când, în camera vecină, se produce un tam-tam nemaiauzit.

Ben Moy se aruncă într-acolo. După zgomot s-ar putea crede că un elefant nebun furios s-a refugiat într-un magazin cu articole de fierărie.

Eu profit de asta ca s-o întind în direcţia opusă. / într-o

---

[16] Localitate în sudul Franţei. Loc de pelerinaj consacrat Sfintei Fecioare unde au loc vindecări miraculoase. (N.T.).

construcţie care este toată numai parter, te orientezi mai uşor decât în castelul de la Chambord. Mai ales aici, unde spaţiul de locuit este înainte de toate funcţional, deci schematic. îmi zic: bucătăria la canat, apoi livingul-sufragerie, după aceea biroul şi în sfârşit camera stăpânilor.

Şi mă reped ca turbat în partea de apus.

Eşti mulţumit? Cum? Nu am argumente, zici tu? E adevărat, nu am niciun argument. Am crezut, totuşi… Oricine se poate înşela.

Uneori, îmi spun că vei fi poate mulţumit. Aşa, o impresie. Un nor. Bun, a trecut.

Deci, trec în încăperea care urmează după camera de zi şi dau într-o cameră vastă care este folosită în acelaşi timp ca birou. Ea poate fi despărţită în două printr-o draperie care poate fi strânsă lateral, ca în unele restaurante când vor să facă sala mai mică, în timpul sezonului mort, pentru ca rarii clienţi să nu aibă agorafobie. „Dar poţi ghici că sistemul ăsta de separare nu este, de fapt, utilizat aici şi că proprietarii folosesc (foloseau) întreaga suprafaţă.

Dacă e cineva care acţionează cu dexteritate, atunci acela e San-Antonio, răţoiule. Hu-iu-iu, ai să-l vezi agil şi prompt, calm, metodic, toate la un loc, aşa cum trebuie. Toate la un loc, înţelegi? Fără înfrigurarea care te împinge spre tărăboiul nelalocul lui. Un sertar, bum! Explorare ştiinţifică, ta-ta-ta. îl închizi. Gata. Altul… Şi aşa mai departe… Dosare… Hârţoage… Frunzăreală făcută de un expert. Ochiul de lynx după acţiunea Lissac. Ce-i asta? Nimic interesant. Şi asta? Nici asta nu-i mai grozavă! Lada asta? Chestii vagi, neconcludente: acţiuni, obligaţii, biştari; recunoaşterea unor datorii, bijuterii… Şi cutia asta tapistă cu delicate şi frumoase flori – cele roz-pal? Scrisori. A! A! Fotografii! Scrisorile? Ce dracu': scrise în franceză. În my pocket17. Fotografiile la fel. O să le triez mai târziu… De cât timp sunt aici? Două minute treizeci, deja Crezi că Béru a avut destulă libertate să facă scandal? Nu trebuie să exagerăm;

Fereastra camerei-birou fiind deschisă, s-ar prin ea afară.

Mă întorc la maşină unde bătrânul şofer cu pălăria însemnată cu pecetea berureană dormitează într-un miros de ulei supraîncălzit.

La Red Ox Farm tărăboiul continuă. La scandal s-au – mari

---

[17] Le bag în buzunar (N.T.).

adăugat nişte ţipete. În sfârşit, Ben Moy iese furios şi arată spre hârbul nostru cu un deget încărcat de blesteme. Apare şi Béru şifonat, alb ca un iaurt dat prin făină.

— Go home! Go home! urlă Moy.

Americănaşi care ne strigă go home la ora asta!

Ah, îţi jur… Am văzut totul, am înţeles totul, am răbdat totul.

— Atunci, deci, ca să revin la maimuţica din cuşcă, m-am amuzat legându-i de coadă o sfoară pentru întins rufele. La celălalt capăt al sforii… cratiţe… pe care… maimuţa asta prăpădită… maşina de gătit electrică… atunci negresa… sacul de făină… chiar teancul de veselă… căzănelul cu dulceaţă… a venit celălalt evreu… bădăranul cel

Uâii bombăne… mai întâi că eu sunt mai francez decât dumneata, i-am răspuns eu…

beşte. Ronron. Trebuie să fie ceva haios, fiindcă se strică de râs. Dar abia îl aud, aud doar nişte frânturi, fărămiţate, fără legătură între ele. Citesc scrisorile găsite în sipeţelul lui Steve Fleep. Mă întrerup din când în când ca să privesc fotografiile, cum faci când citeşti o carte ilustrată cu planşe, la care ai nevoie să te referi uneori…

— … făcut?

Citesc, citesc mai departe… maşina zdruncină. Şoferul flecăreşte, scuipă, se hurducă…

— … făcut? repetă Béru. Mă smulg din extaz.

— Ei, ce făcut? Care făcut, Nodurosule?

— Te întreb dacă ţi-a plăcut bâlciul meu. Ai putut să meştereşti în voie?

— Admirabil.

— Ai ceva pozitiv?

— Ceva interesant.

— Se pare că te pasionează interesantul ăsta.

Continui să citesc. Apoi mă adâncesc iar în contemplarea unei fotografii. În sfârşit, bag totul în buzunar. Bătrânul şofer cântă din nou melopeea de vestern de la venire.

O chestie care sună cam aşa: „dangdingdingding, dangdingdingdang", sau aproape aşa.

— Hai, zi-i, după mutra pe care o ai, a avut efect asupra ta vizita asta la Red Ox Farm? La ce te gândeşti?

— La miliardul pe care o să-l plătească Compania de asigurări. Totfărrisc, Grasule.

El strâmbă din nas.

— Dar ei vor să-l plătească?

— Un contract un contract!

— Bordeaux a testiculat în favoarea nevestei lui, nu?

— Exact.

— Şi ea e moartă, după câte ştiu.

— Le ştii bine, rânjesc eu (ai să zici că n-am de ce rânji, de acord, dar dacă nu ţi-ar plesni umbrela pentru nişte nimicuri, de ce am mai face haz, ai?). Da, e moartă, dar are moştenitori.

— Ei, cum?

— Unul, cel puţin. Un moştenitor important…

Scot din nou documentele ciupite la fermă şi aleg una din fotografii.

— Iată-l.

Bérurier priveşte, îşi trage nasul. Înghite.

— E drăguţ, admite el.

VII

NU CONFUNDAŢI: ÎNCĂLŢĂMINTE SCOASĂ LA AER CU ÎNCĂLŢĂMINTE ÎN AER

Mi se pare că hidroavionul camaradului Monminet, zis „Sculă de măgar”, se deteriorează văzând cu ochii. Fac prinsoare că în ultimele zile a pierdut o grămadă de piuliţe, osii, butuci de roată, pistoane şi alte neamuri. Vorbeşti de zdrăngăneală! Dar mai puternic decât zgomotul de fiare vechi al aparatului e zarva care face valuri în flancurile lui dislocate. Cei opt elevi de la şcoala din Port-Jules, încântaţi să-şi ofere un botez al aerului, cârâie ca o dugheană de păsărar. Ciripitul lor se amplifică. Se veselesc atât e tare, încât, pâră la urmă, pilotul urlă dintr-odată:

— Gura, viermilor!

Se face linişte din nou. Pentru cât timp?

— Nu-mi mai auzeam motoarele, explică Monminet; Bacă aş fi avut o pană de motor nici nu mi-aş fi dat seama. Ce idee v-a venit să aduceţi pe insulă pungaşii ăştia mici?

— Am nevoie de mână de lucru.

— Ca să adune scoici?

— Ceva în genul ăsta.

— M-aţi păcălit data trecută…

— Adică?

— Am crezut într-adevăr că sunteţi fete…

— Asta era şi scopul pe care-l urmăream.

— Sunteţi sticleţi?

— Un pic.

— Şi îl hăituiţi pe asasinul care, a omorât-o pe mica doamnă?

— Am încercat, dar…

Monminet nu-i un om rău. Nu cere moartea pescarului de crevete.

— Ce vreţi, zice, e ca la vânătoarea de fazani: dai greş. Orice s-ar spune, după asasinat, a fost pe scape-cine-poate. Damele astea au început să clănţăne din dinţi de frică şi s-au repatriat fuga-fuguţa! De unde rezultă că nu aveau temperamentul chiar aşa de bine călit, nu? Vrei să ştii ce gândesc în fond, bătrâne? O fată e o fată şi faptul că au să-şi halească fundul din mamă în fiică n-are să schimbe nimic din situaţia asta.

Face haz:

— Aveau atâta nevoie să fie protejate, încât la fiecare călătorie mi-am oferit câte una în hangarul de la Port-Jules. A fost uşor. La îmbarcare, o reperam pe cea mai fâşneaţă şi o făceam să se aşeze alături de mine. acolo unde stai dumneata. O puneam să manevreze comenzile. Printre ele era una suplimentară: instrumentul lui Monminet. Eu n-o să mă pot obişnui niciodată cu trepidaţiile. E ceva fizic. O sculă de măgar nu poate face nimic în cazul ăsta. Ce mă sâcâie este gândul că, într-o zi, va veni vremea pensionării. Când n-o să mai zbor, crezi că o să mai am erecţii?

— Nu-i niciun motiv…

— Mă tem de ravagiile obişnuinţei. Nu mai sunt trepidaţii, nu mai sunt erecţii! Rahat…

— Nu trebuie să-ţi concentrezi gândurile pe ideea asta, amigo. Rişti să faci o fixaţie, cum zic psihiatrii. Şi apoi, pentru relaxare, se mai vând şi vibratoare, deci ţi-ar fi uşor să reconstitui fenomenul ăsta care te ajută.

El dă drumul volanului şi îmi pune mâna pe umăr.

— Bravo, nu m-am gândit încă la asta. Da, bineînţeles, un vibrator… Ia zi-i, se vede că n-ai căzut aici odată cu ultima ploaie.

— Nu. sunt eu de acord, dar nu aş vrea nici să cad odată cu ultimul hidroavion, deci cramponează-te de comenzi, Monminet.

Sculă de măgar se amuză:

— Pff, pasărea asta bătrână a făcut atât de des drumul, încât ar putea să asigure legătura fără mine!

— Eu prefer, totuşi, să lucraţi în continuare amândoi, în echipă.

Puştanii au început din nou tărăboiul. Noi tăcem. Şi apoi amerizăm; şi acum le explic ţâncilor ce trebuie să caute. împărţim insula în opt sectoare de importanţă egală. Le spun haimanalelor că cel care va găsi obiectul pe care îl caut va avea drept la o primă suplimentară de zece mii de ringarzi (moneda în circulaţie la Port-Jules). Şi atunci să-i vezi cum pornesc la treabă, drăguţii de ei. Trebuie să spun că zece mii de ringarzi înseamnă ceva în arhipelagul Brankinioll. Ascultă, cred că nu mă înşel, dar, la cursul actual, trebuie să reprezinte aproape patruzeci şi cinci de patafi (moneda în vigoare în arhipelagul vecin al insulelor Póvkon) îţi dai seama?

Îi privesc cum se împrăştie, scotocind în tăcere.

— Pentru ce să încredinţezi treaba asta unor copii? mă întreabă Monminet, în timp ce urinează în ocean.

— Pentru că puştanii au mai multă glagorie decât adulţii, îi răspund.

Hidroaviatorul bombăne ceva, continuând să-şi scuture palonierul de profunzime.

— La dracu', am un motor care face, probabil, auto-aprindere. Auzi zgomotul ăsta?

— Nu, zic eu, arătându-l pe Béru, adormit deja pe plaja cu nisip fin, nu-i vorba de bolidul dumitale, bătrâne.

Potolit, Monminet începe să-mi povestească despre mătuşa Olga, care, şi ea, sforăia când dormea, ceea ce îl trezea şi îl stimula să scoată tacâmurile în plină noapte. L-a marcat mult, Olga. Din punct de vedere sexual, i-a determinat vocaţia lui de fustangiu. Vorbeşte despre ea cu un tremolo în testicule, dragul de el. Olga a fost marele eveniment al copilăriei lui. Le doreşte la toate familiile producătoare de băieţi câte o mătuşica de calibrul ei, lacomă să facă dragoste.

E o vreme blândă, suavă, plăcută. Cerul albastru are nuanţe verde-smarald. Niciodată insula n-a emanat o asemenea mireasmă. E o încântare paradiziacă. Cum să evoci în această atmosferă de basm oribilul asasinat din noaptea trecută? Privesc cabanele pustii, trunchiurile drepte ale cocotierilor. Ce se va întâmpla cu Eva-Club? Domnişoara Borthanfund va fi obligată să închidă prăvălia?

Valerie Bordeaux a udat cu sângele ei acest pământ binecuvântat. Cadavrul ei, tăiat în două, trebuie să zboare acum spre Franţa. Mâine, poimâine cel mai târziu, va merge să-şi întâlnească soţul celebru într-un cimitir de la noi, care miroase a floare ofilită şi a moarte ruginită.

Monminet găseşte cuvinte de poet când povesteşte despre curul mătuşii, despre conturul lui, despre aluniţa ei, despre acea uşoară adâncitură în partea de sus a feselor, despre desimea părului, despre strălucirea lui după ce făcea dragoste…

Bérurier sforăie din nou. îşi blochează bila, depăşită de inerţia evenimentelor. De la plimbarea noastră la Red Ox Farm, cere mereu să fie repatriat, Tataia. Îi lipseşte vinul de Beaujolais. Îi lipseşte Bertha. Vrea s-o regăsească pe Marie-Marie cea obraznică şi pe prietenul lui Alfred, batogul. Şi, după aceea pe Pinaud şi secretarele noastre crocante de la Paris-Detective Agency, care se lasă regulate fără mofturi când ne vine pofta unora sau altora.

Tâhcii cercetează insula amănunţit. Scormonesc în nisip, dau la o parte tufele de flori, explorează bazinul cu apă rece…

— Ce te face să crezi că chestiile alea sunt încă aici? întreabă Monminet, smuls pentru o clipă din delirul lui infantil.

— Instinctul.

El mă măsoară cu fruntea încreţită ca un teanc de cearşafuri în garderob.

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios.

— Deci ai venit din nou numai din cauza instinctului dumitale?

— Numai; te miră?

— Drace! te pune la cheltuială instinctul dumitale. K şi dacă puştii nu găsesc ceea ce cauţi?

— Atunci o să găsesc singur.

— Pentru că ai multă încredere în dumneata?

— Da.

Chiar în clipa aceea, auzi, tu ăla cu platfus? Grămadă pe auzul meu extraordinar, un plod se apucă să strige din pădurea de cocotieri:

— Dom'le! Hei, dom'le! Veniţi să vedeţi… Credeţi că sunt nuci de cocos alea de-acolo, de sus?

Alerg. Puştiul îmi arată, în vârful unui copac, un ciudat ciorchine maroniu: două perechi de pantofi.

VIII
ŞI APOI LUCRURILE STAU AŞA, CE MAI…

— Am un os de peşte aici, afirmă Pinaud, arătând într-un punct pe gâtul lui lung, frumos ca un melc strivit.

— L-ai înghiţit? face Béru.

— Nu tocmai…

Şi căzătura explică:

— Soţia mea, doamna Pinaud, respectă ziua de vineri. A ţinut totdeauna să postească în ziua asta…

— E bine că măcar în felul ăsta poate s-o mai facă pe tinerica, ciobăniţa ta, se strică de râs Infamul.

Cesar este profund jignit.

— Eşti un personaj grosolan, Alexandre-Benoît, declară el cu o voce behăitoare din cauza indignării. Nu mi-aş permite niciodată cea mai mică aluzie deplasată în legătură cu soţia ta, despre care, totuşi, cel mai mic lucru care s-ar putea spune este că este aptă să alimenteze cele mai rele bârfeli.

Dintr-odată hazliul devine serios.

— Dacă aveai ceva pozitiv de dat la iveală, despachetează, în loc să procedezi cu aluvii, imbecil bătrân. Înţepăturile, eu le pun la fund.

— Calm, băieţi, suntem în program, lansez eu cu asprime, fără să ridic nasul din hârţoagele întinse pe birou.

Un miros de menajerie neglijată se propagă spre toate azimuturile şi mă avertizează că a intrat Mathias. Am remarcat că Ruginitul miroase şi mai urât în primele zile frumoase. Se produce un fel de exaltare a individualităţii sale. Notez că sunt unele fete cărora le place această emanaţie brutală de pulverizator, cărora le răscoleşte simţurile, care găsesc că virilitatea şi brânza de Roquefort sunt noţiuni complementare şi care juisează cu nasul cum ar juisa cu păsărică.

— Sunt toţi aici, patroane, mă avertizează macul roşu. Iată unul care trebuia numaidecât să intre în poliţie! Arunc o ultimă privire recapitulativă pe hârţoagele mele cam ca un elev înainte de o probă de bacaloriat. Reţine că am înregistrat totul în creierul meu încăpător cu şase locuri. Dar totul e cam amestecat; ori, ce urmează să fac eu acum seamănă cu ceva din Agata Christie din anii ei buni, cu personajul ei Hercule Poirot! Totul prin forţa raţionamentului. Adunarea generală finală, avându-l prezent, însă invizibil, pe mister Dumnezeu-Tatăl

personal, adică pe Bătrânul, aflat în legătură cu noi printr-un sistem audio-vizual. De când nu mai avem decât raporturi indirecte, Tataia devine pentru mine din ce în ce mai abstract. O entitate. În curând n-o să mă mai adresez lui decât prin intermediul rugăciunii.

— Au venit toţi, într-adevăr?

— Toţi, şi punctuali la întâlnire.

— Cum arată?

— Cei mai mulţi sunt intimidaţi.

— Ei bine, să intrăm în ring, fac eu.

Nu-mi fac semnul crucii, dar resimt strângerea de inimă pe care trebuie s-o încerce toreadorul când îşi fac intrarea în cercul de lumină, în timp ce microbiştii sporovăiesc nininana despre una despre alta, chestii-trestii.

Peonii mei mă escortează. Toţi trei. Béru, mergând puţin mai înainte, ca pentru a deschide calea cortegiului şi a-l feri de îmbulzeala mulţimii cuprinse de entuziasm, Pinuche la dreapta mea, Mathias la stânga încărcat cu hârţoage, pe care le-a adunat cu atâta erudiţie.

brio… şi trec mai departe, altfel aş termina cartea asta neroadă la căderea nopţii şi, cum pe străzi nu eşti în siguranţă, dacă vei fi victima unei agresiuni, după aceea ai să-mi porţi pică şi n-ai să-l mai citeşti decât pe Delly", ceea ce nu m-ar mira, având în vedere că, pe măsură ce îmbătrâneşti, ai tendinţa să te duci tot mai la fund.

Da, sunt aici, într-adevăr, o stranie şi disperată adunare. S-au aşezat pe scaunele din salonul de primire, în care domină culoarea portocalie. Alexis Lophone, şeful Asigurărilor; Bébert Patache, într-un costum de mătase neagră şi cravatat cu violet, ca să se spună că poartă doliu; Ludo, fetiţa, discretă într-o flanelă antracit; şi, după aceea, Eleonora, în blugi cu dantelă, care şi-a schimbat vopseaua coamei ca să-i dea un aspect mai în tonul situaţiei. Şi, în sfârşit, mica Louisette, pe care nu poţi s-o recunoşti într-un taior discret, maro, cu un fular verde şi nişte cercei foarte frumoşi, care înfăţişează un papagal multicolor agăţat pe o stinghie care se balansează. Şi, după aceea, mai e şi Pinson Robert, stânjenit şi sufocat de ambianţa noastră luxoasă.

Urmând instrucţiunile mele, cele două strălucitoare secretare ale noastre, Claudette şi Maryse, au servit schotch la toată lumea, ca să creeze o atmosferă de destindere. Căci, vezi tu, nimic pozitiv nu se poate construi într-o ambianţă plină de enervare, de furie, de

hărţuială, de gaullism1 şi de constipaţie cronică.

Strâng mâinile foarte sobru ca un V.I.P., care soseşte ultimul, după cum i-o cere poziţia sa înaltă, la un consiliu de administraţie. Am ochiul foarte adeziv „gestul puţin rigid „vorba; prietenoasă, în genul întrebărilor la care nu aştepţi răspuns, ca de pildă: „sunt fericit să vă văd, sper că nu aţi avut prea multe dificultăţi cu parcarea maşinii".

În salonul de primire… –, stai, trebuie să-ţi povestesc… Iată, acolo o imensă canapea de douăsprezece locuri, cu formă semicirculară şi având încă două fotolii de o parte şi de alta. Şi apoi o masă de marmură, foarte practică pentru servitul ouălor tari şi în spatele acestei mese, trei fotolii. Poate să ţi se pară bizar, dar nu e. Într-una din zilele astea, când ai să vii la Paris pentru salonul agricol, treci pe la noi să ne dai bună-ziua şi o să ţi le arătăm. Mă aşez în fotoliul din mijloc; cei doi asistenţi ai mei, Mathias şi Pinuche depun partea care le ţine loc de cur în celelalte două, în timp ce Majestatea Sa optează pentru unul din fotoliile invitaţilor, fiind mai prielnic să-i adăpostească somnul şi să-i atenueze zgomotul pârţurilor…

Să notăm, încă odată, poziţia celor prezenţi. Îi ai pe cei patru din grupul lui Crieri, adică Louisette, Bébert, Ludo, Eleonore, aşezaţi pe canapea şi grupaţi în mijlocul ei. Îl ai pe preşedintele Asigurărilor într-unul din fotolii şi pe Pinson, care nu pare să aibă cea mai mică dorinţă de ciripească, în fotoliul diametral opus.

Eşti gata pentru manevră?

Mulţumesc. De fapt, tu ar trebui mai curând să mulţumeşti, dar în inima ta nu-i mai multă recunoştinţă decât pescăruşi în urma unui vapor israelian.

În sfârşit, m-am obişnuit. În ziua în care voi avea nevoie de baligă de porc, am să ştiu la care fund să-mi agăţ coşul.

Îmi încrucişez mâinile pe masa rece. Decoratorul a avut o idee caraghioasă, plasând aici această tejghea de măcelărie, când lemnul e atât de cald şi de călduros. În mod curios, mă. simt puţin în pielea Bătrânului. Iată-mă pe post de prezidiu, tipilor. Eu sunt cel care hotărăşte, cel care comandă, cel care poate. Să poţi, în asta constă totul. Ştii pentru ce toţi cer puterea? Pentru putere. Au nevoie să poată să poată. Pentru individul care nu poate să poată viaţa este ca o broască de uşă fără cheie: închide prost.

— Domnişoară, domnilor…

Ei drăcie, nu-mi lipseşte decât clopoţelul şi paharul cu apă. Apoi

nişte panglici la butonieră, multe…

— V-am adunat ca să tragem concluziile în legătură cu situaţia pe care o cunoaşteţi. Colaboratorii mei şi eu însumi, în urma a numeroase investigaţii agitate, am strâns multe elemente referitoare la afacerea Bordeaux. Atât de multe, încât am, într-adevăr, speranţa să ajung la rezolvarea ei…

— Adevărat? strigă Lophone, care, în calitatea lui de persoană importantă, este obişnuit să ia cuvântul.

— Da, domnule preşedinte – director general.

— Şi aveţi impresia că va trebui să plătim prima d-asigurare?

— Am certitudinea că nu va trebui să o plătiţi.

Suspinul lui, aş vrea să-ţi dai seama de el. Să ţi-l descriu, aşa cum îi porneşte din plămâni. Metroul pneumatic… Nu, nu-i asta. Mai curând o conductă de gaz pe care un portughez nerod a spart-o cu o lovitură de târnăcop şi din care gazul ţâşneşte în forţă aşteptând ca şeful de echipă arab să alerge să-l cheme pe şeful de şantier italian, care să-i zică inginerului francez să-l pună pe muncitorul portughez să închidă vana.

Îţi dai seama ce ţâşnitură fantastică? Ptşşşşşşşşşşşş etc… stai şi adaugă pentru un miliard de franci vechi, pe mine mă aşteaptă o tipesă care ştie să scrie te ador cu o cretă băgată în fund…

Îmi clătesc puţin gâtlejul ca să-mi filtrez mai bine vocea, să o fac mai cristalină.

— Vedeţi dumneavoastră, îi zic auditoriului meu, dacă ar trebui să rezum această îngrozitoare, această sângeroasă istorie, aş declara fără ezitare că e vorba; înainte de toate, de o poveste de dragoste.

— De dragoste? repetă Béru, dând drumul unui vânt foarte usturoiat din cauza salamului arlesianne pe care îl consumă seara.

— Da, dragul meu, de dragoste. O dragoste patetică, o dragoste dementă, o dragoste shakespeariană.

— Fir-ar a dracului! murmură Grasul, preocupat să traducă impresia generală.

Cu un mic gest complice, îl avertizez prietenește să nu mă mai calce pe fudulii în fiecare clipă, dacă nu vrea să-l virez din careu ca pe o enormă grămadă de murdărie.

El pare să fie de acord că solicitarea mea curtenitoare e justificată şi ia hotărârea înţeleaptă să-şi cureţe urechile cu lama „poanson – a briceagului lui elveţian, care e un fel de atelier

ambulant…

— Prefer să o spun imediat acelora dintre dumneavoastră care nu ştiu încă, dar Christian Bordeaux s-a sinucis.

Majoritatea celor prezenţi s-au ridicat în picioare. Repetă ca un cor antic „sinucidere". Apoi recad pe scaune, ca nişte pere date jos de vânt sub copacul lor.

Alexis Lophone nefiind omul care să cânte într-un cor şi având o puternică vocaţie de solist, consideră înţelept să repete reglându-şi cât mai bine modulaţia de frecvenţă:

— Sinucis! Si-nu-cis!

Aştept ca suflul surprizei să nu mai agile frunzişurile curiozităţii.

— Da, sinucis, domnule Lophone şi cineva de aici o ştie, nu-i aşa Bébert?

Cel interpelat declară repezit:

— Dar, ce în f eu? De ce ziceţi asta?

Îi surâd.

— Nu-ţi înghiţi coardele vocale, băiete. Christian te-a băgat în combinaţie. Erai confidentul lui, poate singurul lui prieten. Cred că l-ai ajutat dezinteresat, numai pentru că îi erai credincios ca un câine. Tu ai creat mitul despre ameninţările misterioase prin telefon. La cererea lui, de altfel, pentru că trebuia să pregătească climatul pentru acel faimos 2 iunie.

Aproape piticul îşi întoarce capul de pitic adevărat. E roşu ca: un bujor, un rac fiert, o pălărie de cardinal, capul instrumentului tău, o tomată coaptă, Rusia Sovietică, o creastă de cocoş, Legiunea de onoare, o fecioară virtuoasă care vizionează filmul Emmanuelle, o muletă de toreador, o pată de sânge şi apoi, ce dracu', până când o să nomenclaturez în halul ăsta?

— Nu-i ceva prea grav, bietul meu Droşcă, în comparaţie cu ce au făcut alte persoane care sunt aici…

Îmi plimb o privire suverană asupra auditoriului.

Cei convocaţi pe cheltuiala mea seamănă toţi, dintr-odată, cu nişte manechine. Numai înghiţitoarea le face s-o-yo. Devin din cap până-n picioare la fel de reci şi de rigizi ca masa de marmoră pe care mi-am depus perechea de coate.

— Dar, continui eu cu acea frumoasă dezinvoltură pe care ţi-o dă superioritatea, să nu începem cu nişte detalii. Să depunem pe masa

asta elementele principale ca, după aceea să le studiem ramificaţiile şi consecinţele…

Cu nişte tipi dispuşi să înghită totul, înecaţi de frică sau de nevoia de a şti, poţi, amice, să faci digresiuni pe săturate. Poţi să le strecori termenii cei mai inapţi, cei mai inepţi, să le vinzi nişte enormităţi care l-ar face să bombăne pe un negustor de locomotive en gros; să înghesui în conversaţie, după placul tău, locuţiuni idioate, paie neuscate sau păr de anghinare tânără; ei sunt condiţionaţi să înghită totul pe nemestecate, să digere totul.

— În această tristă afacere, domnilor, care este sinuciderea puţin cam wagneriană (ceva mai sus am zis shakespeariană, dar ce-are a face, e loc pentru toată lumea, nu?) a lui Christian Bordeaux, trebuie avute în vedere, dacă pot să spun aşa, două lucruri: căsătoria lui şi infirmitatea lui. Ultima era îngrozitoare: Şi ştiţi pentru ce? Pentru că de ani de zile avea nişte mingi de ping-pong în locul testiculelor.

Agitaţie stupefiată în adunare.

— Nu e vorba de o glumă proastă: cu cinci ani în urmă, Bordeaux a avut un cancer la testicule şi medicii au fost constrânşi să i le scoată. Putem considera că, începând de la această oribilă operaţie, viaţa lui a fost practic terminată. Desigur, să devii impotent este o situaţie care poate să ducă spre neurastenie pe omul cel mai călit; dar ceea ce a pus vârf coşmarului a fost faptul că Crieri îşi adora soţia. Da, stimată asistenţă, mă ambalez eu, era nebun după nevastă-sa şi, de atunci, viaţa lui a devenit un infern. Cred că, la început, Valerie s-a comportat destul de curajos, dar natura şi tinereţea şi-au cerut drepturile şi ea s-a îndrăgostit de un american frumos care îşi făcea serviciul militar în Europa, vreau să zic de Steve Fleep!

— Oooh! strigă toţi oamenii ăştia adunaţi aici.

Îi privesc îndelung, interesat de moacele lor înfipte în vârful gâtului, precum capetele aristocraţilor în vârful suliţelor din piaţa Concorde, în perioada Terorii.

— O legătură pasională, continuă extraordinarul Sana (plin de dezinvoltură, ceea ce îi conferă un aer degajat), deoarece frumoasa Valerie a hotărât să divorţeze.

„Nu vă mai vorbesc, domnişoară, domnule preşedinte, domnilor despre amărăciunea lui Christian. Boala lui îşi găsise o ameliorare, în carieră se afirma tot mai mult, era admirat, tămâiat, copleşit cu bani şi cu onoruri. Da, însă impotent şi lipsit de dragostea vieţii lui. Nu cunosc

care au fost frământările acestui cuplu în destrămare, dar ceea ce ştiu, ceea ce ştim cu toţii este că Christian a acceptat divorţul şi i-a redat libertatea soţiei. Valerie a putut să se bucure de americanul ei. A rămas însărcinată cu el şi acesta a fost momentul în care bumerangul destinului s-a întors lovind în plin în inima tinerei femei. Ofiţerul ei de vis, tatăl copilului pe care îl purta în pântece, în loc să se căsătorească cu ea, cum ar fi fost logic să o facă într-o societate peste care nu-şi pusese încă amprenta doamna Weil18, a părăsit-o de pe o zi pe alta ca să-şi ia zborul împreună cu o drăguţă şi micuţă belgiană, care prezenta, fără îndoială, alte atracţii şi – de ce nu? era în posesia uneia dintre ultimele virginităţi din Europa septentrională.

Ce a făcut Valerie?

Ce fac automobiliştii după o tamponare: s-a dus la tinichigiu, adică la fostul ei soţ. Desigur, era de exploatat acolo o frumoasă probă de curaj: fostul soţ impotent să dea numele lui unui copil care nu putea fi al lui. Generos, sublim… Dar în epoca lui Christian Bordeaux nu se mai joacă Pagnol1 decât la concursul de admitere la Conservator. Fără îndoială, Crieri a considerat că, în situaţia lui, nu poate să-şi asume o asemenea paternitate. Să ierte? Fie! Să recunoască însă fructul trădării? Niciodată!

Un hohot de plâns mă întrerupe. Este puştanca de Louisette care basculează în lacrimal. Nu mai poate să se stăpânească. Şi nu e singura. Baderne-Baderne începe şi el să se smiorcăie, cum de nu! Iar adunătura din colibă cum ar fi putut să mai reziste? Şi Bébert picură pe cravata lui violacee, însă în linişte, ca un pitic care ştie să se facă mic în situaţiile dificile.

— Doriţi să facem o pauză, domnişoară, domnule preşedinte, domnilor?

— Nu, nu, răspund în unanimitate, care sughiţând, care dând din cap.

Atunci eu continui, căci, ce crezi, n-o să rămânem lipiţi aici până la Sfântu Aşteaptă; tu trebuie să prinzi trenul, iar pe mine mă aşteaptă pipiţa, coafându-şi din nou părul de la păsărică. Un sfârşit e un sfârşit, şi, dacă o tărăgănezi, sfârşitul tău nu se mai sfârşeşte şi oamenii îşi vor da seama că eşti un ţăcănit integral, un imbecil care îşi face nevoile

---

[18] Fostă ministru al Sănătăţii în Franţa (N.T.);

prin toate colţurile.

— Atunci, Christian Bordeaux i-a făcut nevestei lui o propunere destul de machiavelică: să meargă să nască discret în străinătate, aşa fel ca nimeni să nu ştie despre ea că e mamă. Apoi să găsească un individ care să recunoască plodul, astfel încât între ei să nu existe niciodată ceva ambiguu în legătură cu asta şi, dacă îndeplineşte aceste două condiţii, consimte să se căsătorească din nou cu ea.

O femeie decepţionată este capabilă de orice.

De cele mai rele acte de cupiditate. De altfel, chiar când nu este decepţionată.

Valerie a respectat programul. S-a dus să nască copilul într-o insulă încântătoare din arhipelagul în care clubul ei avea o tabără. Apoi a pornit în căutarea unui tătic drăguţ. El se află printre noi. Iată-l!

Şi îl arăt pe Pinson Robert, mai chel ca oricând. Iau o hârtie oficială din dosar şi o flutur.

— Acesta este extrasul de stare civilă – certificatul de naştere – al lui Daniel-Stephan Pinson. Bun. aţi urmărit totul cu atenţie? Perfect. Condiţiile înţelegerii fiind îndeplinite, Bordeaux se căsătoreşte a doua oară cu soţia lui. Şi viaţa o ia de la început, absolut la fel cu cea care a fost mai înainte, toţi martorii acestui cuplu extraordinar sunt de acord în legătură cu asta, nu-i aşa?

Clătinări din cap confirmă.

— Ajungem acum la nodul (dacă pot să mă exprim astfel) dramei. Timpul trece, viaţa fiecăruia dintre soţi se organizează în felul ei. Valerie se ocupă mult de copil, care e dat în grija falsei sale bunici, onorabila doamnă Pinson. Cât despre Bordeaux, el munceşte ca un nebun încercând să nu se mai gândească la cele întâmplate şi caută, în nişte jalnice şedinţe colective de dezmăţ sexual, în care nu este, din motive temeinice, decât un spectator platonic, un mijloc murdar de a-şi abate gândurile în altă parte. Din păcate, boala se trezeşte. Celebrul cancerolog care îl tratează (şi flutur o altă hârtie) şi de la care am reuşit să obţin rapoartele medicale, în ciuda secretului profesional, datorită, sunt de acord, unor metode puţin cam ilegale şi care costă scump (bum, asta e pentru Alexis Lophone, care va primi în curând factura noastră), acest faimos cancerolog, zic, diagnostichează o cădere irecuperabilă. Verdictul lui este fără apel. Crieri e condamnat. Nu-i mai rămân de trăit decât trei sau patru luni. Actorul, informat despre dimensiunile dezastrului, hotărăşte, atunci, să sfârşească totul cu

„strălucire”. Christian, vrea să-şi termine zilele într-un mod mai mult sau mai puţin apocaliptic. Ca să-şi accepte sfârşitul prematur, îşi va oferi luxul nemaiauzit de a-l organiza el însuşi într-un stil strălucitor în genul Orson Welles. Şi asta îmbogăţind-o extraordinar pe cea pe care o adoră, cu toate că a batjocorit-o fără milă, şi mai ales răzbunând-o. Atunci, el devine diabolic… Termenul este însă insuficient de dur. Devine însuşi diavolul. Mizează pe calitatea lui de actor, deci de om considerat extravagant ca să subscrie uriaşa primă de asigurare, pe care o ştim. După aceea îi scrie lui Steve Fleep, care se bucură în ferma lui de o fericire pe care aş califica-o de „netulburată”, dacă îmi juraţi să spuneţi peste tot că aţi citit asta despre Jean Dutaurt (şi nu într-o scriere de a lui, pentru că e imposibil).

Ah! acel 2 iunie al lui, ce l-a mai migălit tipul! Cred sincer că organizarea acelui 2 iunie l-a pasionat în aşa măsură, încât şi-a întâmpinat moartea ca pe o soţie de general. La început, Steve Fleep a refuzat să vină în Franţa. Dar Bordeaux a devenit insistent, ameninţător, a recurs la şantaj. L-a asigurat pe Fleep că îl va discredita în anturajul lui cu povestea copilului, dacă nu vine să-i facă o vizită, împreună cu soţia, la data fixată de el. A împins jocul atât de departe încât i-a trimis o fotografie a puştiului, care pusese să fie făcută pe ascuns, ca să-i arate cât de mult îi semăna micuţul. Am aici scrisorile şi fotografia…

Acest anunţ îl virgulez în culise pentru mister Dumnezeu, care, din birouaşul lui nu pierde o firimitură din ce se petrece aici. Să ştii că Venerabilul Tătuc şi-a scos, probabil, telefonul din priză şi a dat instrucţiuni categorice să nu fie deranjat în plin vestern. Ce trebuie să-şi mai ude frumoasele lui izmene lungi, dragul Bătrân! O poveste de calitatea asta, cu reveniri, lovituri de teatru energice şi restul; de o bună bucată de vreme, Big Boss nu a mai prins una la fel în balamalele protezelor lui dentare.

— Până la urmă, reiau eu fără să dau cel mai mic semn de oboseală, Steve acceptă să vină să-l vadă pe Bordeaux, împreună cu gagica lui. Actorul a pus totul la cale, într-o manieră demnă de admirat, pentru ca bârlogul lui să fie înţesat de lume la ora prevăzută pentru vizita cuplului, iar amicul Droşcă l-a ajutat foarte mult în această acţiune dând alarma pe şest, nu-i aşa, mititelule? Oh, nu te uita în altă parte, ai ochişorii prea frumoşi!

Bébert îşi aspiră ruşinea pe nara dreaptă şi umilinţa prin nara

stângă.

— Ce face Christian, asaltat de vizitatori de tot felul? îi cere lui Fleep şi pipiţei să aştepte în micul dressing vecin cu camera lui până se vor retrage ceilalţi invadatori. Am găsit, împreună cu eminentul meu colaborator, domnul Mathias, aici de faţă, urme incontestabile ale şederii celor două persoane în locul pe care vi l-am indicat. După ce a plecat toată lumea, Bordeaux i-a chemat în camera lui şi i-a revolverizat cu sânge rece. Nu-i mai rămânea decât să le pună în mâini celelalte două revolvere, – pe care le procurase mai înainte şi pe care le păstra în căptuşeala unui halat (şi acolo am descoperit ulterior urme de ulei provenind de la cele două arme). Acest dublu asasinat nu făcea decât să acrediteze şi mai mult teza atentatului, care, era. deja, destul de bine implantată. Ceva mai târziu. Bordeaux înghiţea pilulele cu cianură. Cine, deci, după seria de evenimente care i-au precedat gestul, ar fi pu – tut să declare că e vorba de o sinucidere?

Tac.

Îi fac semn Claudettei să-mi servească un whisky. Unul dublu, fără apă. Îl înghit. Privesc auditoriul.

— Fan-tas-tic! silabiseşte Lophone. Probabil că i-a distrus mintea, căci ca să inventezi asemenea chestii…

Îmi împreunez cele două mâini exact cum face domnul Motan Negru (vreau să zic parohul) de la biserica Saint-Sulpice înainte de a decreta „puteţi-pleca-slujba-s-a-sicuşit”…

— Desigur, boala lui, ghinionul conjugal, impotenţa sexuală i-au degradat, probabil, creierul acestui mim; actor… El, cel puţin avea unele circumstanţe atenúee, însă nu toată lumea poate spune la fel…

Bum! Piatră de pavaj aruncată în bazinul doamnei ducese! Crapii se agită înnebuniţi. Numai Lophone, liniştit în legătură cu prima lui, îşi păstrează self-controlul.

— Ce subînţelegeţi prin asta, excelentissimul meu amic?

— Că alte asasinate au fost comise, profitând de această tristă istorie, domnule preşedinte – director colonel. Şi ştiţi pentru ce? Pentru că oamenii sunt animalele cele mai dăunătoare ale creaţiunii! Pentru că îi învinge lăcomia! Pentru că un miliard de franci, chiar nişte nenorociţi de franci vechi, îi împinge spre cea mai mare ticăloşie. Cineva din acest frumos trio, presupun că Ludo sau Eleonora, care era la curent cu această primă de asigurare neobişnuită dar care nu cunoştea scopul final al lui Christian, a prevenit-o pe Valerie. Care

dintr-odată n-a mai avut astâmpăr. Dacă neputinciosul ei soţ dădea ortul popii pe 2 iunie, ea avea viaţa asigurată de-fi-nitiv. Atunci, a vorbit despre asta veselului Pinson, pe care îl vedeţi aici. Credeţi că el a stat la îndoială? Acest fals gangster, acest fals om cinstit, acest rahat integral, care şi-a vândut numele unui bebeluş pentru o mână de gologani, a ajutat-o pe nedemna soţie să găsească o echipă de netrebnici în stare să o ajute să devină moştenitoare, făcând-o văduvă la data prevăzută. Numai că atunci când a aflat că ilustra dumneavoastră companie a apelat la un mai puţin ilustrul (dacă îmi permiteţi) poliţist, aceşti ticăloşi au făcut totul ca să mă îndepărteze de traseul zilei de 2 iunie. Au făcut o mişcare puţin cam exagerată şi au omorât o persoană drăguţă, care punea totul la bătaie ca să-mi asigure reputaţia. S-au deghizat în instalatori de telefoane ca să plaseze o bombă despre care regret astăzi că nu şi-a îndeplinit misiunea, căci ar fi salvat viaţa celor doi americani…

Urmează un moment de tăcere. Telefonul meu sforăie ca un pisoi într-o pisică. Ridic receptorul ştiind deja cine este la celălalt capăt al firului. Într-adevăr, e vocea bătrânului. Ia te uită, îi uitasem deja unele inflexiuni…

— Nemaiauzit, bravo, senzaţional, San Antonio! Ce baghetă! Vreau să zic ce anchetă! De toată frumuseţea! Dar, spune-mi ce-i cu asasinarea Valeriei? Băieţii din banda angajată de ea? Ce interes, mărturisesc că nu prea…

Şi eu, impertinent:

— Numai o clipă, Bătrâne!

Perfect, i-am zis „bătrâne”. Bătrâne! Lui! Şi am pus receptorul în furcă.

— Îmi rămâne, acum, să vă povestesc despre moartea Valeriei.

— A, da, adevărat, răsună vocea lui Lophone;

— Ea plecase spre insula curvelor, ca să nu fie implic cată în dramă. Dar abia decolase avionul şi ea a înţeles că trebuie să rămână în apropierea acţiunii. Şi atunci şi-a asumat riscurile şi s-a întors înapoi. Cred mai degrabă că era îngrijorată din cauza amantului ei. Pinson este o brută care, lipsit de tutela ei, putea să facă o gafă. Pe scurt, a rămas până şi-a văzut dorinţele împlinite. Atunci s-a grăbit s-o întindă, luându-l cu ea pe Pinson Robert deghizat în pin-up. Celor chei le stă bine cu perucă. Dar el, mârşavul, scursoarea umanităţii, ticăloşia personificată, a hotărât să devină miliardar sută la sută. Într-adevăr,

dacă Valerie murea, după ce a moştenit miliardul, miliardul revenea copilului „lui", deci şi lui, lui Pinson Robert. Să administreze, în mod oficial, un miliard. Ce fericire pentru el! S-a gândit că, pentru a sfârşi cu frumoasa lui parteneră, mijlocul cel mai uluitor ar fi cel mai bun; şi cel mai comic este că era pe punctul de a avea dreptate. I-a tăiat beregata Valeriei noaptea. Apoi a încălţat una dintre cele două perechi de pantofi cu care se aprovizionase, drăcuşorul. A făcut un dus-întors de la cabană până la mare; apoi un al doilea cu o a doua pereche de gioarse: Pe malul apei, cu o bucată de lemn, a imitat urmele unei acostări. Nu-i mai rămânea decât să ascundă încălţările şi să se medicamenteze trăsnet, ca să simuleze pe tipul asupra căruia trebuia să cadă toată răspunderea. Era ceva atât de nemaipomenit, atât de nebunesc încât... Un răcnet!

De sălbăticiune prinsă în capcană. E Pinson, care a scos un răcnet sau poate un urlet, nu sunt sigur, trebuie să-l punem să repete. A făcut un asalt. Se repede spre uşă. Dar nu a ţinut seama de prezenţa de spirit incomensurabilă (ţi se pare cuvântul corect sau disproporţionat?) a Grasului.

Scena la care asistăm, poate n-o să mai asistăm la una la fel, să ştii.

Într-adevăr, e născut sub semnul pantofului, odiosul Pinson.

Bocancul din piciorul lui drept. Un mocasin bine lucrat, cu un toc ca partea de jos a unei cozi de târnăcop. Şi-l scosese în timpul admirabilei mele expuneri, ca să facă să-i profite de ea bătăturile, să şi le aerisească bine, drăguţele, în nişte labe ca ale lui, bocancul devine un cioban.

Poc!

O singură lovitură. În plin, drept în fruntea lui Pinsonel, care se duce să verifice de foarte aproape dacă mocheta mea e din lână sută la sută.

Gestul fulgerător al Grasului! Aici, jos pălăria!

ÎNCHEIERE NEAŞTEPTATĂ

Termin de revopsit umbrarul din grădină. Mama îmi declară că verdele ăsta englezesc este foarte frumos, distins. Bun, iată-ne în posesia unui umbrar distins. Va arăta altfel decât pe vremea când semăna cu o grămadă de fiare vechi recuperate de un negustor de

astfel de articole.

Când tocmai terminasem de admirat, cu degetele murdare de vopsea, o voce mă strigă:

— Ohe!

Descopăr un tip de vârstă mijlocie, cu aspect şi îmbrăcăminte tot mijlocii. Am impresia foarte vagă că îl recunosc, fără să reuşesc, totuşi, să-l plasez într-un cadru.

— Domnul? zic eu, înaintând spre el.

— Nu vă amintiţi când şi unde ne-am cunoscut? strigă în gura mare noul sosit, foarte vesel, jovial, fericit, binecuvântat de Cel de Sus, întinzându-mi o mână în care depun câteva miligrame de vopsea verde. – într-adevăr…

— Roland! Roland Ollifan; am urcat împreună la biata Ines, în seara în care…

Îşi face semnul crucii, în timp ce eu exclam plouat:

— O! da, desigur

Mă întreb ce să-i spun ca să mă ierte că l-am lăsat să zacă la sticleţi mai mult de o săptămână?

Dar nu trebuie să stau să caut. Mereu la fel de volubil, cu o voce ca unsă cu unt, Ollifan îmi întinde un pachet lung şi elegant, pe care l-a scos din buzunar.

— Dacă îmi dai voie, bătrâne. Da, da, ţin la asta… E un nimic, un fleac, o amintire, numai un ceas de aur, ca să-ţi mulţumesc că ai avut amabilitatea să mă dezvinovăţeşti. Fără intervenţia dumitale atât de fermă, ajungeam la Curtea cu juri şi riscam condamnarea pe viaţă! La dracu', vă daţi seama, un obsedat sexual ca mine!

Din nou, o scatoalcă prietenească. Ollifan coboară tonul.

— Vino până la maşina mea, sunt cu o gagicuţă adorabilă; o adevărată vicioasă, cu multă tehnică. Dacă te îndeamnă inima, i-o facem împreună. Îi place.

Îl însoţesc surâzând.

Vezi tu, în viaţă sunt două categorii de tipi: cei răi şi cei buni, amabili.

S-ar părea că Roland Ollifan face parte din cea de a doua.

SFÂRŞIT